CHRISTINA LANE

Imprevizibila Colombine

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– O clipă, vă rog.

Supraveghind încontinuu cu un ochi atent circulația întotdeauna densă la această oră de după-amiază, James Townsend se opri la culoarea roșie. Apoi, crezând că a înțeles greșit, duse receptorul telefonului la cealaltă ureche și reluă:

– Sunteți, spuneți dumneavoastră obligați să-l trimiteți înapoi pe James Junios de la școala maternală. Și aceasta, în timp ce purtarea lui este ireproșabilă. Nu mai înțeleg nimic!

La celălalt capăt al firului, Colombine Fairchild, directoarea școlii maternale Shady Dell, simți cum o cuprinde neliniștea. Cum poate acest domn Townsend să nu știe, nici acum, că fiul său detesta să fie numit James Junior?

– Este adevărat, James Junior este un băiețel minunat, replică ea, insistând pe diminutivul care-l caracteriza, în mod particular, pe copil.

James își încruntă sprâncenele. Vorbeau de același băiețel? Fiul său de patru ani era câteodată un veritabil seducător, dar aceste ocazii era din ce în ce mai rare în ultimul timp.

De fapt, acestea se puteau număra pe degetele de la o mână, de când fosta lui soție își făcuse bagajele și plecase în Europa, sperând să descopere acolo „sufletul pereche" – era ziua în care îl sunase pe James de la aeroport. Înainte de a urca în avion, dorea să-i spună „la revedere" și să-i dea câteva scurte instrucțiuni: trebuia să-l ia pe fiul lor la ieșirea de la școală și să-l păstreze până la întoarcerea sa. De atunci, trecuseră trei luni și Leonora nu dădea nici un semn.

Din acea zi, necazurile nu încetaseră și, culmea necazurilor, trebuia să înfrunte iarăși amenințările unei femei!

– Spuneți că este drăguț, înțelegător, politicos... Dar atunci, de ce, pentru Dumnezeu, vreți să-l trimiteți înapoi?

O altă problemă de rezolvat... Trebuia să se teamă? De-a lungul a trei luni, fiul său frecventase trei școli maternale. Aceasta nu prevestea nimic bun pentru viitorul lui.

– Este un copil... destul de deosebit, declară interlocutoarea sa, cu precauție.

Tot timpul, aceleași plângeri... James Junior nu avea nimic dintr-un copil distrugător, sau ceva de felul acesta. Chiar, din contră. Era atât de timid, retras și se înspăimânta de un fleac. Plângea mult și refuza să participe la activitățile de grup.

După educatoare, tristețea sa avea darul să declanșeze o reacție în lanț, obligându-le atunci să consoleze o întreagă clasă în lacrimi. Atitudinea prea puțin sociabilă a lui James, nu-l făceau simpatic în ochii hotărâți ai educatoarelor.

James încerca să se arate răbdător cu fiul său, să-l înțeleagă, dar aceasta necesita timp – și timpul era unul dintre marile sale cusururi. Și apoi, purtarea lui James Junior îl tulbura. De altfel, nu era singurul. Directorul ultimei școli frecventate de copil, ajunsese până acolo încât să afirme că acesta era depresiv. O idee cel puțin bizară! De ce ar fi fost depresiv un copil atât de privilegiat ca James Junior? El purta îmbrăcămintea cea mai bună, iar camera sa era plină de jucării.

Pentru a învinge timiditatea fiului său și de a-l face mai puțin sălbatic, James îl înscrisese la tot felul de cursuri. Dar trebuia să recunoască, până acum nimic nu-i trezise interesul.

Considerând el însuși că munca este un panaceu universal, se gândise că, fiind foarte ocupat, copilul ar putea s-o uite pe mama sa. Și pentru că aceasta nu fusese niciodată disponibilă pentru fiul său, astfel că reacțiile sale imprevizibile n-aveau nimic liniștitor.

– Domnule Townsend? Sunteți încă pe linie? Dacă această discuție vă deranjează, putem să-i punem capăt.

Neatent din cauza circulației și a propriilor gânduri, James aproape tresări ascultând această voce.

– Deloc, replică el. Unde rămăsesem?

Iritat de cursul pe care îl lua conversația, încercă deodată să și-o imagineze pe institutoare. Semăna oare cu acele fete bătrâne acrite care aveau o plăcere răutăcioasă explicând nefericiților părinți cum să-și crească vlăstarele?

– Este ceva ce vă scapă din ceea ce v-am spus?

– Într-adevăr. Dacă James Junior este un copil adorabil, după cum ați spus, de ce dracu îl dați afară? lansă el bine dispus.

Fiul său părea foarte atașat de această Colly, dar asta nu însemna mare lucru. Personajul pe care îl prefera într-un desen animat de la televizor, era în ochii lui James cel mai antipatic.

– Ascultați, reluă el, vă propun o întâlnire vinerea viitoare pentru a discuta, în sfârșit, toate acestea în liniște. Sunteți de acord?

Un suspin se auzi pe linie.

– Domnule Townsend, v-am așteptat în toate zilele de vineri din această lună, dar niciodată n-ați încercat să vă prezentați. Chiar la ultima noastră convorbire telefonică, cred că v-am spus că nu voi mai tolera o nouă amânare din partea dumneavoastră.

– Credeți-mă, domnișoară Fairchild, sunt un om foarte ocupat, și munca mea din păcate, nu-mi lasă deloc timp liber.

– Și a mea nu mai puțin domnule Townsend.

Ea vorbea pe un ton rece, dar fără asprime. Tonul neutru al unei institutoare perfecte.

– În acest caz, veți înțelege cu ușurință că obligațiile mele mă împiedică să asist la dejunul cu părinții elevilor și să asist la diverse reuniuni și la aceste servicii permanente care, în ochii dumneavoastră, au atâta importanță. Apreciez că și așa taxele de înscriere sunt suficient de mari pentru a nu mi se cere în plus, să devin membru activ al unei școli maternale.

– Creșterea unui copil nu costă numai în a-l face să doarmă după prânz și să-i spuneți povești, replică ea, de data aceasta cu răceală. Sunt convinsă, și unele cercetări îmi confirmă convingerile, că părinții care se implică în viața școlară a copiilor, le asigură un mai bun echilibru.

– Probabil. Dar părinții care își neglijează afacerile, nu au cu ce să-și hrănească acești copii.

– Domnule... Sunt dezolată, și aș fi vrut să-l ajut pe fiul dumneavoastră să-și rezolve problemele. Dar nu păreți dispus să-mi ușurați această sarcină.

Exasperat, James își furișă Mercedesul său bleu-metalizat printre două rânduri de mașini.

– Lui James Junior îi place mult la Shady Dell, declară el, îndemnând la răbdare.

– Sunt conștientă de aceasta. Îl simt din ce în ce mai bine integrat în viața școlii. Dacă ați petrece mai mult timp în tovărășia lui, ați ști că o nouă schimbare ar avea asupra lui efecte deplorabile

El își înăbuși o înjurătură. Această femeie blestemată reușise să capete de la secretara sa numărul de telefon din

mașină și iată cum îl acoperea cu reproșuri. În câteva minute, reușise să-l trateze ca pe un părinte nedemn.

– Nu vă ascund că plecarea sa îmi va produse suferință.

– În acest caz, păstrați-l!

James aruncă o privire furioasă către ceasul său. Trebuia să viziteze două imobile înainte de a se duce la apropiata întâlnire și nu dorea să ajungă târziu din cauza unei institutoare care avea pretenția să-i dea lecții.

– Dumneavoastră afirmați că are o purtare ireproșabilă, urmă el. Și apoi, noi am semnat un contract...

– Un contract ale cărei clauze dumneavoastră nu le respectați. Credeam că este clar: toți părinții elevilor noștri se angajează să consacre școlii câteva ore pe săptămână. Și nu cred că v-am văzut în această după amiază. De altfel, nici în celelalte zile!

El își încruntă sprâncenele. Vizita sa la școală era în această după-amiază? Vârî mâna în torpedo și scoase agenda, pe care o consultă în mare grabă.

– Aveam o întâlnire importantă, replică el.

– Da, aici! Pe cât se pare, trebuia să vă petreceți după-amiaza la Shady Dell, în tovărășia fiului dumneavoastră și a altor copii. Aceasta era specificat în contractul de care aveți cunoștință, înscriindu-l pe James Junior la noi. Și am insistat asupra acestui punct când... hm... prietena dumneavoastră mi-a adus documentul în regulă, semnat.

De fapt, Colly nu se arătase atât de strică ca de obicei, acceptând candidatura lui James Junior Townsend. De

obicei, ea insista să aibă o întrevedere cu părinții, dar tânăra femeie care i-l prezentase pe James Junior, îi explicase că mama copilului era plecată în străinătate fără să fi dat explicații, iar tatăl nu era deloc disponibil.

Și apoi, îl îndrăgise pe loc pe băiețelul cu păr buclat și cu ochii albaștri înecați în lacrimi care stătea la ușă. Ceva în atitudinea copilului trăda o fragilitate care îi mergea drept la inimă. Ea simțea că acesta era decepționat și îndurerat de adulți în scurta sa viață. Aflând, apoi, că fusese dat afară de la trei școli, n-a avut nici dorința, nici curajul de a refuza primirea lui. Altfel spus, copiii cu probleme îi trezeau un interes particular.

În săptămânile următoare, domnul Townsend n-a răspuns la diferitele cereri de a discuta, propuse de Colly. Fuseseră fixate diferite întâlniri care fuseseră apoi anulate de secretară. Nu i-a trebuit mult timp lui Colly să înțeleagă că problema majoră a băiatului era acest tată, care nu avea nici un minut pentru el.

Evident că James Junior ignora unde se găsea exact mama sa. El știa doar că trăia acum în altă țară. O guvernantă de șaizeci de ani, care-i arăta o adevărată adorație, îl conducea în fiecare dimineață la școală și venea să-l ia după-amiaza. Această Brigit îl întovărășea la aniversări, la cursurile de gimnastică, de natație, de pian și de judo. El avea o existență atât de plină, încât Colly se întreba dacă îi mai rămânea timp să fie și copil.

Probabil că nu. Ceea ce explica de ce era atât de trist și închis în el. Cu cât îl cunoștea mai mult pe James Junior, cu atât îl detesta mai mult pe tatăl acestuia. Această conversație cu el îi confirma presupunerea: pe acest om nu-l interesa decât meseria sa și cu siguranță nu merita să aibă un copil atât de adorabil!

– Mi-e teamă că... prietena mea n-a sesizat prea bine detaliile acestui contract.

Ceea ce era un dulce eufemism. Fermecătoare dar zăpăcită, Leigh era capabilă să uite chiar și cine era președintele Statelor Unite. Evident, James ar fi putut citi formularul de înscriere înainte de a-l semna, dar Leigh îi prezentase în momentul în care pregătea o reuniune foarte importantă și el își pusese distrat semnătura în josul foii. Nu Leigh îi cântase pe toate tonurile că Shady Dell era considerată ca cea mai nec plus ultra dintre școlile maternale? El dedusese că era suficient să trimită un cec în fiecare lună pentru ca afacerea să fie reglată.

– Aceasta nu mai poate continua, domnule Townsend. Pentru că refuzați să participați la activitatea școlii noastre, mă văd obligată să vă înapoiez fiul.

Colly spera că s-a exprimat pe un ton suficient de ferm pentru a-l impresiona pe interlocutorul său. Dar mințea în mare măsură. N-avea nici o intenție să-l dea afară pe copil de la Shady Dell. Dorea doar să-l alarmeze pe tatăl recalcitrant și să-l incite să se ocupe de acum încolo de fiul său.

Bombănind James apăsă pe accelerator. De ce secretara nu-i amintise de această întâlnire? Timpul său era atât de încărcat! Da, își aminti acum. Paula menționase efectiv o vizită la școală, dar el îi ceruse să stea la locul ei.

– Este vorba de un ultimatum, doamnă Fairchild?

– Mă tem că da...

Iată că nu era încântat. James poseda o agenție imobiliară în plină dezvoltare, în centrul Oklahoma City. El petrecea cea mai mare parte a timpului negociind tranzacții, căutând noi clienți și adunând bani de care nu avea timp să profite. Problemele gospodărești depășeau înțelegerea sa.

Astfel, viața era mai simplă dacă nu avea grijă decât de el însuși... În timpul weekendurilor, organiza ieșiri cu fiul său, se amuza cu el timp de câteva ore, apoi îl întovărășea la mama lui.

Dar plecarea acesteia dăduse totul peste cap. Îl luase pe copil la el și l-a înconjurat de guvernante și baby-sitters, de institutoare, de mici prieteni, pentru ca să poată funcționa în continuare, căminul său. Seninătatea existenței sale era de acum încolo aproape asemănătoare cu cea dintr-un vechi film cu Frații Max!

– Ei bine, domnule Townsend?

– I-am cerut secretarei mele să mă reprezinte. Ea are trei copii, deci este mai aptă să vă ajute decât eu însumi.

El își dădu seama, agasat, că adoptase un ton de scuză. Fiind în imposibilitate de a se concentra mult timp asupra circulației, făcu la dreapta și se angajă pe o alee care ducea la un loc de parcare.

– Nu accept ca părinții să delege responsabilitățile lor, chiar dacă este vorba de persoane atât de respectabile ca doamna Davis.

El își plecă privirea spre ceas. Era în întârziere și murea de dorință s-o trimită la plimbare pe această Doamnă-Am-Răspunsuri-la-Toate, cu al său ultimatum. El se gândi atunci la fiul său. După cum spunea noua guvernantă, Brigit, James Junior adora Shady Dell. Dacă și restul personalului era atât de tiranic ca directoarea, cum se putea ca un copil să simtă plăcere să mai frecventeze școala?

– Foarte cinstit vorbind, nu am înțeles prea bine de ce trebuie să-mi petrec o după-amiază într-o clasă de copii pe care nu-i cunosc, pentru a-l ajuta pe fiul meu?

– Totuși, este simplu. El ar înțelege, în sfârșit, că poate conta pe dumneavoastră, că nu-i trădați încrederea. Și credeți-mă, aceasta ar însemna ceva foarte important pentru James Junior.

James își încruntă sprâncenele, ofensat de această insinuare.

– Eu sunt un om de cuvânt, doamnă Farichild.

– Poate în profesia dumneavoastră...

– Interesați-vă la oamenii care mă cunosc, și dumneavoastră...

– Să lăsăm lucrurile cum sunt, domnule Townsend, îi tăie ea vorba cu un glas dulce. Deja m-am resemnat în ceea ce îl privește pe fiul dumneavoastră.

Cu toată nervozitatea sa, James admiră, în trecere, abilitatea interlocutoarei sale.

– Și ce v-a răspuns?

El se aștepta la ce este mai rău. James Junior devenise foarte neîncrezător de când mama sa îl abandonase de pe o zi pe alta.

– Mi-a spus că nu veți veni.

Trebuia să se aștepte la asta. James își trecu o mână peste frunte. Resimțea de câteva secunde efectul unei migrene violente.

– Când am acceptat această întâlnire, aveam intenția să vin, doamnă Fairchild. Dar nici un agent imobiliar demn de acest nume, n-ar fi ratat afacerea care i s-ar fi ivit la un moment dat.

Trebuia, într-adevăr, să semneze un contract care i-ar fi adus o avere, cu o investiție minimă.

Acest argument nu o impresionă deloc pe directoarea de la Shady Dell.

– Orice părinte demn de acest nume, ar fi aranjat în așa fel încât să fie la ora stabilită. James Junior era foarte decepționat.

– N-am avut de ales, dar voi face în așa fel încât să uite această decepție.

– Poate cumpărându-i ceva? îl luă peste picior directoarea.

Era exact ceea ce prevăzuse James. Fiul său visa la un animal domestic. Copiii închideau mai ușor ochii la slăbiciunile părinților când aveau un tovarăș pe care să-l răsfețe cu dragoste.

– Deloc, replică el deodată. Îi voi explica deschis ce s-a petrecut.

– Iată ce îl va liniști...

– În aparență, vă sunt foarte antipatic, doamnă Fairchild. Dar este acesta un motiv să-l pedepsiți pe fiul meu, înlăturându-l din școală?

– Nu eu îl pedepsesc, ci dumneavoastră, nerespectând termenii contractului pe care l-ați semnat.

– Nu am drept la încă o șansă?

– Mă tem că nu va fi posibil, domnule Townsend.

De ce insista el, de altfel? Intransigența acestei femei era evidentă. Ar fi putut să facă pereche cu un agent imobiliar.

– N-am putea cel puțin să discutăm?

– La ce bun? De la început, mi-a fost clar că nu puteți să vă adaptați modului nostru de funcționare. Nu mai este nimic de adăugat.

– Nu sunt de acord cu dumneavoastră. Dacă aș veni imediat să petrec o oră sau două în instituția dumneavoastră?

De ce spune asta? Cum îl făcuse această femeie să ajungă la această propunere când nu avea nici cea mai mică intenție să meargă la Shady Dell?

– Nu știu ce să spun... răspunse ea ezitând.

James își consultă rapid agenda. Avea o altă întâlnire, dar pe care era posibil s-o amâne. Dar avea toate șansele să piardă un sfert de milion de dolari! Își pierduse oare capul?

Nu, era doar devorat de un sentiment de vinovăție. Nu putea să nu se gândească la Leonora și la el însuși. Despărțirea lor avusese un efect devastator asupra fiului lor. El regreta, de asemenea, că s-a ocupat atât de puțin de el când era în grija mamei sale. Dar dacă i-ar fi acordat mai mult timp și atenție, aceasta ar fi fost o sursă suplimentară de conflict între ei. Orice ar fi fost, dacă ar fi vegheat mai îndeaproape asupra fiului său, Leonora nu l-ar fi abandonat, de azi pe mâine, așa cum a făcut. Îi era necaz că-l lăsase pe mâna unei femei atât de iresponsabile.

– Nu-mi vor trebui decât cinci minute ca să ajung la școala dumneavoastră.

Vinovăția era un motor bun. În acest moment, ar fi fost capabil de orice; sau aproape, pentru a evita ca fiul său să fie din nou dat afară dintr-o școală.

– Ați fost așteptat la ora treisprezece și acum este paisprezece și jumătate. Nu sunt sigură că sosirea dumneavoastră tardivă va avea vreo utilitate...

– Vă rog, un pic de clemență! Ce altceva aș putea să fac pentru a mă ierta?

– Nu eu trebuie să vă iert, domnule Townsend.

James încercă să-și amintească de ce fiul său găsea atâta plăcere să frecventeze această școală maternală. El vorbea

adesea de un ciobănesc din rasa collie. Nu, mai degrabă era vorba de cineva care se numea Colly. Când el pregătise ieri seară tăvile cu mâncare de consumat în fața televizorului, James Junior a tușit ușor.

– Colly spune că trebuie să mâncăm la masă, declarase el jenat, ca o adevărată familie.

Era timpul să reia problema pentru o tentativă de negociere în toată regula.

– Îmi refuzați prilejul de a-mi recunoaște greșeala? Chiar dacă vă promit că nu voi mai uita de permanența de la Shady Dell?

Colly nu se lăsă înșelată. Terminând cu argumentele, James Townsend se lansa în promisiuni. Ea se va strădui să-i amintească acestea atât cât va fi nevoie.

– Aș putea cu adevărat să am încredere de data asta?? suspină ea, intrând în jocul său.

– V-am spus, sunt un om de onoare.

– Foarte bine. Vă aștept, deci, în cinci minute.

– Imediat....

***

Colombine Fairchild, supranumită Colly de elevii săi, puse în furcă telefonul, scoțând un mic strigăt de bucurie în care se simțea o notă de triumf.

– În sfârșit, nu e chiar atât de dificil, murmură pentru ea însăși.

Ea împinse înapoi bentița care-i reținea părul și o duzină de brățări aurii alunecară pe brațul ei într-un clinchet vesel.

Institutorii și elevii arborau în această zi culoarea galbenă dar nimeni nu etala o ținută atât de frumoasă ca a lui Colly. Evident, nimeni nu avea o garderoba atât de bogata ca a sa. Stilul său strălucitor reflecta pofta sa de viață. Procurată din marile magazine sau de la hala de vechituri, îmbrăcămintea sa era întotdeauna de o mare originalitate. Ea nu urma nici o modă, dar o inventa pentru sine.

În această zi, arbora o fustă cu volane și un corsaj din vinil datând din anii șaizeci, totul agrementat cu accesorii pline fantezie. Avea destulă personalitate pentru ca această îmbrăcăminte caraghioasă să nu aibă pe ea alura de deghizament.

Tânăra femeie își privi ceasul și se adânci într-o carte de contabilitate, lăsând-o pe Luz, asistenta sa, să-l primească pe James Townsend. Binele lui James Junior îi era prea aproape de inimă pentru ca să încerce să afișeze un aer dezinvolt în fața tatălui său. La telefon, ea reușise să se impună în fața acestui adversar de măsura sa, dar avea nevoie să-și vină în fire înainte de a-l înfrunta.

O jumătate de oră mai târziu, Luz bătu la ușa micului birou, situat aproape de sala de jocuri. Luz Maldono și Colly erau diametral opuse, cel puțin în aparență. Luz era tot atât de mică pe cât era Colly de înaltă. Prima avea părul negru,

tăiat foarte scurt, a doua, frumoase bucle blonde care-i ajungeau până la mijlocul spatelui. Dar, mai ales, arbora de obicei un aer cinic, în timp ce Colly era foarte romantică.

Chiar dacă cele două femei nu se asemănau deloc, aveau întotdeauna același ideal: să-i facă pe copii fericiți.

Luz închise ușa în urma ei și surâse.

– Nu știu cum ai făcut, dar „domnul Dolar", în persoană, se găsește în incinta școlii noastre.

Luz avea doisprezece ani când familia sa părăsise Cuba și vocea sa răgușită purta un accent din Havana.

– Se găsește în sala mare, în curs de a-și îndeplini sarcina, reluă ea. Nu are aerul că este foarte bucuros, te asigur, totuși... Ce i-ai spus de a venit atât de repede?

Colly surâse și marii săi ochi verzi avură o strălucire poznașă.

– N-are importanță.

– Ai dreptate, doar rezultatul contează.

Colly se ridică și privi peștișorii roșii care înotau într-un vas pentru bomboane, transformat în acvariu.

– Cum arată? întrebă ea afișând indiferență.

– Ca un actor de cinema! Am remarcat, de altfel, că cineaștii aleg întotdeauna pe cei mai seducători bărbați care să-i încarneze pe cei „răi". Acestea fiind zise, Townsend, în mod sincer, nu este antipatic.

Luz era o intermediară înnăscută și Colly o cunoștea destul de bine pentru a ști că trebuie să interpreteze cu prudență cuvintele acesteia.

– Ce înțelegi mai exact prin „nu este antipatic?“

– Este amabil ca cea mai mare parte a copiilor. Dar vei judeca tu însăți.

Luz se îndreptă spre fereastra ce dădea spre sala de jocuri și, cu un gest, o invită pe Colly să privească prin geam.

– Îl găsesc destul de relaxat și foarte atent cu prietenul nostru James Junior.

Colly o urmă pe tânăra femeie și observă scena ce se desfășura sub ochii săi. Toți copiii erau așezați înaintea măsuțelor și lucrau cu degetele. Toți, cu excepția lui James Junior, care fixa cu obstinație foaia de hârtie albă așezată în fața sa.

– Tatăl său ar trebui să știe că nu trebuie să-i dea decât o culoare deodată.

Luz o aprobă.

– El a încercat mai întâi să-l stimuleze, insistând ca James Junior să-și aleagă culorile înainte ca micii lui camarazi să le aleagă pe cele mai frumoase. Înainte ca micuțul să reacționeze, nu mai rămăseseră decât galben, roz și verde.

– Bietul strengar, suspină Colly. El nu suportă să aleagă cu forța și să se grăbească.

Ceilalți elevi mâzgăleau cu repeziciune foaia de hârtie ce li se dăduse. Doar James Junior o privea pe a sa cu încăpățânare. Colly simți brusc dorința de a interveni dar, mai întâi, prefera să-l examineze pe bărbatul pe care trebuia să-l înfrunte.

James Townsend măsura mai mult de un metru optzeci și părea bine clădit. Cu siguranță, își întreținea forma într-unul dintre cele mai luxoase cluburi de gimnastică din oraș. Părul negru, des și ondulat, era pieptănat spre spate. Avea o figură pătrată, cu trăsături ferme. Nu era ușor să-i apreciezi vârsta. Colly, care avea și ea douăzeci și trei de ani, să gândea că putea să aibă între cinci sau zece ani mai mult decât ea.

Și Luz nu se înșelase: arăta ca un actor de cinema.

În același moment, el ridică ochii în direcția sa și ea înțepeni. Știa totuși că n-o vedea, dar ceva în frumoșii lui ochi negri-aurii trădau, deodată, un interes.

Colly își îndreptă umerii și se îndreptă spre ușă.

– Unde alergi așa? i se adresă Luz cu un surâs.

– Încerc să salvez situația înainte de a fi prea târziu.

– Colly?

– Mmmm?

– Știu că îl iubești mult pe James Junior, dar aceasta nu trebuie să te împiedice să-ți păstrezi obiectivitatea.

– Dar nu vreau decât să-l ajut.

– E ceea ce mă temeam, gemu Luz.

Când Colly apăru în sală, James Junior îi adresă un surâs în care se citea ușurarea.

– Colly!

– James Junior!

Acest salut, puțin nătâng, devenise un ritual între ei.

– Este tatăl meu, declară copilul arătându-l pe James.

– Bănuiam.

Ea mângâie buclele blonde ale băiatului și întinse mâna bărbatului care stătea în spatele lui.

– Bună ziua, domnule Townsend. Colombine Fairchild. Am vorbit la telefon cu câtva timp în urmă.

– Dumneavoastră... sunteți doamna Fairchild?

El o cercetă, uluit. Această fermecătoare blondă, cu ochii verzi, îmbrăcată extravagant, era, deci, institutoarea ursuză pe care și-o imaginase?

El își reveni și strânse mâna tinerei femei.

– James Junior vorbește fără încetare de dumneavoastră, declară el, exagerând faptele.

Cu adevărat, copilul nu i se adresa decât foarte puțin de câtva timp, dar la ce bun să menționeze acest mutism?

Colly surâse. Reacția lui Townsend o amuza. Oamenii rămâneau uimiți de modul în care arăta și aceasta îi făcea multă plăcere.

– Vă deplâng din toată inima! exclamă ea. Aceasta trebuie să vă supere.

– Deloc, replică el cu căldură.

James era surprins în mod agreabil și abia ascundea acest lucru.

Deoarece această strângere de mână se prelungea, iar el continua să o fixeze, Colly se îndepărtă de el pentru a se apleca asupra băiatului.

– Ia să vedem, ce vrei să pictezi, James Junior?

– Nu știu, mormăi el.

Colly luă în mână vasul cu vopsea galbenă și îl examină.

– Ce-ai zice de un soare, de exemplu?

Copilul aprobă, entuziasmat. El vârî mâna grăsuță în vas, apoi mâzgăli hârtia până reuși o formă aproximativă de cerc. În sfârșit, trasă cu degetele linii care porneau de la sfera galbenă.

– Asta este! exclamă el, satisfăcut.

– Formidabil James Junior! Și acum, să vedem, povestește-mi ce face soarele.

– Trebuie să punem iarbă și flori.

– Foarte bine.

James Junior întinse, deja, mâna spre vasul cu vopsea verde, pe care o răspândi pe foaie cu o evidentă plăcere.

James ridică o sprânceană.

– Cum ați făcut? Sunt mai mult de zece minute de când încerc să-l determin să picteze ceva pe hârtie...

– O simplă metodă pedagogică. Vă voi explica mai târziu. Vedeți, nu-i nici o magie.

James o privi o clipă, mișcat de amestecul de reverie și hotărâre care emanau din privirea ei. Frumoșii săi ochi verzi reflectau o liniște extraordinară pentru o persoană atât de tânără. Soarele de după-amiază se strecura prin fereastră și semăna în părul ei paiete de aur.

– Puteți să-mi acordați câteva minute în particular, doamnă Fairchild?

– Domnișoară, rectifică ea plecând capul.

Apoi, adresându-se lui James Junior:

– Vreau să-i arăt clădirea tatălui tău, omulețule. În acest timp, continuă să lucrezi la tabloul tău.

După ce au părăsit sala, el se întoarse către tânăra femeie:

– Ascultați, n-am s-o iau pe ocolite. Este evident că acesta nu este mediul meu, nu mă simt deloc comod. Ideea dumneavoastră de a-i implica pe părinți în viața școlii mi se pare ingenioasă, dar nu se potrivește la cazul meu.

– Nu este ideea mea, domnule Townsend, dar este o măsură care a dat roade. Eu o aplic de la înființarea lui Shady Dell, de la care au trecut trei ani și, credeți-mă, rezultatele sunt revelatorii.

– Nu contest acest lucru. Unor părinți poate le convine. Dar eu nu știu cum trebuie să comunic cu... acești copii.

Ea nu punea la îndoială vorbele sale. Acest bărbat avea deja mari probleme de comunicare cu propriul său copil...

– Acest lucru se câștigă în timp și cu răbdare.

James își strânse buzele, agasat. Nu era în joc educația sa, ci cea a fiului său. El se pregătea să formuleze o observație când două fetițe cocoțate pe triciclete le barară drumul.

El le privi încurcat, apoi își concentră atenția asupra lui Colly.

– Ascultați, pot să vă trimit anumite persoane în care am o totală încredere și care mă vor înlocui mult mai bine în această sarcină atât de delicată.

– Scuzați-mă.

Ea se aplecă, le spuse câteva cuvinte fetițelor și le îndreptă tricicletele în altă direcție.

– Da! Unde am rămas?

Ea îl privi intens.

– Ah! Da. Îmi amintesc. Trebuie să deduc, deci, că pentru dumneavoastră, a vă ocupa de acest băiat este „o sarcină atât de delicată".

– Nu asta am vrut să spun.

James avea treizeci de ani. Absolvent al unei școli de comerț cu renume, urmase stagii înalte de formare profesională, orientându-se în cele din urmă către afacerile imobiliare. De atunci, evoluase cu ușurință extremă în mijlocul rechinilor și nu înțelegea cum această femeie foarte tânără, înarmată doar cu multă candoare și cu frumoșii ei ochi verzi, reușea să-l destabilizeze într-o asemenea măsură.

– Nu luați nici o decizie pripită. Lăsați-vă condus de propria conștiință.

Ce o privea pe ea conștiința lui? Timp de o clipă, James fu tentat să-și ia fiul și să plece imediat. Apoi, privi în jurul său. Școala maternală Shady Dell era situată într-o frumoasă zonă rezidențială din Oklahoma City. Edificiul, o vilă mică din anii '30 avea un farmec nebun, cu panouri de sticlă, cu plafoane înalte și împodobite, cu frumosul parchet galben bine ceruit. O curte interioară înconjurată de arbori fusese amenajată drept teren de joacă.

Peste tot domnea ordinea și curățenia. Mobilele scunde, în culori vii, erau dispuse în toate încăperile pe ale căror ziduri atârnau gravuri educative și atrăgătoare. Cărți și jucării erau aranjate cu grijă pe etajere, la îndemâna copiilor. Exista chiar și un loc destinat lecturii, prevăzut cu plante verzi și taburete.

Copiii erau liniștiți și ascultau foarte atenți vocea lui Colly, calmă și bine timbrată. Din timp în timp, cereau explicații tinerei femei, cu un aer încrezător și curios. Da, Shady Dell, era locul visat pentru fiul său. Copilul găsea aici siguranța și stabilitatea pe care James nu i le asigura „acasă". Evident, era conștient și aceasta îl neliniștea mai mult decât vroia să recunoască.

Când se apropiau de James Junior, acesta ridică ochii către ei și-și ștergea în grabă mâinile pe bluza largă cu care era îmbrăcat. James își dădu seama atunci că bluza pe care o purta era, de fapt, o cămașă albă ce-i aparținea. O cămașă care-l costase cât ochii din cap!

– Pentru că astăzi este sărbătoarea de galben, vreau să vă fac niște flori galbene mari, le spuse el.

– Foarte bună idee, declară Colly.

James nu făcu nici un comentariu. Cu sprâncenele încruntate, privea bluza copilului.

– Mi se pare că îmi recunosc cămașa...

James Junior îl aprobă.

– Ni s-a spus să aducem o cămașă veche pentru a ne proteja hainele.

James deschise gura, gata să-l certe pe fiul său, dar acesta părea atât de înspăimântat încât se opri. De altfel, era prea târziu pentru a-și salva cămașa și tânăra persoană care decisese să celebreze „sărbătoarea galbenă“ n-ar fi apreciat, fără îndoială, intervenția sa.

– De acord. Nu te neliniști, îi voi sufleca mânecile. Și data viitoare când vei avea nevoie de ceva, cere-mi mie, așa va fi mai bine.

– Da, tată!

Colly puse mâna cu afecțiune pe umărul băiețelului.

– Tabloul tău îmi place foarte mult, James Junior. Acest arbore seamănă cu mărul din curte. După ce îl vom gusta, am putea să-l arătăm tatălui tău.

– Nu. El trebuie să se întoarcă la lucru. Nu este așa, tată?

Acest gând tocmai trecuse prin mintea lui James. El aruncă o privire către ceas, apoi către James Junior și apoi către Colly. Cu capul aplecat într-o parte, aceasta pândea cu nerăbdare răspunsul său, așteptându-se să-l prindă pe picior greșit.

Fie. Va lipsi la întâlnire. În definitiv, era vorba doar de bani. Mulți bani.

– De fapt, mă gândeam să nu mă mai întorc la birou în această după-amiază. Aceasta îți va face plăcere James Junior?

Colly se abținu să nu scape o exclamație de victorie.

– Totuși, se pare că aveați o întâlnire... observă ea.

– Da. Ați câștigat.

– N-am remarcat că suntem în competiție, domnule Townsend, remarcă ea cu un surâs delicios.

– El răspunse la acest surâs cu o mică grimasă.

– Ați înțeles, fără îndoială, domnișoară Fairchild, că zilele mele sunt foarte pline. Mi-ar fi mai simplu să fiu liber după ce se termină cursurile. Aș putea, de exemplu, să mătur clasa, sau mai bine să tai iarba, să aranjez jucăriile...

„Sau mai bine s-o strâng de gât pe această încântătoare manipulatoare".

– Ați face toate acestea?

– Ca să vă aduc un serviciu, de ce nu?

Colly studia propunea. James Senior părea sincer, dar cum să fie sigură că nu era vorba de o manevră menită să o îmbuneze? Bărbatul era foarte seducător și ea nu se îndoia că se servea, în mod frecvent, de farmecul său pentru a ieși din situații dificile. De obicei părinții își aduceau contribuția în timpul programului. Dar Colly era o persoană flexibilă și nu vedea de ce nu i-ar mulțumi pe cei doi Townsend. James și James Junior ar fi petrecut câteva momente împreună și ar fi vegheat ea însăși ca acestea să fie nostime și plăcute.

Eliberată de rolul său de educatoare, ar fi avut răgaz să-l observe de aproape pe acest bărbat. Firește, nu dintr-un interes personal ci cu scopul de a-i ajuta, pe fiul său și pe el.

Întâlnirea determinase, de altfel, sentimente mai bune față de acesta. De acum înainte, va împărtăși opinia lui Luz. James Townsend nu era „în mod sincer antipatic“. El ignora, pur și simplu, în ce consta rolul său de tată. Ea se va strădui să remedieze această situație. E adevărat, ea nu avea copiii, dar, pentru a fi medic, nu trebuie neapărat să fii bolnav.

După studiile secundare, urmase, timp de doi ani, un curs de pedagogie a copilului. În paralel se înscrisese la cursuri de psihologie. Această pregătire, alăturată unei copilării prea puțin convențională, făcuse din ea un pedagog suficient de avertizat pentru a-l educa pe James Senior. Ea ar face din el un tată exemplar.

– Domnișoară Fairchild?

James aștepta răspunsul ei, dar Colly părea pierdută pe gânduri.

Ea clipi, revenind deodată la realitate.

– Accept, declară ea. Doream să rămân mai târziu astă seară pentru a schimba panoul de afișaj. Dacă ați rămâne, ați putea să mă ajutați.

– Ar fi bine, nu?

Pe figura micuță a copilului se citea speranța, nuanțată, totuși, de o anumită rezervă.

– S-a făcut. Vom merge să cinăm repede și vom reveni la Shady Dell.

El îi aruncă o privire lui Colly, care aprobă, apoi se aplecă spre băiețel.

– La ce te gândești, James?

Acesta ridică ușor din umeri, preferând fără îndoială să nu strice ceva.

– Colly va veni cu noi? se neliniști el.

– Dacă dorește.

O a treia persoană ar fi binevenită. De la despărțirea de Leonora, James Junior și chiar el însuși nu știau ce atitudine să adopte când se găseau singuri.

– Nu, mulțumesc, cred că este mai bine să fiți doar voi.

În fața expresiei de dezamăgire a copilului, James regreta că nu cunoștea nici un mijloc pentru ca să-l facă să surâdă pe fiul său. Numai dacă...?

De când a văzut-o pe directoarea de la Shady Dell, s-a simțit atras de prospețimea sa blândă. Foarte repede, el reveni la cele mai cuminți intenții. Colombine Fairchild era mult prea tânără și se temea că nu vor mai avea ce discuta atunci când vor epuiza subiectul care le era la inimă: James Junior. În rest, felul ei de a se îmbrăca dovedea că era puțin... fantezistă. Ori, James era cu picioarele pe pământ.

În același timp, nu găsea nimic reprobabil în a întreține o anumită prietenie cu institutoarea fiului său. Poate ar lumina ea acea zonă de umbră care era relația cu fiul său?

– Am fi încântați dacă ne-ați însoți, domnișoară Fairchild, insistă el.

– Da, da, adăugă James Junior.

Colly știa că ar fi trebuit să refuze această invitație. Ea își ridică ochii și o văzu pe Luz, la câțiva metri de ei, care urmărea grupul lor. În locul său, cum ar fi reacționat? Ea ar fi acceptat, fără îndoială.

– De acord, de data aceasta, spuse ea cu un mic surâs. Dar, din principiu, nu ies niciodată cu elevii mei.

James Junior încruntă sprâncenele, gânditor.

– Eu sunt prea mic pentru.... a ieși cu voi.

Ea izbucni în râs și se întoarse spre James.

– Aș prefera să-mi spuneți Colly, domnișoara Fairchild este prea pompos.

– Fie, sunt de acord, dar cu condiția ca și dumneavoastră să încetați să-mi spuneți „Domnul Townsend".

James Junior tuși pentru a atrage atenția celor doi adulți.

– Și mie mi-ar plăcea să-mi spui J.J., tată...

Capitolul 2

– Am ales acest restaurant mai ales pentru că aici se servesc excelente fructe de mare. Îți plac fructele de mare, nu-i așa, copilul meu?

– Ce sunt acelea fructe de mare? se interesă cu inocență James Junior.

– Pește, explică James.

– Asta îmi place.

Copilul se întoarse apoi spre Colly care spuse că și ei îi place peștele.

– Ei bine, să vedem despre ce este vorba!

James citea cu răbdare meniul, cu voce tare. De două ori. Pentru că fiul său nu se hotăra.

– Voi lua pește, decretă atunci James Junior, vizibil ușurat.

Chelnerul notă comanda în carnețelul său, apoi, cu stiloul ridicat, reluă:

– Servit cu pilaf de orez sau cu cartofi? Și ca felul întâi, supă de pește sau salată? Iar ca băutură?

James Junior afișă un aer consternat, iar Colly se decise să ia situația în propriile mâini.

– Eu și James Junior vom lua salată, pilaf de orez și, ca băutură, suc de portocale.

– Și pentru mine, la fel, spuse James, întinzându-i chelnerului meniul.

Acesta din urmă se grăbi să dispară înainte ca vreunul dintre acești clienți ciudați să se răzgândească.

James Junior avu un mic surâs jenat.

– Eu nu știu ce este pilaful de orez, dar, de obicei, îmi place orezul. Mai ales orezul cu lapte, când este rece.

– Brigit mi-a spus că preferi alimentele reci.

Întorcându-se spre Colly, el adăugă:

– Ea lasă felurile de mâncare să se răcească la temperatura camerei, înainte de a i le servi. Și când era bebeluș refuza biberonul dacă era prea cald.

James Junior își privi tatăl cu ochi mari:

– Tată, tu m-ai cunoscut când eram bebeluș?

Această întrebare o umplu de tristețe pe tânăra femeie, dar nu lăsă nimic să se vadă. De mult timp, copilul ocupa un loc în inima sa.

James fu de asemenea surprins de această remarcă, dar gândindu-se bine, ea era justificată. James Junior nu avea decât doi ani când Leonora și el au divorțat.

– Bineînțeles, răspunse el, cu naturalețe. De altfel, am o mulțime de fotografii din acea epocă. În unele suntem toți trei, împreună cu mama ta, în altele ești numai tu.

– David are o familie. El are chiar și un frate foarte mic.

– Cine este David? întrebă James.

James Junior și Colly schimbară o privire lungă, dar numai băiețelul răspunse.

– Este prietenul meu.

– Ah, da, David...

James se amuza cu furculița pentru a-și ascunde încurcătura. Nu era prea mândru de el. A nu ști cine sunt prietenii fiului său, nu avea nimic glorios.

– I-am spus lui David că are noroc, pentru că iese cu toată familia, urmă James Junior, dar el nu este de acord. Se pare că bebelușul plânge mult. Și eu plângeam mult?

– Nu, răspunse James, cu un surâs. Chiar și la maternitate, atunci când alți nou-născuți urlau, tu rămâneai liniștit. Deschideai ochii tăi mari și albaștri și te uitai peste tot, ca și când ai fi încercat să te obișnuiești cu lumea în care tocmai intraseși.

Copilul își țuguie buzele, bosumflat.

– Nu-mi plăcea, desigur, zgomotul. Când e zgomot tare, mă dor urechile.

James își încruntă sprâncenele, intrigat de această nouă descoperire.

– Te dor, adesea, urechile?

– Mai puțin de când mama a plecat în vacanță. Ea striga mult, adăugă el, adresându-se lui Colly.

Tânăra femeie ar fi vrut să știe mai multe despre Leonora, despre vacanțele ei, dar aceasta trebuia să mai aștepte.

– Toată lumea plânge, afirmă ea cu o voce liniștită. Dar mai ales bebelușii, căci este singura lor posibilitate de exprimare. Este felul lor de a ne atrage atenția că au nevoie de ceva.

Copilul făcu ochii mari.

– Și de ce au ei nevoie?

– De hrană, de căldură, de mângâieri...

– De ce nu învață să vorbească pentru a cere?

– Ei vorbesc, dar mai târziu pentru că mai înainte, au o mulțime de lucruri de descoperit.

James era încântat de blândețea și răbdarea lui Colly. Fiul său nu vorbea atât de mult de când stăteau împreună sub același acoperiș.

Chelnerul le aduse salatele și se așternu liniștea în timp ce fiecare dădea frâu liber poftei de mâncare.

Din scurta conversație cu băiatul, Colly deduse că era necesară o discuție cu James, dar va aștepta până când vor fi singuri. Avea nevoie să știe cărui fapt i se datorește plecarea bruscă a mamei lui James Junior și mai ales, ce soartă i se pregătea acestuia.

James Townsend nu avea decât custodia temporară a fiului său. Când se vor întoarce la Shady Dell mai târziu, poate va reuși să-l îndepărteze pe James Junior suficient timp pentru a aborda cu tatăl său acest subiect dificil?

După întoarcerea la școală, ea îi ceru băiețelului să aranjeze cărțile în sala de lectură, în timp ce, cocoțată pe un scaun, ea prindea în ace imagini evocând anotimpul pe tabelul de afișaj. Acesta, foarte mare, era așezat în cel mai bun loc în sala de jocuri, pentru ca toți elevii să-l vadă. Și Colly avea grijă să aleagă ilustrațiile care trezeau curiozitatea și interesul copiilor.

Era, în acea zi, întâi octombrie, și ea plasa frunzele ruginii de septembrie în imagini de dovleci, sperietori, secera lunii. Peste cincisprezece zile, când se va apropia Hallowen, ea va completa tabloul cu pisici negre, mici fantome albe și lanterne.

Lui Colly îi plăcea să schimbe panoul de afișaj. Ea dădea frâu liber imaginației, ceea ce permitea elevilor să înțeleagă succesiunea anotimpurilor și să asocieze evenimentele specifice.

James îi întindea ilustrațiile pe măsură ce ea i le cerea.

– Dumneavoastră le-ați făcut? întrebă el în timp ce îi întindea un dovleac din hârtie lucioasă.

– Eu decupez formele în timpul siestei și copiii le colorează.

– Ești originară din regiune? o întrebă el, deodată.

Ei nu avuseseră timp să vorbească în timpul cinei, toată atenția lor concentrându-se asupra lui James Junior.

– M-am născut în Colorado, dar părinții mei sunt de aici. Ei au fugit împreună în seara în care sărbătoream absolvirea și s-au alăturat unei comunități din Munții Stâncoși.

– Glumiți?

– Deloc. M-am născut patru luni mai târziu, în plină natură. Singura moașă din acele locuri era o budistă vegetariană care citea în palmă. Ea m-a adus pe lume.

– Un debut excesiv, în culori!

– Destul, într-adevăr. Și dumneata?

– M-am născut la o maternitate, în camera numărul doi, grație bunelor îngrijiri ale doctorului Schwarz.

– Nu toți putem fi pionieri...

– Îmi imaginez că atmosfera trebuie să fi fost foarte interesantă.

– Membrii comunității aveau origini foarte amestecate și am învățat o mulțime de lucruri în contact cu ei.

– De exemplu? insistă el.

– Să cânt la țambal, să fac pâine, să produc alimente biologice. Eu practicam ecologia înainte ca ea să devină atât de populară.

– Știți, de asemenea, să citiți în palmă? întrebă el, jumătate uluit, jumătate amuzat.

– Nu. Din păcate, am revenit la Oklahoma City tocmai când să mă lansez ca prezicător!

Din tonul vocii, înțelese că ea glumea. Cel puțin, așa spera...

– De ce părinții s-au decis să plece din comunitate?

– Revoltele anilor '70 au dat naștere hipioților anilor '80. Părinții mei aveau o familie de hrănit. Au sfârșit prin a

deschide un magazin de sticlărie pe care l-au numit „Flower Child“ în amintirea comunității.

– Am auzit vorbindu-se de aceasta. Cred că se găsește în districtul Paseo.

– Da. Pe scurt, acest gen de viață m-a făcut să urmez cursuri școlare abia la treisprezece ani.

– Deci, ați tras chiului în toți acești ani? se înspăimântă el.

– Nu chiar. Toți copiii comunității urmau un curs cu un om minunat pe care îl numeam „Profesorul“. Era foarte erudit și ne-a învățat o mulțime de lucruri din toate domeniile: istoria artei, lingvistică, literatură. Ne ducea să ne plimbăm în pădure și ne învăța botanică. Partidele de pescuit se transformau în lecții de științele naturii. Pentru noi a înălța un zmeu era un joc, dar Profesorul profita ca să ne vorbească despre aerodinamică. Ne spunea întotdeauna că viața este cea mai bună sursă de cunoștințe.

– Înțeleg că era un personaj fascinant.

– Absolut. De altfel, ne scriem tot timpul. N-a rămas decât el dintre primii membri ai lui Shady Dell.

– Deci, școala voastră poartă numele acelei comunități?

– Profesorul mi-a spus că aceasta îmi va aduce noroc. El este mentorul meu și datorită lui mă interesez de educarea copiilor mici. Școlile publice fac, desigur, ce pot mai bine, dar nu au nici timpul, nici mijloacele de a-i înconjura pe cei mici cu afecțiune și susținerea de care au nevoie.

James o privi pe tânăra femeie. El înțelegea, acum, de ce fiului său îi plăcea la Shady Dell. Aproape că regreta că nu

avea și el patru ani. Dar, dacă ar fi fost cazul, n-ar fi putut aprecia la justa lor valoare toate calitățile fermecătoarei Colombine.

– Cum ați făcut să vă adaptați la un ritm școlar normal, după ce ați cunoscut o astfel de libertate în comunitate?

– Învățământul practicat la colegiu mi s-a părut, este adevărat, monoton. Ador cărțile, dar cultura exclusiv livrescă era lipsită de fantezie. Oricum, cunoștințele pe care le-am dobândit erau superioare celor ale tovarășilor mei și, cu toată modestia, am avut întotdeauna rezultate bune.

– Ce vârstă aveți? o întrebă el, pe neașteptate.

– Douăzeci și trei de ani.

– Numai?

– De ce numai? Nu este chiar un cusur! ripostă ea râzând.

– Evident că nu! Vă manifestați atât de rațional. În fond, atât de matur.

– Rațional, de acord, dar aș prefera să mai aștept maturizarea.

După care coborî de pe taburet și privi tabelul de afișaj cu un aer satisfăcut. Apoi, umplu cu apă un vas emailat și începu să ude numeroasele plante verzi care împodobeau sala de jocuri.

Sprijinit de perete, James observa acest du-te-vino. Trecutul tinerei femei explica purtarea sa cu copiii. Părinții și oamenii care au înconjurat-o în acea comunitate o învățaseră respectul pentru alții. Și, de asemenea, să aprecieze calitățile care fac din fiecare o ființă unică.

Când trecu pe lângă James Junior care continua să aranjeze cărțile, ea îl mângâie pe păr și James remarcă în trecere surâsul plin de admirație și de tandrețe pe care i-l adresă copilul. Nu-și amintea să se fi bucurat de un surâs asemănător și credea că nici Leonora

Prin această privire, părea să-i spună lui Colly că ocupa un loc special în viața lui. Și poate că acesta era darul către care ea aspira? Să câștige încrederea copiilor, făcând din fiecare o ființă unică.

Colombine Fairchild era ea însăși unică.

– Vreți să mă ajutați să hrănesc peștișorii roșii? îl întrebă ea, stânjenită deodată de tăcerea ce se așternuse între ei.

– Da, bineînțeles. Ce mănâncă aceștia?

– Mâncare pentru peștișori roșii, strigă James Junior.

Era prima oară când James îl auzea pe fiul său vorbind cu umor. Și dintr-o dată, faptul că a pierdut, probabil, în această după-amiază, un sfert de milion de dolari, îi păru insignifiant.

Când toate treburile au fost terminate, James și James Junior a trebuit să se resemneze să părăsească școala. Dacă i s-ar fi cerut părerea lui James Junior, acesta ar fi rămas cu plăcere mai mult timp la Shady Dell. El se simțea bine acolo!

– Drum bun, le spuse Colly, închizând ușa clădirii. Și fiți prudenți, domnilor!

Noaptea era blândă și cerul plin de stele.

– Pe mâine, Colly, spuse băiatul, cu ochii strălucind de o plăcere anticipată.

– Mâine este sâmbătă, îi aminti ea. Sper că nu ai uitat că va fi o sărbătoare în cinstea lui David, dragul meu. Pentru aniversarea sa.

– Ah, da. Pot să merg, tată? Am o idee pentru un cadou.

– În acest caz, nu înțeleg de ce să nu te duci.

– Ura! Sărbătorirea este la Show Biz Pizza. Tu știi cât de mult îmi place pița, tată?

James nu știa, dar se va strădui să nu uite.

– Bună seara, Colly.

– Bună seara, James. Pe curând.

– Sper. Știți unde să mă găsiți.

Tânăra femeie aprobă și se îndreptă spre mașina sa. Într-adevăr, știa unde să-l găsească pe James Townsend. Și nu va ezita să-l caute. Pentru a-l orienta pe drumul anevoios al paternității. Ea descoperise deja în el anumite aptitudini. Era evident că-și iubea băiețelul. Era doar ambițios și absorbit de munca sa. Până acum, Colly nu găsise prilejul de a ști mai multe despre soția lui. Se părea că nu dorea să discute despre acest subiect, ceea ce demonstra că anumite probleme nu erau rezolvate între ei. Ea se va strădui să-l ajute să vadă limpede.

Să vadă limpede: ceea ce încerca să facă James întorcându-se acasă. Colombine Fairchild s-a arătat cam rece cu el, mai ales la început. Apoi, i-a arătat o oarecare simpatie, dar simțea că îl judecă. Ce aștepta, mai exact, de

la el? În sfârșit, o asigurase de prezența sa la Shady Dell. Pentru aceasta, trebuise să anuleze o altă întâlnire de o importanță capitală. Dar, în fond, nu era un mare sacrificiu.

De fapt, nu se simțea la înălțimea situației. Nici cu institutoarea, nici cu fiul său.

– Am sosit acasă, anunță el copilul care adormise pe bancheta din spate.

Casa era un frumos apartament situat într-o reședință luxoasă care ținea de agenția sa. Numai în această săptămână i se făcuseră două oferte de cumpărare interesante, ceea ce însemna că trebuia să se mute în curând. Nici o legătură sentimentală nu-l legase niciodată de locurile de reședință și nu ezita să le părăsească dacă putea să tragă vreun profit. Dar situația nu mai era atât de simplă de când James Junior trăia sub acoperișul său. Poate trebuia să se gândească să se instaleze definitiv într-o casă adevărată, cu grădină. Poate ar trebui să cumpere o pisică sau un câine, așa cum dorea James Junior. Dar nu era sigur că va avea în permanență grijă de copil. Nimic nu fusese decis cu privire la acest subiect.

Momentan era în grija sa, dar Leonora ar putea reveni la Oklahoma City. Ea l-ar fi luat atunci pe băiat și relațiile lor s-ar reduce iarăși la vizite săptămânale.

La început, pe când Leonora pleca, lăsându-i copilul, el ar fi plătit scump pentru a-și regăsi independența. Nu visa atunci decât un lucru: să-l înapoieze mamei pe copil, cât mai repede. În prezent, nu mai considera aceasta ca pe

ceva silit. Leonora nu era o mamă perfectă, doar atât cât trebuia. Nici el nu era un tată perfect, dar acum se obișnuise cu James Junior și cu complicațiile ce le aducea prezența sa.

Și apoi, ar putea să se schimbe. Colly avea aerul că îl crede. Nu spusese ea că nu te naști un tată perfect, dar că poți deveni?

Să nu mai spunem că întoarcerea Leonorei nu era sigură. Era el gata să facă față la această eventualitate? Să-și asume greaua sarcină de tată celibatar? Să îndure toate tracasările zilnice care nu vor întârzia să apară? Și dorea acest lucru? Perspectiva de a fi singurul responsabil de fiul său, timp de șaisprezece sau optsprezece ani, îl umplea de teamă.

Dar această ipoteză era puțin probabilă. Fosta lui soție nu-i va ceda fiul. Ea n-ar renunța la pensia alimentară pe care el i-o trimitea. Ea va reveni și-și va relua drepturile ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. El dorea ca Leonora să-l trateze pe copil cu mai multă dezinvoltură. Nu-și dădea ea seama ce rău îi făcea?

James își gară mașina în parcarea reședinței și îl duse pe copil până la apartament. O ciudată emoție îl cuprinse când simți acest bulgăre cald care se lipea de el. Începea să se atașeze de această ființă micuță.

Era conștient că era ceva straniu să se gândească astfel la fiul său. În mod normal, te atașezi de un fotoliu, de un câine, de un pantalon vechi. Acest termen nu avea nimic

de-a face cu dragostea, ori James îl iubea pe James Junior. Dar, până în prezent, dragostea sa fusese un pic absentă, lipsită de emoții autentice.

El îl ajută pe copil să-și îmbrace pijamaua, îl așează pe pat și-l acoperi cu o plăpumioară moale, în culorile curcubeului.

– Noapte bună, Junior, murmură el, sărutându-l pe frunte.

– Tată?

– Da?

– Voi avea, în curând cinci ani, nu?

– Ba da. Mai exact, la optsprezece octombrie.

– Deci, mai sunt, încă, un bebeluș?

James îl aprobă, întrebându-se ce vroia, de fapt, copilul.

– David, spune că Junior este un nume pentru bebeluși. La școală, toți îmi spun J.J. Ai putea și tu să-mi spui la fel?

James îi surâse fiului său.

– Scuză-mă, uitasem. Noapte bună, J.J. Și vise plăcute.

El se întoarse în camera sa și se instală la birou pentru a studia o ofertă de cumpărare pe care trebuia s-o prezinte luni dimineață. Dar nu putea să se concentreze asupra cifrelor. Era impresionat de siguranța vieții fiului său, pe care nu se putea împiedica să o compare cu a sa.

Avea trei ani la moartea tatălui său. Mama sa, o femeie ambițioasă, folosise banii de la asigurări pentru a-și relua studiile de Drept. Copilăria lui James, nu fusese, deci,

legănată de prezența unei mame atente și totuși, această experiență nu-l traumatizase. Și totuși?... Un psiholog ar fi putut afirma că această primă experiență n-ar fi fost străină de divorțul său.

Leonora îl acuzase că era egoist și nu se interesa decât de firma sa imobiliară. Ea nu înțelegea că el trecuse munca sa înaintea familiei și totuși, datorită lui, se bucurau de o viață confortabilă. Dar siguranța financiară nu era un alibi prea comod? El se întrebase, adesea, în acel timp, și sfârșise prin a trage concluzia că îi lipsea instinctul familial.

După divorț, renunțase să semene cu acei tați care joacă un rol de prim-plan în viața copiilor. Dar Colombine Fairchild îi redase speranța. În câteva ore, îl făcuse să înțeleagă că nu este nimic de pierdut. Dorea ca ea să se amestece puțin în existența lor, dar simțea, în același timp, o ușurare curioasă. Poate că de aceasta aveau nevoie, el și fiul său? De o a treia persoană care să le arate drumul. Presupunând că acest drum există.

Abandonă definitiv dosarul și se culcă. Îi va arăta mâine lui James Junior albumele cu fotografii de care îi vorbise, dar trebuia să-și amintească unde le pusese. Deoarece Brigit avea liber în weekend, îl va duce pe fiul său într-un centru comercial și vor căuta un dar pentru David. Apoi, îl va întovărăși la acea pizzerie unde urma să aibă loc mica sărbătoare.

Era un mod obișnuit de a petrece o sâmbătă, dar James se bucura dinainte. După cum se bucura că avea s-o revadă

pe Colly. Chiar dacă nu era decât institutoarea fiului său. Chiar dacă nu corespundea tipului de femeie care îi plăcea de obicei. În general, se simțea atras de cele care aveau mai mult de douăzeci și cinci de ani, cu o alură sofisticată și o atitudine mai conciliantă. Colombine Fairchild îl considera ca un tată rău. Fără îndoială, și ca un tovarăș prea puțin recomandabil.

Și atunci? Ea era institutoarea fiului său, nimic altceva! Dacă se gândea, se arătase prea puțin întreprinzător cu ea. Dar muncise atât de mult în ultimul timp, încât neglijase propria sa viață socială. Totuși, avea nevoie de unele ieșiri într-o companie plăcută. Luă decizia de a suna pe una din fostele sale amice și de a stabili o întâlnire pentru weekendul viitor! Leigh, poate?

Nu, imposibil. După întrebările insinuante ale lui Colly, perspectiva unei discuții despre noua ojă de unghii a lui Leigh îl deprima dinainte. Va chema o altă prietenă, al cărui spirit strălucitor l-ar scoate din gândurile sale mohorâte.

Iată că totul se aranja.

***

– Colly, mă auzi? întrebă Luz, mișcându-se mereu pentru a vedea mai bine trena rochiei de mireasă pe care tocmai o încerca.

– Ți-am spus că nu mă simt bine în acest magazin de modă. Cum vrei să avem o discuție coerentă cu această muzică barbară?

– Eu nu te întreb ca să-mi ții un discurs filozofic, vreau doar să-ți dai cu părerea despre această rochie.

Colly se strâmbă când un nou val de hard-rock răsună în magazin.

– De ce nu-ți alegi mai bine o îmbrăcăminte veche, care are o istorie?

– O rochie de mireasă care a fost deja folosită? exclamă Luz, îngrozită. Ah, nu!

Colly suspină. Era una din multiplele lor divergențe. Luz aprecia tot ceea ce era nou, la modă, în timp ce Colly avea o predilecție pentru ținutele care aveau un trecut.

– Ce părere ai de aceasta?

– Merge, zise Colly, fără entuziasm.

– Atunci, fii sinceră. Tu ai prea mult gust, de aceea te-am târât până aici.

– Nu eu trebuia să-ți aleg rochia de mireasă, Luz.

– Fie, dar dacă mă ajuți, te vei duce la un mic magazin unde se fabrică acele vechi jucării de lemn pe care voiai să le cumperi pentru Shady Dell.

– Aici, în acest centru comercial?

– Da, draga mea! Atunci?

– Luz, căsătoria ta este prevăzută peste un an.

– Așa este! Dar îți trebuie timp ca să găsești modelul perfect.

– Ei bine... după părerea mea, acestei rochii îi lipsește simplitatea.

– Așa gândeam și eu. Sunt prea mică și toate aceste volane mă fac și mai mică.

– De ce nu încerci modelul acela din broderie englezească, asemănător cu rochiile de la începutul secolului?

– Mă așteptam... suspină Luz, cu o mutră comică.

Ele petrecură o oră în magazin și Luz se decise, în cele din urmă, pentru o ținută romantică pe care o declară „sublimă". În sfârșit, o conduse pe Colly la magazinul de jucării despre care vorbise și aceasta, încântată, făcu unele achiziții printre care și un clovn din lemn pentru a-l oferi lui David.

Părăsiră centrul comercial, când auziră o voce mică ce le chema. Se întoarseră și-l văzură pe James Junior care alerga spre ele. James îl urma. Colly simți cum bătăile inimii i se accelerează văzând silueta înaltă înaintând în direcția lor.

James îl luă pe James Junior de mână și le salută pe cele două femei, remarcând în trecere bucuria lui Colly de a-i revedea. Plăcere pe care și el o simțea...

– Credeam că nu frecventați decât bazarele! glumi el cu amabilitate, cu ochii fixați pe sacoșa pe care ea o ținea în mână și care purta numele centrului comercial.

Ea râse și o arătă cu degetul pe prietena sa.

– Iată vinovata! Ea m-a adus aici.

– S-ar spune că am adus-o cu forța!

Vorbiră câteva minute, comparară cadourile pentru aniversare, apoi se despărțiră cu promisiunea că se vor revedea la sărbătorire.

După ce Townsendii plecară, Luz aruncă o ocheadă către Colly:

– Mi s-a părut că simt un fel de curent între voi.

– Între mine și James Junior? spuse Colly, făcând pe inocenta.

– Mă crezi idioată?

– Deloc, dar te înșeli dacă îți închipui că sunt sensibilă la farmecul lui James. Dacă mă interesez de cei doi, este numai pentru că vreau să-i ajut. James Junior are nevoie de stabilitate, și încerc să i-o asigur. Copiii trebuie să conteze pe cineva. Acest băiețel are aproape cinci ani și am impresia că nu are pe nimeni căruia să i se confeseze.

– Ba da! Pe tine.

– Nu-i același lucru și tu știi bine. Eu sunt institutoarea sa și nu voi fi întotdeauna. Îi trebuie o prezență permanentă. Pe tatăl său, altfel spus...

– Cunosc devotamentul de care dai dovadă în cazuri dificile. Nu mai rămâne decât ca James Townsend să nu vadă în tine decât pe institutoarea fiului său.

Colly ridică din umeri.

– Dacă aceasta poate să-l incite să se ocupe de acum înainte de James Junior, de ce nu?

Luz deschise ochii mari.

– Tu... ai merge până acolo încât să ieși cu acest bărbat doar pentru binele lui James Junior? Spune-o altcuiva!

– Ești liberă să gândești ce vrei.

***

Sărbătoarea era în toi când ele sosiră și Colly îl zări pe James adâncit într-o discuție cu părinții altor elevi. În ceea ce îl privește pe James Junior acesta se distra foarte mult. Zgomotul jocurilor electronice, amestecate cu strigătele copiilor, umpleau sala... Mesele erau pline de răcoritoare și pizza. De obicei, Colly nu asista la aceste manifestări, dar acum făcuse o excepție, mama lui David fiind prietena sa.

Când s-a ivit prilejul, tânăra femeie l-a atras pe James într-un colț liniștit.

– Nu vă ascund că fiul dumneavoastră mă preocupă.

– De ce? întrebă el, surprins. Are aerul că se amuză.

– Eu nu vorbesc îndeosebi de această seară.

– Știu... Știu... Este un temperament foarte visător, și nu acordă atenție la ceea ce i se spune, suspină el, repetând, cuvânt cu cuvânt, doleanțele altor școli pe care le urmase băiatul. Este încăpățânat și refuză activitatea în grup. Când este puțin împins, plânge. Am auzit deja aceste lucruri...

Tânăra îl privi stupefiată.

– Dar... Portretul pe care mi-l faceți nu corespunde deloc cu James Junior.

Fu rândul lui James să aibă o figură uimită.

– Ah, nu?

– James Junior este un băiat minunat. Este inteligent, vioi și foarte creativ.

Iată ce noutăți! James nu auzise niciodată pe vreunul dintre profesorii lui James Junior vorbind despre el în acești termeni.

– Adevărat?

– Este, de altfel, unul dintre punctele pe care doream să le dezbat cu dumneavoastră. Am remarcat că nu prea vă cunoașteți fiul. Mama lui James Junior se va întoarce curând... din vacanță?

El se crispă.

– Aceasta nu vă privește.

Conștientă că depășise limitele bunei-cuviințe, ea decise, totuși să continue.

– Sunt directoarea școlii pe care o frecventează și mă interesează binele acestui copil. Deci, puteți să-mi spuneți orice. Era suferindă?

– Nu știu. Doar dacă imaturitatea și iresponsabilitatea sunt, pentru dumneavoastră, boli. De ce îmi puneți astfel de întrebări?

– Ascultându-l pe James Junior, cred că am înțeles că era bolnavă foarte grav. Într-o zi, David l-a întrebat când se va

întoarce mama sa și el a răspuns: „Poate niciodată“. De aici, am dedus că poate era atinsă de o boală incurabilă.

– După ultimele vești, era perfect sănătoasă...

– Ascultați, întrebările mele nu ascund o curiozitate deplasată. Cred, doar, că mi-e mai ușor să-l ajut pe fiul dumneavoastră dacă aș avea mai multe precizări cu privire la mediul său familial.

James își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, evitând privirea tinerei femei.

– Eleonorei îi vine, câteodată să facă „escapade“. Ea revine, în general, după două săptămâni.

– De data aceasta, când a plecat?

– De trei luni.

– Trei luni! repetă Colly, împietrită.

– Ea încearcă să-și găsească echilibrul și minții sale confuze îi trebuie un anumit timp.

– Deci, aveți aprobarea oficială să-l păstrați pe James Junior?

– Nu!

– Ați întreprins o acțiune în justiție pentru a-l obține?

– Nu m-am gândit cu adevărat, răspunse el, cu un suspin. Știți, această situație este nouă pentru mine.

– Să presupunem că revine....

– Oh, va reveni. Ea nu are alt venit decât pensia pe care i-o plătesc, sau, mai bine zis, pe care i-o plăteam înainte să dispară în natură.

Colly era consternată..

– Ea nu v-a telefonat pentru a afla vești despre fiul său?

– Nu, este un tip încrezător.

El se depărtă ușor de tânăra femeie pentru a o face să înțeleagă că acest capitol este închis. Sperase să discute alte lucruri cu Colly. Poate chiar să-i propună să iasă împreună. Dar interogatoriul la care l-a supus îl făcea să rămână în defensivă.

– Și dumneavoastră, în ce tip uman vă încadrați?

– Nu doresc să răspund la întrebarea dumneavoastră. Sunt alte lucruri pe care doriți să le știți despre James Junior?

– Sunt dezolată. Am aerul că vă persecut, dar mă gândesc că fiul dumneavoastră ar fi mai fericit dacă s-ar simți în siguranță. Afectiv, bineînțeles.

– Nu am nici o certitudine cu privire la acest lucru. A crește singur un copil nu mi se pare potrivit cu viața pe care o duc.

– Mi-ați spus într-o zi că vă pot înlocui colaboratorii dumneavoastră.

– Da. Și atunci?

– De ce nu le repartizați o parte din muncă și să consacrați mai mult timp fiului dumneavoastră!

– Nu trebuie să-mi explicați cum trebuie să-mi folosesc timpul, Colly! Pentru că, în acest caz, vă sfătuiesc să renunțați. M-am descurcat până acum și fără ajutorul dumneavoastră.

Ea clătină ușor din cap.

– Chiar și în aceste ultime trei luni?

Capitolul 3

Colly înțelese imediat că a comis o eroare tactică. Cu brațele încrucișate, James privea acum cu insistență mica orchestră mecanică ce cânta în sală, spre marea bucurie a copiilor. Ea avu impresia că avea în față un zid.

– Orchestra este excelentă! lansă ea pentru a face o diversiune.

– Într-adevăr, dacă suportăm să ne zgârâie urechile.

El stătea cu ochii ațintiți către scenă. Acest loc era prea zgomotos. Dacă dorea să continue, trebuia să găsească un loc mai liniștit.

În timp ce își punea vesta, văzu că el o privea pe furiș. Dar păstra o tăcere de gheață.

Colly se îndreptă către mama lui David, pe care o felicită și-i mulțumi cu vioiciune. Apoi reveni să-și caute poșeta și se opri în fața lui James.

– Te-ar deranja dacă m-ai întovărăși până la mașină?

El ridică din sprâncene, dar nu răspunse.

– Dacă nu ești prea supărat pe mine...

De data aceasta, el consimți. Curtoazia sa ieșea la suprafață.

– Merg să-i spun lui James Junior că lipsesc câteva clipe. Te voi aștepta la ușă.

Puțin mai târziu, parcurseră unul lângă altul aleea ce ducea la parcare.

– Mmmm... ce plăcere! exclamă, apreciind liniștea înconjurătoare.

El nu răspunse și continuară să înainteze în liniște. Ea scoase cheile din poșetă, apoi ridică ochii spre el.

– Ascultă, James... sunt dezolată dacă te-am rănit.

– Nu m-ai rănit.

– Fie. În acest caz, să spunem că am depășit anumite limite.

– Un pic.

– De acord, am comis o greșeală.

Ea evită să adauge că aceasta nu se va mai întâmpla. Dorea să fie cât mai cinstită cu el.

– Într-adevăr, mormăi el.

– Te rog să mă scuzi. Doream să fim prieteni.

– Chiar dorești într-adevăr? Să fim prieteni?

Era puțin decepționat de modul în care se desfășurase cea de-a doua întâlnire. Curios, dar era convins că această decepție se va risipi dacă ar îndrăzni s-o sărute. Dar cum va reacționa ea?

Se opriseră în fața mașinii tinerei femei și fețele lor erau luminate de un lampadar care răspândea în noapte lumina lui palidă. Colly fremătă sub privirea insistentă a însoțitorului său, a cărui intenție o intuia. Ar fi trebuit să-l oprească printr-un gest, să găsească un subiect de diversiune... Dar apropierea acestui corp masculin trezea în ea o undă de senzualitate care o paraliza.

Nemișcată, îl văzu apropiindu-se de ea.

– Vrei să mă săruți? se trezi ea întrebând.

– Da. Cel puțin dacă nu ții neapărat să mă împiedici...

– În situația în care suntem... Dacă aș pleca acum, am regreta că am lăsat să treacă această ocazie și nimic nu e mai rău decât regretul.

El se aplecă spre ea și buzele lor se întâlniră cu tandrețe, într-o sărutare plină de promisiuni. Cum să reziști unui bărbat care sărută în acest fel? se gândea ea, căutând cu disperare să găsească scuze pentru o atitudine nescuzabilă.

La urma urmei, orice femeie ar fi cedat farmecului său...

Dar ea nu dorea acest lucru. Vroia să-l ajute cu James Junior, nimic mai mult. Emoția pe care o simțea în brațele lui James era periculoasă. Trebuia să pună capăt acestui sărut care deja îi amenința independența afectivă.

James simțea pe buzele sale pe cele ale lui Colly, dulci și proaspete. El visa să prelungească sărutarea, să simtă acest corp mlădios. Totuși, trebuia să-și vină în fire. Dacă cineva i-ar surprinde sărutându-se astfel, în mijlocul parcării...

Cu respirația grea, găsi forța de a se despărți de ea. Colly deschise ochii și-l privi.

– Regret acum ce s-a petrecut, șopti ea.

– De ce?

– Pentru că doream să fim prieteni.

– Acum câteva secunde eram atât de aproape unul de altul...

– Trebuie să uităm acest episod. Cel puțin, eu așa voi face.

Știa că era o remarcă stupidă.

– Nu sunt sigur că aș fi capabil, murmură el, mângâindu-i obrajii.

Trebuia să nu se gândească decât la James Junior. Ceea ce excludea relațiile amoroase cu tatăl său.

– Nu era decât o sărutare, spuse ea, cu o falsă dezinvoltură.

– Nu am avut această impresie.

– Bineînțeles, era foarte plăcut, dar... Ascultă, mi-ai încredințat copilul și am scrupule, asta e tot.

– Mai înainte nu te preocupau aceste scrupule.

– De acord, mărturisesc că în mare parte sunt responsabilă de ceea ce s-a petrecut. Dar nu se va mai repeta.

James își încruntă sprâncenele.

– Ascultă... nu înțeleg. Singură spui că sărutarea ți-a plăcut...

– Da, dar...

– Dar eu nu-ți plac?

– Nu, nu! protestă ea, reproșându-și imediat vehemența. Îmi placi mai mult decât mi-aș fi putut imagina.

– Este cineva în viața ta?

– Nu.

– În acest caz, nu văd care este problema.

– Eu sunt institutoarea fiului tău și deci, din punct de vedere etic, trebuie să evit relațiile prea personale cu tine.

– Pot să-l înscriu pe James Junior la altă școală, sugeră el.

– Ai... face asta?

– Dacă nu există altă soluție...

– Dar, bineînțeles. Să fim doar prieteni.

– Anul viitor, James Junior va schimba școala și nu vei mai fi institutoarea lui, observă el.

– Sigur, dar...

– Relația noastră platonică n-ar dura doar câteva luni.

Colly îl întrerupse cu un gest al mâinii.

– Să nu ne ambalăm, fiecare lucru la timpul său! Când James Junior va părăsi Shady Dell, vei fi poate mulțumit că nu vei mai avea de-a face cu mine.

El privea buclele aurii care-i încadrau figura fermecătoare.

– Mă îndoiesc. Pot să fiu răbdător.

– Bărbații, în general, nu sunt. Fie ce-o fi, voi înțelege dacă nu vei aștepta.

– Cu alte cuvinte, îmi dai voie să frecvențez alte femei? o întrebă el pe un ton de glumă.

Conștientă, deodată, de ambiguitatea remarcei sale, Colly roși violent.

– Mi-au plăcut întotdeauna femeile înțelegătoare, adăugă el, surâzând.

– Îți bați joc de mine?

– Deloc. Dar nu sunt obișnuit cu atâta onestitate din partea unei femei. Sunt dispus să răspund exigențelor tale. Pentru că asta vrei, vom fi prieteni.

– Adevărat? zise ea, decepționată că el nu mai insista.

– Adevărat!

El îi întinse mâna pentru a pecetlui înțelegerea lor. Această prietenie, la care ea părea că ține, nu era decât o etapă de trecere.

***

James se urcă pe taburet și fixă pe panoul de afișaj pisica neagră pe care i-o întindea Colly. El luase obiceiul de a trece de două sau de trei ori pe săptămână pe la Shady Dell, după cursuri. Participase chiar și la un dejun organizat pentru părinți și spre marea sa surpriză, găsise în aceasta o oarecare plăcere. În rest, aprecia din ce în ce mai mult momentele petrecute în tovărășia lui James Junior și a lui

Colly. La început, se gândise că tânăra femeie era unică din cauza satisfacției pe care o simțea, dar nu era așa de sigur. Fiul său se schimbase considerabil în timpul celor două săptămâni. Devenise mai deschis, nu mai plângea la cea mai mică ocazie.

James era, de asemenea, surprins de schimbările care se petreceau în el însuși. Nu își mai petrecea serile libere în tovărășia femeilor a căror strălucire și afecțiune i se păreau, acum, derizorii. În același timp, nu mai simțea nevoia de a învârti afaceri pentru a simți că există. Acest obicei, de a trăi sub presiune nu se ștergea evident, într-o zi, dar știa acum că acesta va trece.

– Nu, plasează vrăjitoarea puțin mai sus, îi spuse Colly. Da, acolo. Perfect.

Tânăra femeie arăta o dezinvoltură pe care era departe de a o simți. Sigur, ea nu avea ce să-și reproșeze de la episodul din parcare. Dar aceasta nu schimba nimic. Cu neliniște, simțea că atracția pentru James Townsend lua proporții alarmante...

El se execută, apoi aruncă o privire peste umăr. James Junior hrănea conștiincios țestoasele și părea absorbit de această sarcină.

Se aplecă, atunci, spre Colly.

– Poți să-mi acorzi câteva minute? Vreau să-ți vorbesc.

– Sunt aici pentru aceasta.

El coborî de pe taburet și o conduse pe coridor.

– Iată, se apropie aniversarea lui James Junior și vroiam să discutăm. Mi-a spus, uneori, că sărbătorirea se face în școală.

– Totul depinde de ceea ce ai în gând. Trebuie, mai întâi, să aprob proiectul.

– Nu te neliniști, mă voi ocupa de toată organizarea.

Colly era mulțumită de întorsătura pe care o lua situația. James se interesa din ce în ce mai mult de fiul său, ceea ce o umplea de bucurie.

– Noi respectăm anumite reguli în ceea ce privește aniversările, continuă ea. Dar, de fapt, ce idee ai?

Liniștit, el o privi pe tânăra femeie, cuprins de o dorință bruscă de a o săruta.

– Ei bine? insistă ea, văzând că el tăcea.

– Oh, eu... Scuză-mă. Mă gândeam să aduc câțiva ponei, doi clovni, un magician. De fapt, o sărbătoare clasică.

– O sărbătoare clasică...

– Dacă aceasta dorește James Junior, va trebui să găsim alt loc decât Shady Dell.

– Cum ți-am spus, mă voi ocupa de tot și voi apela, bineînțeles, la o firmă de curățenie pentru...

El nu mai spuse nimic, înțelegând din privirea lui Colly că era inutil să mai insiste.

– Bine, suprimăm poneii, zise el cu un mic oftat. Ascultă, unul dintre prietenii mei are un aerostat. Ar putea veni să-i plimbe puțin pe toți copiii.

– Fii realist, James. Unde l-ar plasa? În stradă? Nici unul dintre aceste proiecte nu mi se pare rezonabil.

Era pentru prima oară când James se ocupa de organizarea aniversării fiului său și ținea ca această sărbătoare să rămână memorabilă.

– De ce nu? întrebă el.

– Pentru că nu voi admite asemenea extravaganțe în incinta școlii. Aș considera nedrept față de elevii ai căror părinți au mijloace mai modeste.

– Viața însăși este nedreaptă, Colly. Și această diferență, dacă nu se va vedea aici, se va vedea în altă parte.

– Poate, dar nu la Shady Dell. Dacă vrei să organizezi o sărbătoare atât de fastuoasă, trebuie să găsim un alt local.

James își aranjă părul cu mâinile.

– James Junior nu are mulți prieteni, o știi bine. Și nu aș dori să se simtă respins, dacă nu va veni nimeni. Mă gândeam să profităm de faptul că sunt toți reuniți aici... În plus, el dorește, evident, să-și sărbătorească aniversarea cu colegii de clasă.

– N-aș vedea nici un inconvenient dacă te-ai mulțumi să aduci un tort, câteva înghețate și dulciuri. Sunt destule jucării în școală ca să se distreze împreună.

– Este puțin... prea simplu, după gustul meu.

– James, copiilor le trebuie puține lucruri ca să se amuze, o știi bine.

– Da, dar mi-ar plăcea ca această sărbătoare să fie deosebită. Și James Junior să-și aducă întotdeauna aminte de ea.

– Nu poți să-i cumperi prieteni. El trebuie să stabilească legături de prietenie cu colegii săi. Și va ajunge la aceasta, în câtva timp. A făcut deja progrese enorme.

– N-aș încerca să-i cumpăr prieteni fiului meu, remarcă el rănit. Doresc doar să petreacă o frumoasă aniversare. Ca acelea pe care eu le petreceam când eram mic. Ce este rău în asta?

– Nimic. Îmi dau seama că vrei să-l faci fericit. Dar cred că vei reuși fără ca pentru aceasta să cheltuiești sume enorme.

– Ce sugerezi?

– După părerea mea, James ar aprecia, fără îndoială, unele lucruri mai intime.

James ridică din umeri, suspinând.

– Eram întotdeauna convins că cei mici adoră sărbătorile cu multă lume, cu zgomot...

– Povestește-mi cum se desfășurau aniversările când erai mic.

El se gândi, întorcându-se în trecut.

– După moartea tatălui meu, mama era foarte ocupată. Mai întâi, cu studiile sale, apoi cu munca sa. Ea însărcina deci pe cineva care să se ocupe în locul său. Dar sărbătorirea era, întotdeauna, foarte reușită, cu torturi enorme și lumânări.

– De ce îți amintești în mod deosebit?

– Când eram copil, cred că eram ca James Junior. Mai calm, singuratic. Pentru că nu aveam prieteni, erau invitați

toți elevii din clasa mea. Și veneau toți. Mâncau acele magnifice torturi, călăreau poneii, înotau în piscină, îl aplaudau pe magician... pe scurt, se amuzau. Ne amuzam toți.

– Dar nu-ți amintești nimic deosebit?

Da, își amintea perfect zilele de luni care urmau sărbătorii. În acea zi, copiii pe care-i invita își reluau viața lor, ca mai înainte, iar micul James pe a sa. Din aniversare nu rămâneau decât cadourile scumpe și amintirea de a fi fost regele recepției timp de două ore. Dar nu putea să-i spună asta lui Colly.

– Cadouri, de exemplu, sugeră el.

– Fii serios!

– Nu, te asigur. Amintirile mele sunt prea îndepărtate. Dacă mi-ai povesti despre aniversările tale?

– De acord.

Ea surâse.

– Când eram mică, părinții mă întrebau cum vreau să-mi petrec aniversarea.

James Junior, care hrănise țestoasele, ieși pe coridor.

– Ce alegeai Colly? se interesă copilul, care auzise ultima frază.

– Mi-aduc aminte că, într-un an, mi-am manifestat dorința de a face un picnic, urmat de o partidă de zmee.

– Și apoi? insistă copilul, cu privirea strălucitoare. Ai avut ce ți-ai dorit?

– Cu siguranță, interveni James. Sunt sigur că părinții o răsfățau.

– Nu neapărat. Și apoi, nu era ușor de realizat. M-am născut pe întâi februarie și era destul de frig în Colorado în acea perioadă a anului. Prea frig pentru un picnic. Dar aveam o familie minunată care nu vroia să mă dezamăgească. Deci, am petrecut o săptămână ca să construim un zmeu.

– O săptămână? repetă James, sceptic.

– Pregătirile fac parte din sărbătoare.

– De ce n-ați cumpărat unul? întrebă James Junior uimit.

– În comunitatea în care trăiam, oamenii aveau ca principiu să facă ei înșiși. Nu cumpăram niciodată nimic din ceea ce puteam face noi înșine.

James se minună, încă o dată, de originalitatea acestei educații. Dar, aparent, rezultatul era pozitiv.

– Ce înseamnă comunitate? întrebă James Junior.

– Un loc unde oamenii trăiesc împreună, aproape de natură.

Era o explicație simplistă, dar Colly nu credea că James Junior ar fi putut înțelege noțiunea de proprietate colectivă.

– Ah... Ca Indienii înainte?

– Cam la fel.

– Spune-ne sfârșitul poveștii tale, zise James.

– A construi un zmeu, era deja o sărbătoare în sine. Comunitatea întreagă participa și el era foarte mare. Credeam că nu vom ajunge ziua când îl vom scoate din atelier.

Copilul îi sorbea vorbele cu admirație.

– Ai reușit să-l faci să zboare? o chestionă el încântat. Eu nu știu.

– Fii sigur că nici eu însămi nu știam, dar a trebuit să învăț. Și apoi, am devenit expertă în materie. Dacă vrei, îți voi da câteva lecții.

James Junior bătu din mâini și se întoarse spre tatăl său.

– Asta aș vrea pentru aniversarea mea, tată! Un picnic și un zmeu. Ca și Colly! Și să nu fim decât noi trei. Va fi bine, nu?

– Nu crezi că ar trebui să invităm și pe cineva de vârsta ta?

– Da. Pe David. El are deja cinci ani, dar e aproape de vârsta mea.

James reflectă. Cu ani în urmă, și el practicase destul de bine acest joc, deși probabil, nu-și pierduse îndemânarea.

– Personal, cred că este o idee excelentă. Trebuie să o întrebăm pe Colly dacă vrea să ne întovărășească.

Tânăra femeie schiță încurcată un surâs. De ce le spusese această poveste? Fără să-și dea seama, ea înaintase prea repede și cei doi Townsend așteptau acum răspunsul. Ar fi trebuit să refuze, dar se temea că o să-l dezamăgească pe James Junior.

– Într-adevăr, ar fi o idee bună.

– Uraa! exclamă copilul.

James nu spuse nici un cuvânt, dar aerul său satisfăcut spunea îndeajuns despre starea lui de spirit. Nu i se spusese să fie răbdător?

Capitolul 4

Aniversarea lui James Junior a avut loc într-o duminică. Era o frumoasă zi de toamnă, roșcată și aurie, scăldată în soare, cu vânt suficient încât să se poată înălța un zmeu pe cerul albastru.

Așa cum a promis, James s-a ocupat de toate. Odată pregătirile terminate, a plecat să-i caute pe David și pe Colly și micul grup a ajuns la orele zece în Lincoln Park. Aveau la dispoziție câteva ore bune să se joace cu zmeul înainte de a gusta la picnic ceea ce cumpărase de la un birtaș. Apoi, dacă cei doi copii s-ar fi săturat de zmeu sau dacă, din nefericire, acesta n-ar fi fost bun, James prevăzuse o portiță de ieșire. El i-ar fi dus pe cei mici la Zoo sau la muzeul animalelor „preistorice". Deci, ținea totul sub control.

Sau cel puțin credea acest lucru. Deoarece nimic nu se desfășurase cum a prevăzut. A fost nevoie de opt mâini și de două ore bune pentru a monta acest blestemat de zmeu,

care refuza cu încăpățânare să zboare. După ce a citit și recitit instrucțiunile „simple“ care însoțeau jocul, James a ajuns să creadă că s-a înșelat în asamblarea pieselor.

– Credeam că știi să folosești un zmeu, se adresă el lui Colly.

– Eu nu cunoșteam decât modelele artizanale.

Cu sprâncenele încruntate, ea privea specimenul cu forme aerodinamice așezat la picioarele ei.

– N-am văzut niciodată un lucru asemănător.

Nici James. Acest dragon făcut din nailon, în culori strălucitoare, părea mai degrabă o navetă spațială decât un zmeu.

– Vânzătorul mi-a afirmat că era Rollsul zmeielor și că va zbura aproape singur. Atunci, de ce acesta stă țintuit prostește la pământ?

– N-am nici o idee, suspină ea. Trebuie să fie un cuvânt cheie pentru ca să consimtă să decoleze...

– Foarte nostim!

Deoarece copiii afișau o figură descumpănită, Colly i-a prins de umeri cu o mână protectoare.

– Nu vă neliniștiți copii, o să reușim. Un zmeu are nevoie de vânt, nimic mai mult, și slavă cerului, nu ne lipsește.

– Domnule Townsend, zise atunci David, trăgându-l de mânecă pe James. Dacă vreți, aș putea încerca.

El se aplecă spre James Junior, șușotind.

– Nici tatăl meu nu reușea să-l facă să zboare.

Neîndrăznind să-l privească pe James, de teamă să nu izbucnească în râs, Colly se prefăcea că observă vântul.

Acesta deschise brațele în semn de neputință și se întoarse spre tânăra femeie, cu surâsul pe buze.

– În general, singurele persoane capabile să înțeleagă cum funcționează jucăriile moderne, sunt copiii. Deci, ridic steagul alb. Sunt sigur că vor rezolva situația fără noi.

Trăgând zmeul după ei, cei doi puști se îndreptară spre vârful dealului și coborâră în fugă, scoțând strigăte de război. Vântul se prăvăli în pânza de nailon și câteva minute mai târziu, dragonul flutura pe cer.

James și Colly priveau aceste mișcări, încremeniți.

În cele din urmă, aplaudară, salutând fapta eroică a copiilor. Trebuia să recunoască ceea ce era evident: aceștia nu avuseseră nevoie de ajutorul lor. Ei se așezară în iarbă, urmărind cu privirea evoluția dragonului.

– James Junior începe să se destindă, declară tânăra femeie, după câteva minute de tăcere. El intervine mult mai adesea în clasă și spune cu ușurință ceea ce îi trece prin cap.

– Sunt mulțumit că a încetat să mai plângă la școală. Aceste crize de plâns mă afectau enorm.

– De altfel, n-a plâns decât în prima zi când a venit la Shady Dell. Ai remarcat și acasă o schimbare în atitudinea sa?

– Da. Acum, de cum ajunge acasă, se repede spre mine și-mi povestește cum s-a desfășurat ziua la școală. Este mai puțin timid și în gesturi. Îmi arată afecțiune. Cred că... se simte bine cu mine.

– Evident, spuse ea, mișcată de surpriza pe care o simțise în vocea lui.

– Știu că mă iubește. Sunt tatăl lui și, în general, copiii își iubesc părinții. Dar nu se simt întotdeauna bine în tovărășia lor.

– Înțeleg ce vrei să spui. Și acest sentiment este reciproc, nu-i așa?

– Într-adevăr. Acum sunt încântat să-l revăd în fiecare seară. Ceea ce nu se întâmpla la început. E greu să mărturisesc, dar prezența propriului meu fiu mi se pare câteodată penibilă.

– Poate nu James Junior te obosea, ci mai degrabă această situație. Fosta soție te-a pus într-o situație delicată, dispărând de azi pe mâine.

El plecă încet capul.

– Fără îndoială. Deși – și niciodată nu m-am gândit că voi fi în stare să afirm acest lucru – sunt zile când nu am nici o dorință să merg la lucru. Aceste progrese sunt încă insuficiente și mai fac greșeli. Dar aceste erori nu sunt importante, în comparație cu cele pe care le făceam acum o lună.

– Nimeni nu este perfect, James. Mai ales, părinții.

– Știu, dar asta nu mă împiedică să regret anumite cuvinte, anumite gesturi pe care le-am făcut față de el.

– James Junior își sărbătorește, astăzi, cei cinci ani. Aveți toată viața în fața voastră.

El făcu o mutră neîncrezătoare.

– Leonora nu va întârzia să apară. Și atunci, voi reîncepe vizitele de weekend.

Colly tăcu, preț de câteva secunde.

– Ai veşti de la ea?

– M-a sunat ieri, la birou.

– Ţi-a vorbit de întoarcerea ei?

– Nu i-am dat ocazia. Am spus lucrurilor pe nume. Iar ea n-a găsit altceva să-mi spună, în apărarea sa, decât că nu-i uşor să crească singură un copil şi că era timpul să-mi asum această responsabilitate.

– Care-i sunt intenţiile?

– Nu mi-a spus. Presupun că nici una, pentru moment.

– Aţi parcurs o mare parte din drum în aceste ultime săptămâni, James Junior şi cu tine, dar mai ai nevoie de timp ca să vă cunoaşteţi mai bine.

James împărtăşea părerea ei. Mult timp i se inoculase ideea că un copil are nevoie de mama lui şi-i împărtăşi acest gând lui Colly.

– Lucrurile evoluează, îi răspunse ea. Nu există nici un motiv ca un tată să nu fie la fel de apt ca o mamă ca să-şi educe copilul şi, de altfel, justiţia începe să ia mai mult în considerare acest punct de vedere. Te-ai gândit să ceri custodia permanentă a lui James Junior?

– M-am gândit dar n-am luat încă nici o decizie.

– Ce te reţine?

– Nu vreau să mă înşel. Această decizie ar apăsa pe umerii lui James Junior mulţi ani de acum înainte, pentru a nu spune toată viaţa sa. Deci, pentru moment, prefer să mă abţin...

– Privește-l.

James Junior și David se jucau în continuare cu dragonul zburător și păreau că se amuză ca niște nebuni. Strigătele lor de veselie atrăgeau atenția trecătorilor binevoitori.

– Are aerul unui copil foarte fericit, adăugă ea. N-aș fi spus aceasta acum o lună.

– Ca cea mai mare parte a copiilor, are și el o mare facultate de adaptare. Nu prea sunt sigur că așa stau lucrurile.

Colly se gândi o clipă, apoi privi către el.

– Pot să-ți pun o întrebare... destul de personală?

La această frază, James intră în alertă. De câteva săptămâni se străduia – câteodată cu prudență – să o facă pe tânăra femeie să iasă din rezerva ei. În zadar. Colly menținea tot timpul o distanță respectabilă între ei.

– Întreabă-mă, răspunse el.

– Ce se va întâmpla la întoarcerea Leonorei?

James suspină.

– Absența sa nu mi-a făcut-o mai dragă, dacă asta vrei să știi. Ba, cred că, din contră.

– Nu există nici o șansă să vă înțelegeți? Nici chiar pentru binele lui James Junior?

James nu avea obiceiul să discute despre viața sa privată. Dar, curios, în prezența lui Colly se simțea mai înclinat spre confidențe.

– Nici una, răspunse el cu ochii fixați asupra fiului său. Invitațiile pentru nuntă erau încă în curs de tipărire când

am avut primele îndoieli. I-am împărtășit Leonorei temerile, dar m-a anunțat, atunci, că era însărcinată. Și am urmat acest drum cu o anumită ușurință, fiind conștienți că nu era un început ideal. Speram că situația se va îmbunătăți, în cele din urmă, dar lucrurile s-au desfășurat invers.

El râse, fără voioșie.

– Fiecare și-a dat osteneala, și aceasta a funcționat câtva timp. Cu toate diferențele fundamentale, eram foarte atașați unul de celălalt. Dar nu ne înțelegeam.

– Și atunci, te-ai refugiat în muncă.

– Dacă vrei... Leonora, de partea sa, încerca să se reconforteze cu cărțile de credit. Încerca să-și cumpere fericirea. Când a avut suficienți bani, s-a întors către noii prieteni. Nu i-a trebuit mult timp ca să întâlnească un alt bărbat. Am divorțat printr-un consens mutual. Această despărțire n-ar fi fost deloc dureroasă dacă n-ar fi fost James Junior.

– Și tu, n-ai întâlnit pe nimeni? întrebă ea pe un ton liniștit.

– Am avut aventuri, dar n-aveam nici timp, nici dorința de a mă angaja într-o relație amoroasă.

„Înainte de a te întâlni“, era gata să adauge.

– De ce Leonora nu s-a recăsătorit?

– Mărturisesc că n-am întrebat-o, replică el sec.

A vorbi despre acest eșec nu-i era deloc plăcut.

Colly își înclină capul. Încerca să se convingă că doar interesul pentru James Junior justifica interesul său. Dar, în sinea sa, știa că nu era așa.

Ea mai avea să-i pună o ultimă întrebare.

– Te-ai gândit să te recăsătorești, cândva?

El ridică bărbia și o privi cu aviditate, ca pentru a descifra un răspuns.

– De ce nu? murmură el.

Incapabil de a rezista prea mult tentației, se aplecă și puse stăpânire pe buzele ei. Erau tot atât de dulci, tot atât de calde ca în amintirea sa. Deodată, o atrase către el, mișcat de a simți acest corp vibrând alături de al său.

– Ei, tată! strigă James Junior foarte însuflețit. Jocul acesta este super!

Cei doi băieți alergară spre ei cât îi țineau picioarele și Colly abia avu timp să se desprindă. Rușinată de ardoarea pe care o manifestase, își trecu mâna prin păr și își recăpătă înfățișarea serioasă, simulând un brusc interes pentru coșul de picnic.

– Formidabil, James Junior! strigă James.

Apoi, coborând vocea pentru ca băieții să nu audă:

– Și sărutul a fost formidabilă...

– Eu... da, dar ar fi fost mai bine să ne abținem.

– Mai ales, în prezența copiilor.

– Nu numai, James. Între noi nu poate fi decât prietenie. Nu poți să admiți acest lucru?

– Nu. Contezi prea mult pentru mine, Colly. Și, crede-mă, nu numai din cauza lui James Junior. Până acum, n-am simțit niciodată o asemenea tandrețe pentru o femeie. Și nici nu credeam că aș fi capabil de așa ceva. Poate n-ar fi trebuit să-ți spun așa ceva, dar sunt sincer.

Această mărturisire o lăsă fără grai. Ce ar fi putut să-i răspundă? Că ea nu vedea decât interesul copilului? Ar fi fost o minciună.

– Și eu simt multă tandrețe pentru tine, șopti ea, căutându-și cuvintele. Dar aceasta se produce adesea în situații ca cea pe care o trăim.

El surâse:

– Ce situație?

– Ei bine...

Sosirea celor doi băieți gâfâind o opri să vorbească mai departe.

– Mi-e foame! exclamă James Junior, cu obrajii roșii și cu părul zburlit.

Ei devorară cu mare poftă diferitele salate ca și friptura, apoi veni timpul să treacă la desert. James deschise, atunci, cutia care conținea un magnific tort de ciocolată. Era împodobit cu zmeie multicolore și, în centru, se detașa o inscripție din zahăr „Aniversare veselă, James Junior".

Ei intonară apoi cântecul tradițional, în timp ce James aprindea cele cinci lumânări.

– Puneți o dorință, James Junior, zise tânăra femeie și, mai ales, să n-o spui nimănui. Dacă stingi toate lumânările, se va realiza.

Copilul închise ochii, își umflă obrajii și suflă din toate puterile.

– Le-ai stins pe toate! exclamă David, aplaudând.

– Cu ajutorul vântului... observă James, pe un ton glumeț.

James Junior își încruntă deodată sprâncenele.

– Și dorința mea, chiar se va realiza?

James se grăbi să-l asigure pe fiul său.

– Bineînțeles, bătrâne. Este aniversarea ta.

– Ura!

James tăie felii de tort și-l servi primul pe James Junior. Emoționat de a vedea atâta fericire în privirea băiețelului, își puse el însuși o dorință: fiul său să fie un copil fericit. Și dacă și Colly ar vrea să facă din el un bărbat fericit...

***

Seara, James o conduse acasă pe tânăra femeie. Vrând să nu-i lase singuri în mașină pe copii, o însoți până la poartă și se mulțumi să-i atingă buzele cu o sărutare. Ea întoarse spatele și cu un pas nesigur, urcă în pridvorul casei mici unde locuia.

Închise ușa în urma ei și se lăsă să cadă pe o canapea din salon. James exercita asupra ei o atracție care o înspăimânta. Nu se simțise niciodată astfel. Din fericire, aceasta nu va dura! Colly pretindea că se cunoaște bine. Atunci când James ar obține custodia copilului, ea și-ar fi atins scopul și s-ar putea concentra asupra unui alt caz dificil, unui alt proiect. De fiecare dată când se găsea într-o situație identică, recurgea la această metodă care îi reușea.

Era vorba de un procedeu un pic pervers, dar care avea avantajul eficacității. Dacă el refuza din nou să-și asculte rațiunea, ea va avea o scăpare. Sperând că totul se va desfășura cum a prevăzut...

Capitolul 5

Câteva săptămâni mai târziu, trecând să-l ia pe James Junior, guvernanta Townsendilor o informă pe Colly că James îi dăduse patru zile de vacanță cu ocazia Zilei Recunoștinței. Brigit intenționa să o viziteze pe fiica sa care trăia în Tusla, dar avea remușcări la gândul că, într-o asemenea zi, îi va lăsa pe James și James Junior în voia sorții. Pentru a o liniști – și pentru a se liniști ea însăși – Colly i-a spus că-i va invita la părinții săi.

De la aniversarea lui James Junior, James o sunase aproape în fiecare săptămână, invitând-o la cină sau la teatru. De fiecare dată, refuzase propunerile, râzând. Și iată că acum propunea să petreacă Ziua Recunoștinței în casa familiei sale... Luz nu se abținuse să nu râdă de ea, dar Colly i-a replicat că era vorba de o acțiune caritabilă, nimic mai mult.

James acceptă invitația cu amabilitate. Nu era tocmai ce voia, dar cel puțin vor fi împreună într-un cadru diferit de

Shady Dell. În ceea ce privește școala, el aprecia că și-a îndeplinit contractul: asistase la toate reuniunile cu părinții, făcuse de permanență mai mult decât era obligatoriu și aceasta cu scopul de a o vedea. Dar, la Shady Dell, Colly rămânea tot institutoarea, iar el, tatăl lui James Junior. Trebuia, acum, să treacă în altă etapă, fără de care relația lor risca să se împotmolească.

Venind din partea ei, această invitație la părinții ei era cel puțin surprinzătoare, dar era timpul să se bucure, nu să-și pună probleme. El dorea doar să profite de momentele pe care le vor petrece împreună.

În ziua Recunoștinței, el și James Junior parcurseră drumul ce ducea spre familia Fairchild. Casa, splendidă, datând de la sfârșitul secolului precedent, era situată în cartierul istoric al orașului. Ca și un mare număr din construcțiile vecine, fusese restaurată de curând, regăsindu-și astfel originalitatea de netăgăduit. Tonurile pastel ale clădirii înveseleau peisajul mohorât al acestei zile de noiembrie.

James se uită la ceas. Sosiseră la ora stabilită. El parcă mașina înaintea intrării, șterse mustața de lapte pe care fiul său o arbora cu mândrie, și se îndreptă spre peron.

Le deschise Colly și, la vederea sa, lui James i se părea că aerul se încălzea în jurul lor. Era îmbrăcată cu un taior negru elegant, datând din anii '30 și purta în picioare cizme

fine din antilopă. Era atât de frumoasă, încât simți brusc dorința s-o sărute, dar se resemnă să-i dea o sărutare castă pe obraz.

După ce s-au debarasat de lucrurile lor, tânăra femeie îi conduse în bucătărie pentru a-i prezenta familiei. Încăperea din care se degaja o aromă plăcută, era mai mare decât salonul apartamentului lui James și copiii și adulții care vorbeau cu veselie, făceau ultimele pregătiri pentru sărbătoare.

– Mamă, tată, vă prezint pe prietenul meu James Townsend și pe fiul său, James Junior.

El surâse la aceste cuvinte, amuzat să audă cum este prezentat. În maniera lui Colly, nu erau poate decât prieteni, dar va ști cum să-i scoată din cap această idee. El se întoarse spre cuplul pe care-l desemnase și rămase stupefiat să constate că părinții lui Colly semănau prea puțin cu imaginea pe care și-o făurise. Intrând în bucătărie, îi remarcase și-i luase drept prieteni ai acesteia. Nici o secundă nu-și închipuise ce ar fi putut să fie părinții săi.

După prezentare, Peter Fairchild petrecu un braț protector peste umerii fiicei sale. La fel ca și Colly, era înalt și subțire. Cu buclele sale blonde, prinse cu o panglică, avea aerul unui artist. Purta o cămașă de mătase bleu, blugi prespălați și cizme. James știa că avea puțin peste patruzeci de ani, dar figura sa surâzătoare nu trăda mai mult de treizeci.

Pamela, soția sa, era la fel de zveltă ca el. Figura sa fină și un surâs tineresc îi dădeau un aer adolescentin. Ținuta sa,

un pulover larg și un pantalon de catifea, confirmau această impresie. Ea îi primi pe noii sosiți cu un surâs și-i mulțumi cu căldură lui James pentru buchetul de flori și sticla de vin pe care le adusese.

Colly îi prezentă apoi pe cei doi frați, în vârstă de șaptesprezece și doisprezece ani, care, primind sarcina să pună masa, se alergau în jurul mesei, râzând în hohote.

În casă, se încrucișau și se mișcau numeroși unchi, mătuși, veri și prieteni veniți să sărbătorească Ziua Recunoștinței. Unii priveau meciul de fotbal transmis la televizor, alții vorbeau în salon, dar totul sfârșea printr-o incursiune în bucătărie unde domnea, din această cauză, o mare confuzie. Cei mai tineri afișau o mină gurmandă, încercând chiar să guste din felurile apetisante așezate pe masă. Cei mai mici alergau și ei pe coridoare, însuflețiți de această ambianță de sărbătoare și de libertate pe care le-o lăsau părinții.

Colly îl luă pe James de mână și-l conduse într-un salonaș care, până atunci, scăpase de invazia familiei.

– Uf! Să profităm de acest moment de liniște.

Luând-o în serios, James înaintă și-i dădu pe furiș o sărutare.

– Nu la aceasta mă gândeam când vorbeam de liniște, murmură ea.

Această sărutare rapidă o surprinsese, trezind în ea o moliciune tulburătoare.

– Asta-i tot? întrebă ea cu un aer poznaș. Suntem, totuși, în vacanță!

Era rândul lui James să fie uimit, dar nu așteptă ca ea să-și reînnoiască invitația. O trase lângă el și o sărută lung, regăsind cu o plăcere infinită dulceața buzelor senzuale.

– Este mai bine? șopti el, sorbind-o din ochi.

– Da. Mult mai bine. Dar mă deranjează puțin să... flirtez cu tine sub acoperișul părinților mei.

– Ai dreptate, răspunse el, visător. Dar Peter și Pamela au o înfățișare atât de tânără, încât e greu să admiți că ești fiica lor...

– Aveau doar optsprezece ani la nașterea mea.

– Bineînțeles... Mi se întâmplă și mie să-ți uit vârsta.

La drept vorbind, uita totul când o ținea în brațe. Totuși, acești șapte ani diferență nu erau singurul obstacol care îi separa. La părinții săi, el aprecia mai bine cât de departe erau prin modul lor de viață și de a gândi. Cei doi Fairchild îl primiseră, desigur, cu multă amabilitate, dar ar aprecia dacă fiica lor ar avea o relație amoroasă cu un bărbat divorțat și tatăl unui copil? De altfel, Colly avusese grijă să-l prezinte ca pe un prieten. Și totuși, nu va fi niciodată mai mult?

– Dacă ne-am întoarce în bucătărie? sugeră el, cu o figură întunecată.

– Ce se întâmplă, James, întrebă ea, deodată serioasă.

– N-aș vrea ca părinții tăi să mă ia drept un...

– Ei au vederi largi, declară ea, împiedicându-l să continue.

– Poate, dar au, cel puțin, o atitudine protectoare în ceea ce te privește.

– Ei m-au incitat întotdeauna să fiu independentă, urmărind însă, cu interes, activitatea mea. Suntem foarte apropiați. Poate pentru că am crescut împreună.

A înțelege că legăturile familiale ar putea fi atât de strânse nu era lucrul cel mai ușor pentru James. Mama sa locuia la Dallas, dar în ciuda micii distanțe care îi separa, n-o vedea decât de două ori pe an, limitându-se să o sune la aniversarea sa sau la sărbătoarea mamei. Ea se căsătorise recent cu asociatul său, și amândoi erau atât de pasionați pentru munca lor, ceea ce le lăsa prea puțin timp liber pe care să-l consacre familiilor respective. De altfel, nici James nu era deloc liber.

Dar de ce se gândea acum la mama sa? Îi era greu să admită, dar această atmosferă călduroasă îi făcea rău.

După un dejun îmbelșugat, care dură trei ore bune, Colly îl conduse pe James într-o cameră liniștită unde-l culcară pe James Junior. După ce copilul adormi, traversară coridorul în vârful picioarelor și ea îi propuse să facă o plimbare prin împrejurimi.

– Nu trebuie să ajutăm să punem casa în ordine?

– Glumești? Când sunt atâtea mâini? Sunt sigură că nimeni nu va sesiza lipsa noastră.

Cerul era apăsător și cenușiu. Frigul părea mai ascuțit decât dimineața și erau înfofoliți în mantourile lor.

– Acest cartier este cu adevărat încântător, declară James după ce depășiseră mai multe case frumos restaurate.

El luă mâna tinerei femei și ținând-o mereu într-a sa, o introduse în buzunarul pardesiului său. Acest gest, simplu și totuși atât de intim, o umplea de bucurie.

– Când ne-am instalat aici, acum vreo zece ani, doar câteva case fuseseră restaurate. Altele erau goale și într-o stare jalnică. Cei ce locuiau aici doreau, de altfel, să se mute. Când părinții mei au început să facă lucrări, au trezit interesul vecinilor pentru cartier. Câțiva din prietenii lor, și ei artiști, au cumpărat case în împrejurimi și i-au imitat pe părinții mei.

– Presupun că a trebuit să investească o însemnată sumă de bani.

– De fapt, au înființat o asociație ca să obțină un ajutor de la primărie. Li s-a acordat cu ușurință deoarece conserva patrimoniul istoric al orașului. Acest ajutor financiar a permis ca lucrările să avanseze și iată rezultatele.

– Superb, într-adevăr. Dar ce investiție! De timp și de bani...

– A meritat. Trecutul nostru merită să fie conservat.

– Un astfel de interes pentru trecut este curios la cineva atât de tânăr, observă el. Îți plac veșmintele vechi, obiectele vechi...

– De când eram mică, am fost influențată de părinți și de Profesor, care mi-au inoculat noțiunea de continuitate. Am

căpătat conștiința că sunt o verigă dintr-un lung lanț al timpului, al universului. Colecționând obiecte vechi, am impresia că fac să reînvie acele epoci pe care nu le-am cunoscut niciodată.

– Și viitorul, în toate acestea?

– Viitorul este prelungirea prezentului, după cum prezentul este o prelungire a trecutului.

– Este o interpretare frumoasă, dar profesia nu-mi lasă plăcerea de a mă gândi la mersul universului.

– Păcat, murmură ea, cu o mică ridicare din umeri.

Trecură de grilajul unui parc și trecură prin fața unui loc de joacă, abandonat în acest timp friguros. Pământul înghețat scârțâia sub tălpile încălțămintei lor.

Împinge-mă! ceru ea, așezându-se pe un leagăn. Foarte tare.

El se execută.

– Mai tare! exclamă ea, râzând.

– Cauți întotdeauna emoțiile tari?

– Întotdeauna.

– În acest caz, ce te faci cu cineva atât de convențional cum sunt eu?

– Ce întrebare! Iată, încerc să te corup.

El veni în fața leagănului și urmări mișcarea de du-te-vino din aer. Colly părea că exultă de plăcere și dădea corpul în spate, lungile sale șuvițe blonde fluturând ca o flamură strălucitoare pe fondul cenușiu al cerului.

Un surâs apăru pe buzele lui James. Să-l corupă pe el? Glumea! El o va corupe pe Colombine Fairchild, grațioasa și candida Colombine, care în brațele unui bărbat nu mai avea nimic dintr-o institutoare...

Mișcarea leagănului încetini și ea sări pe pământ, pentru a se regăsi în brațele lui James. Imediat, buzele lor se uniră într-o sărutare profundă și delicioasă, răscolind în ea senzații pe care se străduise să le uite.

Agățată de el, răspundea îmbrățișării lui cu o intensitate neașteptată. Cum reușise acest bărbat să aibă un ascendent asupra ei până la a o priva de toată apărarea sa?

Se îndepărtă brusc și James respiră profund.

– Cred că e timpul să ne întoarcem. Nu m-ar surprinde dacă ar începe să ningă.

James o privi, surprins de graba cu care își venise în fire. Ea revenise la considerațiuni banale despre timp. El ridică ochii spre cer, pretându-se jocului ei.

– Ai, probabil, dreptate.

Au făcut cale-întoarsă, păzindu-se, de această dată, să se atingă, din pudoare dar și din teama de a redeștepta elanul imprevizibil care-i împingea unul către celălalt.

James rupse primul tăcerea, abordând un subiect neutru care ar fi pus-o la adăpost.

– Am remarcat vitraliile care împodobesc unele dintre ferestrele casei. Este opera părinților tăi?

– Da. În afara obiectelor de artă pe care le expun în galeria lor, realizează lucrări mai importante. Ei au realizat vitraliile la numeroase biserici și case din oraș.

– Ești foarte mândră de ei, nu-i așa?

– Cine n-ar fi? Sunt inteligenți, creativi, nostimi, generoși... și întotdeauna foarte îndrăgostiți unul de celălalt. Dacă mi s-ar fi dat posibilitatea să aleg, pe ei i-aș fi ales ca părinți.

– De ce n-ai rămas cu ei?

Ea sesiză o oarecare neliniște în această exclamație și se întrebă dacă James nu se gândea, deodată, la propria sa situație familială.

– Îmi ador familia, dar trebuie să-mi duc propria viață. Cel mai frumos dar pe care părinții l-ar putea face copiilor este acela de a le oferi, în același timp, rădăcini și aripi.

– Ceea ce spui pare simplu, dar nu este mai dificil de realizat?

– Nimic nu este, niciodată, simplu, James. Experiența mea cu elevii și familiile lor o dovedește. Relația părinți-copii este, în același timp, o încercare fragilă și extrem de complexă.

– De când James Junior trăiește cu mine, am impresia că aș fi mereu într-un carusel. Când locuia cu mama sa, el juca un rol important în existența mea, dar nu era decât un aspect printre altele. Ne vedeam numai în weekend și știam că aceasta nu avea o adevărată influență asupra vieții sale zilnice.

– Vă amuzați împreună?

– Încercam, cel puțin, să-l distrez. Îl duceam în parc, la circ, la zoo, apoi mâncam o înghețată și îl duceam înapoi la mama sa. Era mai degrabă amuzant.

– Da, dar atât de departe de realitate.

El o aprobă cu o grimasă elocventă.

– Mi-am dat seama după ce Eleonora a plecat. Am simțit mai ales în aceste zile, că îmi cunosc prea puțin fiul.

– Și acum?

– Acum ne descoperim reciproc. El este atât de încrezător încât perspectiva de a-l dezamăgi îmi rupe inima. Nu e ușor să fii tată tot timpul. Înțelegi ce încerc să-ți explic?

– Perfect. Eu nu am copii, dar știu care sunt cerințele lor. Fiecare dintre elevii mei au nevoi particulare. În schimb, ei dau totul. Și înțeleg mai multe lucruri în contact cu ei, decât aș fi putut vreodată învăța.

Când James o privi, sesiză o incertitudine plutind în frumoșii săi ochi verzi. Ea încerca să-l asigure, să-i spună că totul va fi bine, dar nu se putea pronunța asupra alegerii pe care el o aștepta. Va fi capabil să-i dea copilului toată afecțiunea de care avea nevoie? Fiul său era atât de fragil...

– James Junior te iubește zise ea, unindu-și fără să-și dea seama gândurile cu ale lui.

– În acest moment, poate. Dar ce va deveni mai târziu?

– E adevărat, nu mi-l imaginez. Leonora are custodia copilului, ea se va întoarce, într-o zi sau într-alta. După ce se va distra suficient, va dori să-și reia locul aici.

– Scuză-mă că insist, James, dar nu crezi că ar trebui să ceri custodia permanentă a lui James Junior?

– M-am gândit mult la asta, dar încă nu m-am decis. Mi se pare că, într-un anumit fel, aș fi tot atât de egoist să-l abandonez, cum a făcut mama sa.

– Nu neapărat. Tu te-ai schimbat mult de când te cunosc și sunt sigură că ești capabil să răspunzi așteptărilor sale.

El înclină capul, prea puțin convins.

Sperând că îl va distrage, îi arătă cu degetul un panou cu textul „De vânzare", agățat de grilajul unei case spre care se îndreptau.

– Iată ce îți trebuie, lansă ea. Un proiect.

James surâse, descumpănit de această bruscă schimbare a conversației. Colly avea obiceiul să treacă de la una la alta, iar el începuse să se obișnuiască. Examină fațada deteriorată a casei vechi în stil victorian.

– Nu este un proiect ci o bătaie de cap, replică el. Și am destule!

– N-ar avea nevoie decât de...

– ... de un tip atât de nebun pentru a-și lăsa aici averea, sfârși el în locul ei.

– A noastră era într-o stare și mai proastă, când au cumpărat-o părinții mei.

– Adevărat?

El își reaminti căminul familiei Fairchild și, deodată, apartamentul său i se păru gol și auster.

– Vino, să încercăm să intrăm!

James refuză, motivând că era vorba de o proprietate privată, dar ea reuși să-i înfrângă reticențele. Câteva

secunde mai târziu, se străduiau amândoi, fără succes, să forțeze ușile și ferestrele.

– Vezi? exclamă ea, entuziasmată. Aceste case sunt veritabile fortărețe. Nu s-au mai construit așa ceva.

Totuși, James reuși să arunce o privire printre lamelele jaluzelelor și admiră încăperea cu plafon înalt și cu o scară largă de piatră ce ducea la etaj. Cu toate că era abandonată, casa avea un farmec aparte și se bucura de o arhitectură solidă. Colly avea dreptate. Nu se mai construiesc asemenea case.

– Privește acest pridvor, aceste coloane, aceste picturi... insistă ea, încântată.

– Și acest acoperiș care ia apă, această scară strâmbă, aceste ziduri igrasioase, replică el cu o strâmbătură.

– Sunt detalii! Odată restaurată, această casă va fi splendidă. Ce zici? Spuneai că vrei să te muți.

Era adevărat, dar pentru a se instala într-un loc mai confortabil decât construcția pe care o avea în fața ochilor.

– Ar necesita timp și mulți bani, Colly.

– Nu știi nimic. Proprietarii ar putea s-o vândă poate pentru o bucată de pâine.

El făcu o figură neîncrezătoare.

– Să mergem, nu fi atât de pesimist! insistă ea. Trebuie s-o vezi zugrăvită proaspăt în albastru deschis, cu picturile restaurate. Imaginează-ți cum ar fi să bei o „cafe glace“ pe verandă.

Cu ochii pe jumătate închiși, își închipui scena. Dar nu era singur. Colly era alături de el.

– Cu tine? întrebă el.

– Cine știe?

El izbucni în râs.

– Ceea ce văd peste tot sunt doar moloz, țevi și praf... Asta i-ar face să fugă pe îndrăzneți!

– Exagerezi. Gândește-te mai bine că James Junior are nevoie de o casă și că această casă are nevoie de o familie.

– Nu, Colly, ar însemna prea mult de lucru.

Ea îl observă cu un ochi critic.

– De când te sperii de muncă?

În acest moment, vântul începu să sufle și frunzele presărate pe pământ zburară într-un vârtej. Ferestrele scârțâiră și el avu impresia că această casă îi adresa un semn.

Se surprinse, atunci, visând la dejunurile la soare în curtea mare, la serile în fața căminului, la o adevărată viață de familie ca aceea pe care o duceau Peter și Pamela Fairchild.

La o viață întreagă alături de tânăra femeie care îi privea, rând pe rând, pe el și casa.

Capitolul 6

Zilele trecură și trebuia schimbat tabla de afișaj, de agățat acolo brazii de Crăciun și omuleți de zăpadă.

La 1 decembrie, Colly își consacră ore întregi să împodobească școala, să agațe în toate încăperile ghirlande luminoase, baloane strălucitoare și stele căzătoare. Făcând toate acestea, regăsea întreaga nerăbdare din copilărie. A face pregătiri pentru sărbători împreună cu elevii săi, a constituit întotdeauna pentru ea o sursă de bucurie.

Câteva zile mai târziu, James își făcu apariția într-o după-amiază, pe când le spunea o poveste copiilor. Luz îl invită să ia loc în fundul sălii. El nu se lăsă rugat și o ascultă pe Colly, tot atât de fascinat ca și tânărul său auditoriu. Ea purta în acea zi o rochie roșie, evazată în talie, care îi sublinia silueta delicată. Părul său era ridicat într-un coc susținut de o pălărioară, tot roșie și care, poate, ar fi părut ridicolă la altcineva. Dar era una dintre fanteziile care măreau farmecul Colombinei.

Zărindu-l, ea îi adresă un mic salut cu capul și își reluă povestirea. Copiii o ascultau entuziasmați, cu ochii mari deschiși și James se întreba, încă o dată, prin ce vrăjitorie reușea să-i captiveze pe copii. Și să-l captiveze chiar și pe el.

De la Ziua Recunoștinței, își mărise frecvența vizitelor la Shady Dell. Desigur, pentru a petrece mai mult timp cu James Junior, dar și pentru plăcerea de a o vedea pe tânăra institutoare și pentru a-i vorbi. Ea persevera în a-i refuza invitațiile la cină și trebuia să folosească diferite scuze pentru aceste întâlniri. Citea toate cărțile de pedagogie pe care i le dădea pentru a-și permite, apoi, să discute cu ea.

Spre marea sa uimire, prinsese gustul lecturii acestor manuale. El găsea mai degrabă reconfortant să învețe că educația era ceva firesc. Anumite persoane – cum era Colly – aveau un dar natural, dar majoritatea muritorilor nu erau mai înzestrați ca el. Deci, nu numai el trăia aceste neliniști...

De când o întâlnise pe Colly, dădea mai multe sarcini colaboratorilor și în acest fel petrecea mai mult timp cu fiul său. Împreună făcuseră cumpărături pentru Crăciun, decoraseră bradul, pregătiseră ieslea într-o stare de exaltare care-l uimise pe James. Seara, întorcându-se de la birou, se juca în zăpadă cu James Junior, înainte de a intra în casă, unde Brigit le servea, amândurora, căni mari cu ciocolată caldă. Se uitau apoi la desene animate, cu fiul său cuibărit în brațe și James se trezea râzând în hohote în fața ecranului televizorului.

Tatăl și fiul se descopereau, se amuzau, dar în bucuria lor se strecura câteodată o tristețe la gândul că situația era provizorie.

Colly termină povestirea în aclamațiile copiilor. Ea surâse, mulțumi, apoi îi invită să o urmeze pe Luz în bucătărie, căci venise ora gustării. James Junior îi aruncă o privire tatălui său, înainte de a-i urma pe colegii săi.

Tânăra femeie înaintă spre James cu un surâs larg pe buze.

– Nu te așteptam astăzi.

– Mi-am rezolvat treburile destul de repede și m-am gândit să vin. Sper că asta nu te supără.

– Din contră. Apreciez întotdeauna prezența voluntarilor, mai ales când e prea frig pentru ca drăcușorii să se poată juca afară.

– Brigit m-a însărcinat să-ți transmit mulțumirile sale. Se simte ușurată că l-ai dus ieri pe James Junior la cursul de înot. Așa, a putut să se ducă la dentist.

– Cum se simte? Durerile de dinți sunt greu de suportat.

Colly simțea afecțiune pentru guvernantă și o înlocuia, în măsura posibilităților, pe lângă James Junior.

– Mai bine, răspunse James.

– Spune-i să nu ezite să apeleze la mine când se mai ivește vreo dificultate. Îl voi duce eu pe James Junior la curs.

– Am auzit că a și plonjat. Presupun că îți datorăm acest act eroic.

– Simt că acum este gata să-și asume unele riscuri, dar nu mă consider doar eu responsabilă de această evoluție. Mai sunt progresele cu tine și prietenia cu David. Fiul tău este din ce în ce mai puțin timid.

– Colly, prezența ta a fost extrem de benefică. Și pentru mine de asemenea, adăugă el, mai încet.

Ea dădu din cap.

– Vino, trebuie să guști chiflele pe care le-am preparat în această dimineață! îi spuse ea, grăbită să schimbe subiectul.

Se vedea că el avea ceva în minte și se temea că nu era pregătită să-l asculte. Petrecuse mult timp cu cei doi Townsend și-i era teamă să nu ocupe un loc prea important în viața lor. În tot cazul, și reciprocitatea era adevărată.

El acceptă un biscuit, îl găsi delicios, apoi o privi drept în ochi.

– Colly, accepți să cinezi cu mine astă seară?

El se apropie încet de ea și mirosul apei sale de toaletă o ameți ușor.

– Să cinăm? repetă ea încetișor.

– Brigit mi-a propus să aibă grijă de James Junior. S-a întâmplat ceva important și vreau să-ți spun și ție.

– Nu preferi să vii aici după încheierea cursurilor?

– Nu! De data aceasta, mi-ar plăcea să fim numai noi doi. În fine, atât de singuri cât poți fi la restaurant. Ne cunoaștem, deja, de săptămâni. Nu ai atâta încredere în mine încât să accepți o seară în tete-a-tete?

Ea plecă ochii. Invitația o tenta. Chiar foarte mult. Dar era bine ce făcea? Până acum, îi repetase pe toate tonurile că unica rațiune a prieteniei lor era James Junior.

El stătea foarte aproape și ea nu se putea abține să nu privească buzele sale întredeschise. Dacă se decidea s-o sărute, ar putea rezista? Trebuia să-și alunge din gând această idee necuviincioasă. Era ridicol. Acolo, în fața copiilor...

– De ce nu vii mai bine să cinezi la mine? propuse ea distrată.

Și iată! Tocmai accepta un tete-a-tete...

James surâse în fața figurii consternate a lui Colly. Aceasta era prea bine crescută încât să revină asupra invitației și el nu-i lăsă nici un răgaz.

– Mi-ar face mare plăcere. Să spunem la orele nouăsprezece?

– Perfect, se auzi ea răspunzând.

Gustarea se sfârșise și fu obligată să se ocupe de elevii săi, care îi solicitau deja atenția. James rămase până la sfârșitul cursurilor, participând activ la lecția de desen.

După ce cei doi Townsend părăsiră clădirea, Colly încercă să-și pună ordine în gânduri.

– Nu te deranjează să închizi școala în locul meu, nu-i așa, Luz?

– Ce ți-a venit? De obicei, trebuie să te amenințe cu un ciomag pentru a te face să pleci!

– Aștept un invitat, astă seară.

– Ah? Cineva pe care îl cunosc, poate?... râse tânăra femeie, care observase după-amiază conversația între patru ochi.

Colly ocoli întrebarea.

– După părerea ta, ce aș putea servi care să fie ușor de pregătit dar să nu pară așa?

– Comandă o pizza.

– Tu ai mâncat la mine, nu?

Luz se încruntă.

– Tocmai de aceea ți-am spus să comanzi o pizza.

Colly suspină, îmbrăcându-și mantoul. Timpul său foarte încărcat nu-i permisese să se perfecționeze într-ale bucătăriei.

– Nu, aș dori ceva mai elaborat.

Cu mâinile în șolduri, Luz clătină din cap.

– Văzând modul în care te privește James Townsend în ultimul timp, cred că n-ar observa nimic, chiar dacă i-ai servi ovăz!

Colly izbucni în râs, știind că prietena sa spunea adevărul. Privirile lui erau atât de insistente încât uitase orice prudență. Perspectiva de a petrece o seară singură cu el o umplea de spaimă. Cum naiba va putea rezista unui bărbat care o făcuse să-și piardă capul îndată ce o privea?

– Mă gândesc să mă opresc la birtașul italian, se hotărî ea.

Râsul lui Luz o întovărăși până la ușă.

***

Sosind acasă, Colly își făcu repede un duș și se îmbrăcă într-un pantalon de tweed și o bluză de mătase verde

decolorată. Intră apoi în bucătărie și privi orologiul cu un cuc adorabil, de care se îndrăgostise la un comerciant de lucruri de ocazie.

Totul era gata. Cumpărase de la birtaș două porții de paste pe care le-a pus să se încălzească în cuptor, o pâine rotundă crocantă, vin Chianti și preparase o salată. Birtașul îi recomandase ca desert un Tiramisu foarte proaspăt, pe care o va servi alături de cafea.

Soneria de la ușă sună și, înarmându-se cu mult curaj, traversă coridorul pentru a deschide. James se precipită în casă, lăsând să intre odată cu el o pală de aer rece. Avea părul ciufulit și nasul rece de frig.

– Ești înghețat, remarcă ea, ajutându-l să se debaraseze de pardesiul său. Ar fi trebuit să te îmbraci mai călduros.

– Ei, ce importanță are?

Se pieptănă distrat cu mâna și-i întinse, apoi, o cutiuță neagră legată cu o fundă.

– Ce este asta? exclamă ea cu ochii strălucitori de curiozitate.

– Obiceiul cere să i se ofere flori stăpânei casei, dar în acest anotimp ar muri înainte să mă urc în mașină.

Ea deschise cutia și găsi o broșă mică, din porțelan delicat montat, care reprezenta un buchet de flori de câmp. Era o piesă veche pe care ar fi ales-o ea însăși și această atenție specială o emoționă.

– E foarte frumoasă, foarte fină.

– Nu obișnuiesc să frecventez magazinele de antichități, dar trecând azi după-amiază prin fața unui butic pe când

ieșeam de la școală, mi-a venit ideea să mă opresc. Nu știam ce caut. Dar când am văzut această broșă, m-am gândit la tine. James Junior m-a asigurat că o să-ți placă.

– Într-adevăr, îmi place foarte mult, afirmă ea, prinzând-o de bluză. Îți mulțumesc mult, James. De acum, voi fi înflorită tot anul, chiar și în iarnă.

El sperase la o sărutare în loc de mulțumiri, dar acest comentariu și sinceritatea privirii sale erau mai mult decât elocvente.

– Mmm... miroase a ceva bun, observă el, adulmecând aerul.

– Sunt pastele din cuptor, dar trebuie să mărturisesc că nu eu le-am pregătit. Eu sunt jalnică în materie de bucătărie.

– Trebuie să ai și tu unele defecte, declară el, fixând-o cu insistență.

Ea își întoarse ochii, jenată, propunându-i să-i arate căsuța în care locuia. James se aștepta să descopere un adevărat paradis al antichităților și n-a fost decepționat.

Colly amestecase, cu un gust ieșit din comun, piese din stiluri diferite dar care, curios, se asamblau foarte bine. Contrastul era original și foarte reușit.

– Atunci, verdictul tău? întrebă ea când s-au întors în bucătărie.

– Nu mă surprinde deloc. Acest interior este chiar imaginea ta: puțin obișnuit.

– Este un compliment?

– Da, fără nici o umbră de îndoială.

– În acest caz, mulțumesc, murmură ea, cu obrajii roșii de plăcere. De fapt, această casă aparține bunicii mele. Când a plecat în Africa pentru a ajuta o asociație umanitară, mi-a închiriat-o pentru o sumă derizorie.

James făcu ochii mari.

– Tu ai... o bunică în Africa, unde lucrează pentru o asociație umanitară?

– Da. Ce găsești extraordinar în asta?

– Nimic. Nimic, evident... Este conform cu tot ce te înconjoară!

Colly ridică din umeri și începu să râdă. Ea îi întinse un pahar cu vin și tăie pâinea în bucăți pe care le puse într-un coș din răchită.

– Vezi tu, James, deviza mea în materie de decorații interioare este foarte simplă. Dacă un obiect nu aduce nici confort, nici plăcere, nu prezintă pentru mine nici un interes.

El puse paharul pe masă și se apropie de tânăra femeie. Toată ziua visase la acest moment.

– Relațiile personale sunt și ele bazate pe aceleași criterii?

– Bineînțeles.

Ea credea că se exprima cu siguranță, dar fu surprinsă să audă doar șoapte imperceptibile, ieșind de pe buzele sale. Când James își deschise brațele, se refugie între ele fără să

ezite, ca și când ar fi fost vorba de ceva inevitabil. Se înfioră simțind contactul buzelor ferme, fierbinți. Se sărutară încet, cu o tandrețe infinită. De data aceasta, nu se mai îmbrățișau pe furiș, între două uși. Erau în sfârșit singuri în casă și aveau toată noaptea înaintea lor.

Suspinul care scăpă dintre buzele lui Colly îl încurajă pe James în dorința sa. O îmbrățișă mai strâns și gura sa deveni mai pretențioasă.

Agățați unul de altul, în mica bucătărie unde se simțeau mirosuri delicioase, încercau un minunat sentiment de plenitudine.

Colly fu prima care își dădu seama de pericol. Ea își feri buzele, dar rămase lipită de el, liniștită, cu ochii pe jumătate închiși.

– Colombine, dulcea mea Colombine, murmură el, în același timp înveselit și îndoios.

Mișcată de tonul vocii sale, ea deschise ochii și ridică spre el o privire plină de întrebări. Deoarece el o privea fără să spună un cuvânt, cu un aer descumpănit, ea încercă să dea mai multă lejeritate întâlnirii lor.

– Mi-e... mi-e teamă de paste să nu se ardă, zise ea cu o voce nesigură. Dacă am trece la masă?

El o eliberă, surâzând. Această îmbrățișare îl făcuse să-și piardă capul, dar era prea orgolios ca să recunoască. Lipsa de artificialitate a lui Colly i se păru delicios de odihnitoare.

Ea nu simula emoțiile, nu folosea nici o manevră de seducție. Era pur și simplu ea însăși, iar el era fermecat.

Ea îi întinse salatiera și-l rugă să o ducă în sufragerie, apoi scoase din cuptor pastele și le aduse la masă.

Cina dură aproape două ore, dar nici unul nici altul, nu simțiră cum trece timpul. Mâncară, băură și vorbiră pe săturate. James, care din fire nu era foarte expansiv, se surprinse vorbind cu multă ușurință. Nu-și amintea să fi simțit atâta plăcere în prezența unei femei.

Când Colly aduse desertul, James încă nu-i împărtășise vestea atât de importantă care era la originea acestei seri.

– Parcă aveai ceva să-mi spui astă seară, zise ea.

– Ah!

Cum își încrunta sprâncenele, ea îi reaminti discuția de la școală.

– Da, bineînțeles... Vroiam doar să-ți spun că azi am semnat actul de cumpărare a casei.

– Ce casă? întrebă ea.

Ce era așa de deosebit? El își petrecea timpul vânzând și cumpărând case!

– Aceea cu acoperișul care lua apă, cu scara strâmbă și pereții plini de igrasie!

– James! Dar... este minunat! Și nu mi-ai spus nimic până acum?

– Doream să fiu sigur că proprietarii vor accepta oferta mea.

– Sunt atât de mulțumită pentru tine! Și când vor începe lucrările de restaurare?

– Când voi găsi un antreprenor și meșteri buni, mai ales. De altfel, tatăl tău ar putea să mă sfătuiască. Căci la restaurări nu se improvizează!

– Ești neliniștit...

– Sunt, Colly. Nu este o afacere simplă.

Ea aprobă. Era vorba, de asemenea și de o investiție pe termen lung, ceea ce însemna că James se gândea la viitor.

– James Junior trebuie să fie foarte încântat.

– Nu i-am spus încă nimic. Voiam ca tu să fii prima înștiințată, pentru că tu ești la originea acestui proiect extravagant.

– Nu are nimic extravagant, din contră. Sunt sigură că totul se va desfășura de minune. Și noi toți te vom ajuta.

Entuziasmul lui Colly era contagios și în timp ce își beau cafeaua, discutară cu însuflețire despre diverse posibilități de amenajare a casei. Când cafetiera se goli, James aruncă o privire la ceas.

– E târziu. Trebuie să plec.

– Da.

– Afară este frig.

– Și aici este cald, replică ea, considerând, imediat, stupidă această remarcă.

– De fapt, n-am nici un chef să plec.

– Nici eu nu doresc să pleci.

– Dar nu pot să petrec toată noaptea aici.

– Nu.

– Doar o parte din noapte... adăugă el, cu un surâs șiret.

Ea răspunse acestui surâs printr-o expresie în care se citea îndoiala.

– Mă gândesc că nu ar fi rezonabil!

– Ar fi chiar total nesăbuit!

Deoarece se apropia de ea, se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Dacă mă săruți încă o dată, n-aș mai fi responsabilă de faptele mele.

– Ador femeile iresponsabile.

– Să reflectăm, James, la ceea ce vrem.

– Eu știu perfect ce vreau.

Ea luă pardesiul și i-l întinse repede.

– Și eu, de asemenea. Mă gândesc, de altfel, că dorim același lucru, tu și eu. Și dacă nu ne oprim, vom avea necazuri în viitor...

– Mmm... Ai dreptate, fără îndoială, admise el cu un suspin. Ești atât de cuminte Colly.

– Nu este o misiune prea agreabilă, dar cineva trebuie să fie...

– Cu alte cuvinte, vrei să punem o frână relației noastre?

– Sunt mulțumită că mă înțelegi, James.

– Dar nu te înțeleg.

– În acest caz, sunt mulțumită că nu-mi ceri explicații.

– Aș vrea, chiar, să te întreb ceva, Colly. Vrei să petreci sărbătoarea de Crăciun împreună cu mine și James Junior?

Întrebarea o luă pe nepregătite și ezită. Crăciunul nu este o sărbătoare ca oricare alta. A accepta invitația lui James, nu era ceva fără importanță. Ori, dorea să evite în viitor să-l vadă într-un cadru prea intim.

Dar se gândea și la James Junior și știa că micuțul visa la un Crăciun adevărat, în „familie". Ea acceptă, deci, temându-se totuși că mobilul său nu era atât de limpede și inocent cum vroia să creadă.

Cum ținea mâna pe clanță, grăbită să-l concedieze, James îi adresă un surâs care o topi.

– Ești sigură că vrei să mă trimiți, într-o noapte atât de friguroasă?

– Desigur! minți ea cu aplomb.

– Nu mă săruți pentru a mă încălzi înainte de a mă lăsa să înfrunt vântul rece?

Ea ridică ochii spre cer, apoi îi dădu o sărutare pe obraji.

– Iată ce te va ajuta să ajungi până la mașină!

– Mă îndoiesc. Nu este prea... pasionată.

– Noapte bună, James!

– Noaptea bună, Colombina mea!

El trecu pragul și se întoarse către ea.

– Crezi cu adevărat că poate fi o prietenie între noi?

– Da!

Și cu aceasta, închise ușa, scoțând un lung suspin.

Câteva secunde mai târziu, un zgomot de motor sparse tăcerea. Ea se întoarse în salon și se aruncă într-un fotoliu, cu picioarele tremurânde. Tocmai scăpase dintr-o catastrofă. Căci lipsise foarte puțin ca să cedeze. Și când te gândești că James o lua drept o femeie rațională!

Capitolul 7

Cu o săptămână înainte de Crăciun, Colly îl invită pe James la un vernisaj în galeria părinților săi. Aceștia expuneau noua lor colecție de vitralii, ca și tablourile unui prieten pictor. Galeria „Flower Child“ era situată în Paseo Street, la o sută de metri de vechea misiune spaniolă. Acest cartier istoric era plin de galerii de artă, de restaurante tipice și de buticuri cu artizanat.

Vernisajul avea loc într-o sâmbătă. James trecu să o ia pe tânăra femeie de acasă și merseră împreună la „Flower Child“.

Peter și Pamela Fairchild îi primiră și-l conduseră pe James să viziteze atelierul și galeria, care ocupau două etaje dintr-un vechi antrepozit reamenajat.

Era o zi frumoasă de iarnă, rece dar însorită și lumina care inunda sala de expoziție punea în mod deosebit în valoare vitraliile în culori sclipitoare.

Cei doi Fairchild își exersau talentul asupra pieselor de diferite mărimi, mergând de la panourile de sticlă la bijuterii. Fiecare își avea specialitatea sa. Colecția de lămpi a lui Peter trezea admirația vizitatorilor, în timp ce femeile erau mai atrase de bijuteriile și sipetele care erau opera Pamelei. Sedus de finețea acestor opere, James cumpără un sipet în degrade de albastru, pe care dorea să-l ofere mamei sale de Crăciun.

– Sunt cu adevărat impresionat îi mărturisi el lui Colly. Până acum, asociam întotdeauna vitraliile cu bisericile și văd că li se pot da multe alte întrebuințări.

– Nu ți-am spus că părinții mei sunt niște ființe excepționale? replică ea, aruncându-i o privire.

El îi trecu un braț peste umeri și o sărută pe tâmplă.

– Ai de ce să-i iubești...

În acel moment, îi întâlni Peter Fairchild. Îmbrăcat elegant, într-un costum negru și o cămașă albă, cu părul prins întotdeauna în coc, arbora o mină radioasă.

– Acest vernisaj pare a fi un mare succes, observă tânăra femeie.

– Absolut, și sunt încântat. Și nici vânzarea nu e rea.

El se întoarse spre James.

– Ați găsit ceea ce ați dorit printre antreprenorii pe care vi i-am propus?

– Da, și vă mulțumesc încă o dată. Devizul prezentat de Singer și Fiii mi s-a părut corect. De altfel, dacă-mi puteți acorda câteva minute, aș vrea să fac o comandă pentru câteva elemente de decorațiuni.

– Întotdeauna găsesc timp pentru clienții potențiali, răspunse el râzând. Urmați-mă în biroul meu.

Scuzându-se față de Colly, se îndreptară către scară. Ea îi privi pe cei doi bărbați îndepărtându-se, unul lângă altul. Amândoi aveau o alură frumoasă și ea remarcă, amuzată, că atrăgeau privirile femeilor.

Ea o zări atunci pe mama sa.

– Îmi place mult acest băiat, draga mea.

– Nici soțul tău nu arată rău! o ironiză Colly.

– Mărturisesc, totodată, că mă surprinde interesul tău pentru James.

– Ah!

– Pare foarte serios și, până acum, nu te-au interesat în mod deosebit bărbații serioși.

– Poate nu m-a interesat niciodată, în mod serios, un bărbat.

– Este deci cazul de data aceasta?

– Nu prea știu, mamă. Când suntem împreună, nu știu nici eu ce vreau... Sunt puțin disperată.

Pamela îi adresă fiicei sale un surâs încurajator.

– Dragostea nu este atât de simplă...

Colly păru tulburată.

– O, nu! Nu sunt îndrăgostită de el.

– Totuși, prezinți toate simptomele. Ce ar fi atât de grav dacă l-ai iubi?

– Ar fi o catastrofă!

Colly avusese întotdeauna relații foarte apropiate cu mama sa și nu era pentru prima oară când își deschidea

sufletul în fața ei. Ea îi vorbi de James Junior, de atitudinea sa față de cei doi Townsend, și de locul pe care-l ocupa, fără să vrea, în existența acestora.

– Fără să-ți dai seama? repetă Pamela, sceptică.

– Dar, mamă, nu căutam decât să le vin în ajutor!

– Colombine Firchild, de câte ori ți-am spus să nu te amesteci în viața oamenilor?

Tânăra femeie făcu o grimasă.

– Sunt obligată să răspund la această întrebare?

– Nu mă îndoiesc că aceasta se va sfârși cu necazuri. Iată, acum, James este îndrăgostit de tine!

– Nu, el îmi este doar recunoscător că l-am adus pe calea cea bună.

– Crede-mă, am experiență, nu recunoștință văd în ochii lui când te privește.

Colly își înghiți saliva.

– Ade...vărat?

– Adevărat, draga mea. Știu că ești foarte tânără, dar mă tem că ești incapabilă să recunoști semnele dragostei.

– Poate te înșeli.

Colly nu se simțea gata să înfrunte dragostea, adevărul. Să-și asume grelele responsabilități pe care le implica un astfel de sentiment. Dragostea era o problemă a adulților și ea încă nu se considera un adult.

– Sper, pentru binele tău.

– Dar... dacă spui adevărul?

– Nu știu ce să-ți răspund. Dar, procedează cu prudență. De tine depind câteva lucruri foarte delicate: fericirea unei alte persoane. N-aș vrea ca James să sufere. Și mai este și James Junior.

– James Junior?

– Copilul te adoră, Colly. Fără îndoială, ești conștientă de asta.

– Cu riscul de a părea îngâmfată, o să-ți spun că toți elevii mei mă adoră.

– Toți ceilalți elevi nu sunt în căutarea unei mame. Și te sfătuiesc să nu rănești pe nimeni.

Colly suspină.

– Sunt atașată de James și de fiul lui, dar cum să fiu sigură că ceea ce simt este dragoste? Dragoste cu D mare.

– Cine este vreodată sigur?

– Când voi v-ați cunoscut, tata și cu tine, erați chiar mai tineri decât mine și, aparent, acest gen de întrebări nu s-a pus.

– Vine o vreme când adevărul este atât de evident încât întrebările nu-și mai au rostul.

– Ah... se știe, pur și simplu?

– Da, trebuie doar să-ți asculți inima.

Cuvintele mamei sale nu erau lipsite de înțelepciune, dar erau prea enigmatice pentru a-i aduce o oarecare alinare.

***

În seara Crăciunului, Colly parcă mașina în fața casei victoriene, situată la doi pași de cea a părinților săi.

Fusese surprinsă că James dorise să petreacă aici Crăciunul, dar n-a făcut nici un comentariu.

Ea coborî din mașină surâzând. Pridvorul era împodobit cu ghirlande luminoase care sclipeau, însuflețind cu un aer de sărbătoare bătrâna clădire în lucru. Dacă la primul etaj nu se vedea nici o lumină, nu același lucru se întâmpla la parter.

Colly luă punga conținând cadouri și traversă aleea care ducea la peron. Apoi, ridică ciocanul de bronz care fusese lustruit recent și lovi cu el în ușă. Cel care-i deschise era James Junior, foarte elegant în costumul său de catifea verde.

– Colly!

– James Junior!

De data aceasta izbucniră în râs, schimbând salutul ritual.

– Arăți magnific, bătrâne! exclamă ea.

– Adevărat! Chiar și cu această cravată roșie? Nu prea îmi place, dar Brigit a zis că-mi vine bine și atunci am pus-o pentru a-i face plăcere.

– Și ai avut dreptate.

El arboră un surâs încântat.

– Ești așteptată. Tata nu vroia să deschidem cadourile, nici să mâncăm până nu vom fi toți împreună.

Colly traversă antreul, luminat din plafon de un bec fără abajur; vase pentru pictură și pensule erau îngrămădite într-un colț. Lucrările fuseseră întrerupte temporar. Cineva măturase, dar praful depus din tencuială nu dispăruse încă.

Ținând-o pe Colly de mână, James Junior o conduse în salon. Primul lucru pe care-l observă intrând în încăpere fu un imens pom de Crăciun, superb împodobit și înconjurat de multe daruri. Apoi îl văzu pe James care ațâța focul, îngenuncheat în fața căminului de marmură.

El se ridică îndată ce o văzu și-și frecă genunchii pentru a scutura praful de pe pantaloni.

– Pune-te la adăpost, zise el cu un surâs trist, arătându-i praful care se adunase prin colțurile încăperii. În sfârșit, s-a făcut ce s-a putut... Mă crezi poate nebun! Te invit în această casă rece și goală, atunci când am fi putut sărbători într-un apartament bine încălzit.

– Nu este atât de frig, răspune ea, uitându-se la șemineu. Și casa nu este goală, adăugă ea cu un surâs, privindu-i rând pe rând pe James și pe fiul său.

– Deci, nu ți se pare necuviincios că James Junior și cu mine am vrut să sărbătorim Crăciunul în noua noastră casă.

– Dimpotrivă!

– Îți place bradul, Colly? întrebă copilul, cu ochii strălucitori.

– Este de-a dreptul feeric.

– Și mie îmi place.

James o invită pe tânăra femeie să ia loc pe o cuvertură groasă așezată pe jos, în fața vetrei. Mai multe platouri, conținând fursecuri erau așezate în apropiere.

– Vom face un picnic, explică băiețelul. I-am spus tatei că nu se poate organiza un picnic iarna, dar el a spus că se poate. Și, atunci, iată-l!

Umerii săi mici se ridicară într-o mișcare elocventă. Lui Colly nu-i venea să creadă că acest copil guraliv era același cu cel pe care l-a văzut prima oară la Shady Dell cu trei luni mai înainte.

– Acum că a venit Colly, putem mânca, tată? întrebă el cu un aer lacom. Mi-e o foame nebună...

– Servește-te, băiatul meu.

Copilul se repezi spre pâinea prăjită unsă cu unt în timp ce James se așeză pe cuvertură, alături de Colly.

– Sunt fericit că ai putut să vii cu noi. Nu voi înceta să mulțumesc familiei tale care a acceptat să se lipsească de tine astă seară.

– Ei sunt plecați să cineze la niște prieteni. Ne vom revedea mâine la dejun. La care, evident, sunteți și voi invitați.

– Nu, mulțumesc. Cred că va fi vorba de un dejun de familie. Noi am fi în plus.

Ea fu pe punctul de a-i spune că și ei făceau, într-un fel, parte din familie, dar se abținu.

– Vom pleca amândoi, mâine dimineață la Dallas, adăugă el, spre marea uimire a tinerei femei. Vom merge să petrecem câteva zile cu mama și cu tatăl meu vitreg.

– Ce veste bună!

– Da, m-am gândit că este timpul ca James Junior și bunica să se cunoască. De la nașterea lui, ea nu l-a văzut decât de patru ori și întotdeauna doar pentru douăzeci și patru de ore.

– Ce sunt aceste bobițe negre? întrebă James Junior, bănuitor.

– Caviar, răspunse James.

– O să-mi placă?

– Nu știu, trebuie mai întâi să guști.

– Eu îl ador, interveni Colly, servindu-se.

– Bine, voi gusta puțin de tot.

El mușcă dintr-un sandviș și strâmbă din nas.

– Nu este bun. Prefer somonul.

James o puse la curent pe Colly cu desfășurarea lucrărilor. Mai multe echipe de meșteșugari s-au succedat și verdictul lor era mai puțin dezastruos de cum se aștepta. De acum înainte, șantierul era în curs de desfășurare.

– Antreprenorul ți-a dat un termen cu privire la sfârșitul lucrărilor?

– Dacă totul se desfășoară cum a fost prevăzut, ceea ce m-ar surprinde – răgazul ar fi de trei luni.

– Am putea să deschidem cadourile?

Aparent, lui James Junior nu-i mai era foame și toată atenția sa era fixată, din nou, pe pachetele așezate la piciorul bradului.

James aprobă din cap. James Junior se pregătea să-și manifeste din nou nerăbdarea, când afară răsună un cântesc de Crăciun. Toți trei se repeziră la fereastră și văzură un grup de oameni care cântau în fața grilajului casei.

Colly îi recunoscu pe câțiva dintre cântăreți, care făceau parte dintre vecini. Ei ieșiră, la rândul lor și se alăturară acestora. Noaptea era rece și liniștită. Luna, enormă, arunca o strălucire de argint pe stratul fin de zăpadă care acoperise peisajul.

Înfofoliți în paltoanele lor, James și Colly îl încadrau pe James Junior, ținându-l de mână. Împreună, mergeau pe stradă, cântând cântece de Crăciun.

O oră mai târziu, se întoarseră acasă, înghețați, dar fericiți.

– E pentru prima oară când fac așa ceva, declară James, dezbrăcându-și paltonul.

– Glumești? se miră Colly.

– Deloc. Până acum, nu mi-a venit ideea de a merge pe străzi în seara de Crăciun!

– Și acum am putea deschide cadourile? exclamă James Junior.

– Da, răspunseră ei în cor.

Copilul se repezi atunci spre pachete, pe care le deschise cu nerăbdare. El scoase mai multe „Oh!“ și „Ah!“, extaziindu-se în fața fiecărui cadou, înainte de a trece la următorul.

Colly deschise, la rândul său, cutiuța oferită de James Junior. Aceasta conținea o podoabă pentru pomul de Crăciun, confecționată cu o stângăcie care o emoționă și o pereche de cercei foarte fini.

– Am ales două cadouri explică băiețelul, pentru că podoaba o vei folosi doar pentru Crăciun, dar cerceii îi poți purta tot timpul.

– Și niciodată nu mă voi lipsi de ei! replică ea îmbrățișându-l.

Lui James, Colly îi oferi o jachetă de lână bleumarin și un obiect realizat de părinții săi. Era vorba de un zmeu realizat din sticlă. James îl admiră la lumina flăcărilor și-și aminti delicioasa zi petrecută în parc. Și sărutarea delicioasă...

El îi întinse tinerei femei un pachet voluminos învelit într-o hârtie argintie.

– Oh, James... Este magnifică! exclamă ea, scoțând din ambalajul său o rochie din dantelă crem care era la modă între cele două războaie.

– Sper că este măsura ta. Dacă nu, proprietara magazinului mi-a promis c-o schimbă.

– Dar trebuie să mi se potrivească, replică ea convinsă. Cu riscul de a face unele retușuri. Acum, că am văzut-o, aș fi incapabilă să renunț la ea.

– Parcă ar fi o rochie de mireasă, observă James Junior.

– Fără îndoială, la început așa a fost, dar persoana căreia i-a aparținut a decis s-o transforme în rochie de cocteil.

Colly ar fi vrut să găsească unele cuvinte potrivite pentru a-și exprima bucuria, dar James Junior despacheta deja darul pe care ea i-l adusese – un urs mare, purtând o vestă de piele și o pălărie de vânătoare.

– Se numește Archibald, îi spuse ea serioasă copilului. Este un urs aventurier.

James părăsi pe furiș încăperea, în timp ce Colly îi povestea băiețelului peripețiile numitului Archibald. El reveni câteva minute mai târziu, aducând o cutie mare. Deschizăturile de pe laterale trădau conținutul dar, urmărind-o pe tânăra femeie, James Junior nu remarcă nimic.

James Junior așteptă sfârșitul povestirii pentru a-i atrage atenția fiului său.

– James Junior am un ultim cadou pentru tine. Și un cadou important.

Băiețelul începu să desfacă cu stângăcie panglica roșie care lega cutia. Apoi, ridică, în sfârșit, capacul și se uită în interior, înainte de a se întoarce către cei doi adulți.

– E... este ceva acolo înăuntru, se bâlbâi el, cu o față încântată.

– Da? ripostă James, simulând spaima. Ce fel?

– Ceva foarte dulce, cu blăniță. Ceva care m-a lins pe mână... Un cățeluș! Un cățeluș adevărat!

Surâzând, Colly se uita rând pe rând la tată și la fiu, întrebându-se care dintre ei părea mai fericit.

– Este... pentru mine?

– Numele tău era înscris pe cutie, copilul meu. Deci, cred că îți aparține cu adevărat. De aici înainte va trebui să te ocupi de el, să-l hrănești, să-l plimbi, să-l...

– ... iubești, sfârși Colly. Este, de asemenea, foarte important.

– Îl voi iubi foarte mult, afirmă James Junior, solemn. Îl iubesc deja. Cum se numește?

– Tu trebuie să-i dai un nume, îi răspunse James.

Copilul ridică în brațe adorabilul cocher și-l examină serios.

– Trebuie să ne gândim. Este important.

– Absolut.

James destupă o sticlă de șampanie, lăsându-i pe băiat și câinele să se cunoască mai bine.

– Ai avut o idee formidabilă, îl felicită Colly, ridicând cupa sa. Vor crește împreună și va fi fabulos și pentru unul și pentru altul. Pentru acest Crăciun!

– Pentru acest Crăciun, Colly. M-am gândit că va fi o bună companie pentru James Junior. Și apoi, vom avea mai multe probleme cu locurile din această casă.

– Ceea ce înseamnă că James Junior va rămâne să stea cu tine?

– Încă nu știu. Am vorbit cu Leonora la telefon acum câteva zile. Crede că va veni în Statele Unite poate în două luni.

Crispată, Colly înghiți o gură de șampanie.

– Cum ai primit vestea?

El ridică din umeri, vizibil dezorientat.

– A întâlnit pe cineva în Europa. Acest tip locuiește la Los Angeles și se va instala acolo.

– Intenționează să-l ia acolo pe James Junior?

– Nu este sigură că va fi un loc ideal pentru el. Ar dori să discutăm despre custodie.

Teama pe care o resimțise Colly când James pronunțase numele fostei sale soții, dispăru deodată.

– Este extraordinar!

– Știu, zise el cu o voce tristă.

– Nu ești mulțumit?

– Ba da, foarte mulțumit.

– Nu prea ai aerul. Ce te tracasează, James?

El scoase un lung suspin.

– Nu știu ce să fac. Și Leonora își iubește fiul. Plângea la telefon.

– Va beneficia de dreptul de vizită.

– Bineînțeles. Și James Junior va fi tras între noi doi, ceea ce mi se pare o cruzime.

– Fiul tău te adoră, James.

– Sunt conștient de aceasta. Dar să te ocupi de un copil de cinci ani nu e mare scofală. Dar ce voi face când va avea zece ani, cincisprezece ani? Când își va da seama că nu sunt tipul minunat pe care și l-a imaginat întotdeauna...

– Dar tu chiar ești minunat, afirmă ea cu sinceritate. Nu există nici o îndoială.

El făcu o figură neîncrezătoare și se întoarse spre James Junior, care alerga după micul animal, scoțând strigăte de bucurie.

– Atenție, băiatul meu. Să nu-l lași să intre în bucătărie. Acolo sunt picturi și produse toxice.

– Nu, tată. Îl supraveghez bine. Fac așa cum faci tu când ești cu mine.

Colly surâse.

– Vezi bine...

El suspină din nou, ducându-și mâna la frunte, obosit.

– Îl iubesc, cu adevărat, pe acest puști. Nu-mi imaginez să trăiesc fără el.

– În acest caz, unde este problema?

– Întotdeauna, această frică de a nu face greșeli... Mă întreb dacă mama sa nu s-ar descurca mai bine decât mine.

– El are nevoie de un tată.

– Și de o mamă, de asemenea. Oricâte ar fi progresele pe care le-am făcut în cursul ultimelor trei luni, nu mă văd asumându-mi, în același timp, rolul de tată și de mamă.

– Nu mai mult decât Leonora.

– Ea intenționează să se mărite cu tipul din Los Angeles. Ori, ceea ce îi reproșez este instabilitatea. Dacă se căsătorește și decide să se instaleze, situația va fi diferită. Cine știe? Poate ar fi mai bine pentru James Junior să trăiască alături de mama sa și de tatăl vitreg decât de un tată celibatar.

– Nu-mi vine să cred că gândești cu adevărat ceea ce afirmi.

– Nu mai pot să gândesc, Colly.

Tânăra femeie își aminti atunci conversația pe care a avut-o cu mama sa, cu o săptămână mai înainte. Miza era diferită, dar stările sufletești se asemănau.

– Vă înțelegeți de minune, tu și James Junior. Aveți nevoie unul de altul. Ar fi păcat să întrerupeți o relație atât de bogată...

El strânse pumnii. Și Colly, ce loc își atribuia în acest scenariu? Nu înțelegea că avea nevoie de ea?

Îi lipsea curajul să o ceară în căsătorie dar, fără să-și dea seama, imaginea tinerei femei se strecurase, de la un timp, în proiectele sale de viitor.

James Junior, Colly... și el...

Dar, după cum se vede, ea nu sesiza mesajul pe care încerca să-l transmită. Era tânără și nu îndrăznea, probabil, să înfrunte problemele inerente mariajului. În special cu un bărbat care se zbătea cu propriile sale necazuri.

El suferea și Colly ar fi dat orice pentru a alunga această suferință. Cuvintele liniștitoare ale mamei sale îi veniră în minte.

– Ascultă-ți inima, James, murmură ea.

Capitolul 8

O lună mai târziu, în dimineața aniversării lui Colly, sună telefonul. Ea ridică în grabă receptorul, sperând să audă vocea lui James.

– La mulți ani!

Era foarte fericită că nu uitase această dată, menționată în trecere, înainte de aniversarea lui James Junior.

– Mulțumesc.

– Sunt dezolat că nu sunt acolo, Colly. Aș fi vrut atât de mult să sărbătorim împreună...

Nu era plecat decât de trei zile și dorea deja să revină. Nu se așteptase să-i lipsească atâta Colly.

– Faptul că m-ai sunat este o sărbătoare în sine, răspunse ea, cu un nod în gât.

Se văzuseră adesea după Crăciun și când îi anunțase plecarea la Dallas, primise vestea cu bunăvoință. Spera că această separare îi va permite să examineze situația cu un

ochi mai obiectiv. Dar dictonul „Departe de ochi, departe de inimă“ n-a avut nici un efect asupra ei.

– L-am sunat pe James Junior ieri seară, îi spuse el și era foarte decepționat că nu voi putea să fiu cu voi pentru acest eveniment. Mi-a promis că-mi va păstra o bucată din tortul aniversar pe care copiii l-au pregătit în cinstea ta. Mă voi gândi la tine toată ziua, și sper că și tu te vei gândi la mine.

Să se gândească la el? Cum ar putea să facă altfel...?

– Risc să fiu foarte ocupată astăzi, dar voi încerca să-ți consacru câteva momente! replică ea râzând.

Râse și el și-i promise s-o cheme la întoarcere, prevăzută pentru weekend.

La școală, ea își petrecu dimineața executând stele din hârtie împreună cu elevii, pe care le fixa apoi cu ajutorul lor pe tabla de afișaj.

Tocmai terminaseră și-și admirau opera, când Luz năvăli în sală.

– Gata? exclamă ea, bătând din palme. A sunat ora surprizelor!

Copiii se grăbiră către măsuțele lor, luară felicitările pe care le confecționaseră pentru eveniment și le oferiră institutoarei lor. Colly le mulțumi călduros și-i îmbrățișă pe fiecare.

Abia se terminase ceremonia când cineva bătu la ușa de la Shady Dell. Luz fu cea care deschise. Ea reveni cu cel mai

mare buchet de baloane pe care Colly l-a văzut vreodată. Erau de toate formele, de toate culorile și de toate mărimile.

Tânăra femeie făcu ochii mari.

– Luz, tu...

– Nu, scumpa mea, o întrerupse ea, cu un mic zâmbet în colțul buzelor. Nu sunt eu unul dintre fidelii tăi admiratori.

Luz se întoarse, atunci, către clasă și, cu brațele ridicate, strigă:

– Hai!

Cântecul tradițional de aniversare răsună acum în sală și Colly surâse de emoție ascultând această voioasă cacofonie. Luz dispăru câteva secunde și apoi reapăru, încărcată cu un tort roz enorm, demn de cea mai mare serată de la Hollywood. Sfârșind-o cu lacrimile, Colly suflă în lumânări și le stinse pe toate, spre marea bucurie a copiilor care aplaudau pe rupte.

Luz împărți apoi tortul și Colly putu, în sfârșit, să vadă cartea de vizită, din mijlocul baloanelor:

„Aniversare veselă, dulcea mea Colombine, citi ea. Aș fi putut să-ți trimit flori sau ciocolată, ori un parfum... dar acestea nu te-ar fi surprins deloc. Vezi, se poate avea și un spirit practic și un grăunte de fantezie! Cu dragoste, James".

Cu o mână tremurândă, strecură cartea de vizită în buzunar.

James și James Junior ocupau, de acum, un loc foarte important în viața sa.

Când James va reveni, va încerca să răărească întâlnirile lor. Era timpul să pună capăt la ceea ce era doar o nebunie. Poate era cam târziu, dar dacă va persevera în această direcție, nu vor mai suferi toți trei.

Ziua aniversării sale părea a fi o dată ideală de a lua o hotărâre bună și de data aceasta și-o va ține.

***

Iarna a fost deosebit de aspră și de rece, dar săptămânile se scruseră repede și zăpada s-a sfârșit într-o zi.

Colly n-a reușit să demonstreze fermitate și hotărârea luată cu ocazia aniversării sale n-a avut nici un efect. O amâna de pe o zi pe alta. Mugurii începuseră să se deschidă și febra primăverii îi cuprinse, puțin câte puțin, și pe elevii de la Shady Dell. Pe tabla de afișaj, margaretele și păsările se succedau în inimile de Sfântul Valentin.

James își împărțea acum timpul între muncă, fiul său și noua casă. Frumoasa clădire victoriană era tot timpul un șantier, dar începea să capete o formă. Cu tot programul încărcat, Colly găsea timp să-l întovărășească pe James la anticarii pe care-i cunoștea și-i dădeau sfaturi cu privire la mobilele pe care dorea să le cumpere

Ei nu erau, deci, niciodată singuri, și schimbau doar câteva sărutări pe furiș, ascunzându-se de James Junior, de

muncitori, de Luz... James avea câteodată impresia că lui Colly îi convenea situația și chiar se străduia să rămână așa.

El nu se înșela decât foarte puțin.

Câteodată, Colly nu putea să adoarmă seara. Își reamintea cuvintele mamei sale. Venind în ajutorul celor doi Townsend, nu se gândise o secundă că se va îndrăgosti de tatăl lui James Junior. Și această dragoste care căpăta contur, o îngrijora.

Luz o acuza că practică o politică a struțului, dar Colly refuza să-i acorde atenție prietenei sale. Ea ridica din umeri, simulând dezinvoltura.

În realitate, nu se simțea gata să se angajeze într-o aventură afectivă. Și mai ales, ad vitam aeternum! Era prea tânără, prea independentă. Existența pe care o ducea îi convenea de minune. Nu era sigură că putea să-și schimbe cursul vieții atât de repede și într-o manieră atât de radicală.

Toate aceste motive erau suficiente pentru ea ca să ascundă adevărul. De altfel, James nu pronunțase niciodată nici cel mai mic cuvânt de dragoste și se păzea și el să facă vreo aluzie la viitorul lor.

Din fericire, misiunea lui Colly pe lângă cei doi Townsend se apropia de sfârșit. În câteva luni, nu va mai avea de ce să intervină în viața lor. În sfârșit, un motiv în plus să dea înapoi.

Într-o frumoasă zi de aprilie, James veni la Shady Dell ca să-l ia pe fiul său. În timp ce copilul își aduna lucrurile, el se apropie de Colly.

– Am o veste mare să-ți aduc! declară el, frecându-și mâinile. Azi după-amiază, ultimul muncitor a părăsit casa. Este gata!

– Nu... E formidabil! Când vrei să te instalezi?

– Am căutat-o pe prietena ta de la anticariat: mi-a spus că mobilele pe care le avea în stoc ar putea să mi le livreze mâine. Cum nu mă pricep în privința decorării, am luat legătura cu ceea ce se numește pompos „arhitect de interior“ pentru ca acesta să se ocupe de tot.

Colly sperase să participe activ la amenajarea casei. După cum se vedea, James hotărâse altfel. Ea își reproșa că simte o astfel de decepție. Nu era ceea ce dorise? Ca cei doi Townsend să zboare cu propriile aripi?

– Ei bine, mi se pare că stăpânești perfect situația! exclamă ea. E târziu să constat la fața locului.

– Nu e prea târziu. Vreau să fac inaugurarea sâmbătă, la opt, și sper că vei fi printre noi.

– Bineînțeles.

De ce naiba acceptase? Era, totuși, ocazia mult visată de a lua distanță...

– Voi invita câteva persoane din agenție, ca și câțiva din asociații mei. Mi-ar plăcea să-i invit și pe părinții tăi.

– Foarte bună idee. Ai nevoie de ajutor pentru organizarea acestei serate?

Ce prostie! Iată că reîncepe.

– Nu, totul este deja stabilit. Am dat comandă unui birtaș.

– Perfect.

Dacă i se părea într-adevăr perfect, de ce simțea o anumită tristețe, ca și când ceva ar fi gata să se termine? Avea impresia brutală că nu mai intra în calcul.

Lui James i se părea că distinge o umbră de necaz în privirea lui Colly, dar această impresie se risipi repede și se gândi că se înșelase.

În fond, ea decisese să se retragă. Pretexta că este foarte ocupată pentru a accepta invitația la cină. Ea era, în sfârșit cea care se străduia prin toate mijloacele să-l țină la distanță...

La ce bun să insiste? El visase întotdeauna dragoste, cămin, în timp ce ea fugea ca de ciumă de orice angajament.

Dacă ar depinde doar de el...

***

În după-amiaza inaugurării, Colly își parcă mașina în fața casei lui Townsend care avea acum o înfățișare mândră. În cele din urmă, James optase pentru un albastru colonial, perfect armonizat cu stilul construcției. Grădina se metamorfozase de la ultima vizită a tinerei femei. Arborii fuseseră tunși și o briză primăvăratică mișca frunzele de un frumos verde fraged.

James pândise probabil sosirea ei, căci deschise ușa înainte ca ea să fi ridicat ciocanul. Ea îl salută și intră privind în jurul său.

– Sunt impresionată, șopti ea.

Mobilele, pe care le aleseseră împreună, erau așezate cu gust în marele salon cu pereții galben-pai. Perdelele și jaluzelele făceau încăperea mai intimă, iar mari buchete de flori de câmp îi dădeau un farmec rustic și fermecător.

– Îți place?

– Foarte mult.

Ea ar fi adus unele modificări, ici și colo... dar nimeni nu i-a cerut acest lucru.

– Ce diferență față de apartamentul tău! adăugă ea.

– Apartamentul era rece, fără suflet. Această casă se aseamănă ca un adevărat cămin. Nu este doar un loc de trecere.

O luă de braț și o conduse prin toate încăperile. Colly mergea din surpriză în surpriză. Trebui să admită că decoratorul angajat de James făcuse un lucru foarte bun. Urcară apoi scara ce ducea la camere și ea nu se putu împiedica să aibă o strângere de inimă intrând în cea mai mare dintre ele, unde trona un pat imens din lemn, deschis la culoare, acoperit cu o cuvertură ca verdele de migdală.

Într-o străfulgerare, se văzu întinsă pe el, întinzându-și brațele către James... Această imagine o obsedă tot restul vizitei.

Coborâră apoi în vasta bucătărie, în care Brigit freca argintăria. Guvernanta o salută călduros pe Colly, înainte de a-și relua treaba. James o conduse atunci pe tânăra femeie până la veranda repictată în alb.

James Junior și cățelușul se jucau în grădină. Acesta din urmă luase în greutate de când îl văzuse Colly ultima dată. Băiețelul o salută, făcându-i semn cu mâna, după care își reluă goana cu micul animal.

Tocmai luaseră loc în fotoliile de răchită când Brigit apăru cu două pahare cu ceai de la gheață.

– Eu am venit să te ajut, protestă tânăra femeie râzând. Nu ca să fiu servită.

– Nimic nu ne grăbește. Vroiam să vorbesc cu tine înainte de venirea celorlalți.

– Despre ce?

– Am remarcat că, de la Crăciun, eviți să-mi vorbești, dar cred că te întrebi mereu care va fi viitorul lui James Junior?

– Absolut. Dar decizia îți aparține numai ție, James.

– I-am telefonat, în repetate rânduri l Leonorei și, în cele din urmă, am ajuns la o înțelegere.

Degetele lui Colly se strânseră în jurul paharului.

– Ce înțelegere? întrebă ea, încercând să-și păstreze calmul.

El scoase din buzunar un plic cuprinzând documente și i-l întinse. Ținându-și răsuflarea, ea îl parcurse rapid, apoi ridică privirea. James o privea cu atenție.

– Oh, sunt atât de mulțumită! În sfârșit, ai obținut custodia permanentă a fiului tău.

– Mărturisesc, mi-a fost greu să mă hotărăsc – cum ai și constatat de multe ori. Până la urmă, Leonora este cea care m-a ajutat în alegerea mea.

– În ce fel?

– S-a măritat în Europa. Soțul său lucrează pentru o casă de producție și călătorește mult pentru a întovărăși turnee. Bineînțeles, ea urmărește să-l însoțească în deplasările sale și această schimbare continuă n-ar fi bună pentru James Junior. Ea îl va vizita în fiecare vară și în vacanțele de Crăciun.

Colly se uită din nou pe documentele care purtau parafa oficială a tribunalului.

– Ea s-a oprit recent în Oklahoma City, reluă el. Are destul timp să semneze documentele. Soțul ei o însoțește.

– Și atunci?

– El mi-a făcut o impresie bună. E mai tânăr decât ea și are aerul că este foarte îndrăgostit.

– Cum a primit James Junior întoarcerea mamei sale?

– Nu s-au văzut încă. Ea i-a explicat la telefon. Cred că dorește să simplifice situația și, mai ales, se teme că, văzându-l, s-ar putea răzgândi. În fond, nu este rea, dar noi nu ne-am putut înțelege. În tot cazul, James Junior a reacționat bine. Cum am putut constata, este în mare formă!

Colly lăsă să-i scape un mic suspin de înțelegere.

– Ei bine, totul este bine când se sfârșește cu bine!

– Nu-mi fac iluzii, știu că vor mai fi momente dificile. Dar îl iubesc și mă iubește. Datorită ție, mă cred capabil să-mi asum, de acum în colo, rolul de tată. Cel puțin de-a lungul a zece sau cincisprezece ani pe viitor.

– Nu m-am îndoit niciodată de asta.

– Deci, în astă seară sărbătorim începutul unei noi vieți.

Colly îi surâse, prea emoționată ca să poată vorbi. Simțea un ciudat amestec de bucurie și tristețe. Viitorul le surâdea, lui James și fiului său, dar documentele pe care se grăbea să le pună în buzunar îi aduceau aminte brutal că rolul său pe lângă cei doi se terminase. Ajunsese la capăt și nu-i rămânea decât să se retragă.

James o privea, surprins de reacția sa. Se aștepta la o explozie de bucurie și, în loc de aceasta, ea privea liniștită paharul cu ceai.

– Colly?

El înaintă spre ea. Cum rămânea cu capul plecat, el îi ridică bărbia și zări, stupefiat, că plânge.

– Colly, ce se întâmplă?

– Nimic, minți ea, ștergându-și pe furiș obrajii.

– O femeie ca tine nu plânge din nimic!

– Eu... mă bucur pentru tine, nimic altceva. Tu însuți recunoșteai, când te-am cunoscut, că viața ta este în cea mai mare dezordine. În momentul de față, ești în fruntea unei afaceri înfloritoare, ai o casă superbă și ești sigur că nimeni nu va mai încerca vreodată să-ți răpească fiul. În răstimul a câteva luni, ai obținut tot ceea ce ți-ai dorit.

– Nu chiar tot... murmură el, adâncindu-și privirea în ochii ei, încă umezi de lacrimi.

El se aplecă spre ea și o înlănțui. Colly se refugie în brațele sale, cu o plăcere intensă. Dorința pe care se străduia să o înăbușe de atâtea luni, izbucnea brusc, măturându-i toate reticențele. Dorea ca James să o strângă lângă el, să o îmbrățișeze, să o mângâie. Ca o floare prea mult lipsită de soare, avea impresia că renaște în contact cu trupul lui.

Se lipi de el, înfometată de aceste sărutări, fremătând de fericire. Și mai ales, mulțumea cerului de a se găsi cu James pe această verandă, căci dacă erau la adăpost de alte priviri, n-ar fi ezitat o clipă să i se abandoneze în întregime.

Nu-l putea lăsa pe acest bărbat să iasă din viața sa. Dar, cum să-l rețină? Descoperea, cu adevărat, această dorință arzătoare despre care n-avusese, până atunci, nici cea mai vagă idee.

Aceasta era, deci, dragostea?

În timp ce căuta răspunsul la această întrebare, se auzi vocea Brigitei.

– Oh, oh! Au sosit birtașii. Trebuie să le arătați unde să pună mâncărurile, domnule Townsend!

Cu obrajii în flăcări, Colly se depărtă de James.

– Mi se pare că te strigă menajera... spuse ea cu o voce înăbușită.

James clătină încetișor din cap, ca și când ar fi revenit lent la realitate.

– Era... bine, continuă el.

Ea surâse, cu un aer poznaș.

– Doar bine? Poate vrei să spui că era divin!

– Cu siguranță! Crezi că putem relua această... discuție puțin mai târziu?

– Domnule Townsend!

– Sosesc, Brigit.

El o privi pe Colly cu un aer interogator:

– Mai târziu?

– Da, mai târziu!

În cursul serii, va avea tot răgazul să se gândească la ceea ce s-a petrecut...

În brațele lui James, începuse să înțeleagă în ce măsură îi aparținea. Era gata să accepte tot ceea ce i-ar fi cerut. Chiar dacă nu știa nimic despre dragoste, cu el nu avea teamă de nimic.

Capitolul 9

Serata era în toi când Brigit îl aduse pe James Junior în salon ca să-i salute pe invitați. Când îi veni rândul, Colly îngenunche în fața lui pentru a-l îmbrățișa și copilul îi spuse că va dormi la guvernantă. Trebuia să se scoale devreme pentru o repetiție generală la judo.

După ce își luase la revedere de la fiul său, James continuă să discute cu invitații care îl presau cu întrebări privind restaurarea casei. Toți îl felicitau pentru alegerea sa.

O alegere pe care i-o datora lui Colly. În această seară, dacă totul se va desfășura după cum spera, vor dormi împreună sub acest acoperiș. Din timp în timp, arunca o privire pe ceas, dornic să-i vadă plecați pe invitați. Erau nerăbdători să se găsească doar ei, singuri. Când ultimul invitat își luă rămas-bun, ieșiră în grădină pentru a respira aerul proaspăt al nopții parfumat de miresmele și dulceața primăverii.

James o luă de mână pe Colly și o conduse până la o bancă din fier forjat. Se așezară, unul lângă altul.

– Mulțumesc, Colly, pentru tot.

Ea păru că n-a înțeles sensul cuvintelor sale.

– Glumești? Eu am fost mulțumită să așez platourile și să veghez ca invitaților să nu le lipsească punciul!

– Știi bine că nu de asta vorbesc, zise el cu voce scăzută... Mulțumesc că m-ai ajutat să devin omul de astăzi. Alături de tine, am învățat multe lucruri. Mai ales să apreciez legăturile familiale, micile gesturi ale vieții zilnice. Am învățat și să-mi fac timp să trăiesc. Totul, datorită ție.

O trase spre el și o sărută.

Prin această sărutare, el căuta, mai ales, să capete curaj pentru ce va urma. Timp îndelungat, încercase să-și manifeste sentimentele pe care le simțea pentru Colly, dar știa că dragostea nu era suficientă pentru a șterge diferențele dintre ei. Se mulțumise, deci, să le atenueze, dar acum era gata să-i ofere o existență mai stabilă. Casa era terminată, căpătase custodia lui James Junior. Afacerea sa se desfășura foarte bine, fără să mai fie necesar să-i acorde atâta timp. Și relațiile cu mama sa începuseră să se îmbunătățească.

Se depărtă de ea și, fără a o pierde din ochi, îi declară:

– Te iubesc. Te iubesc de mult timp, Colly, dar nu voiam să-ți vorbesc înainte ca toate dificultățile să fie aplanate.

Ea tresări.

– Nu ești obligat să-mi spui că mă iubești, șopti ea.

– Nu, într-adevăr, nu sunt obligat. Dar pentru mine este necesar.

Colly clipi din ochi. Era oare o introducere obligatorie înainte de a face dragoste? Luz și alte tinere femei îi povestiseră că bărbații se dedau la astfel de declarații pentru a-și atinge mai ușor scopul.

James, care nu sesizase aceste incertitudini, îi surâse.

– Sunt atât de mulțumit că ai decis să rămâi cu mine, astă seară. Este timpul să vorbim despre proiectele noastre. Vreau să păstrezi seara asta ca pe o amintire de neuitat.

Ea îl aprobă în tăcere și-i întinse buzele. Nu înțelegea că nu aștepta de la el jurăminte eterne? Dorea doar să fie în brațele sale, să-l îmbrățișeze, să-l mângâie, să trăiască până la capăt dorința nebună pe care o trezea în ea.

O atrase din nou, acoperindu-i fața și gâtul cu sărutări fierbinți. El îi simțea corpul lipindu-se de el și gata să se abandoneze. Dar, în acel moment, își aminti că omisese un detaliu foarte important. Îmbătat de îmbrățișarea lor, uitase s-o ceară în căsătorie.

– Vrei să te căsătorești cu mine, Colly? murmură el, pe punctul de a pune din nou stăpânire pe buzele ei.

– James... De ce îmi propui așa ceva... Este inutil.

El își încruntă sprâncenele și privi fața încântătoare, ridicată spre el.

– Inutil?

– Da. Sunt neexperimentată, dar vreau să învăț totul cu tine.

– Despre ce vorbești, Colly?

– Tu... știi bine, replică ea, jenată.

– O secundă... Mi se pare că nu suntem pe aceeași lungime de undă. Sunt gata să te cer în căsătorie și tu îmi propui o aventură!

– Mă gândeam la această seară. Și tu, evident, la viitor.

Totul se desfășura repede. Acceptând să rămână astă seară, presimțise că el avea altceva în cap. Dar nu se gândise că o să-i ceară să-și împartă viața cu el.

– Această seară, nu-mi este de ajuns, Colly! și se îndepărtă de ea.

Încă o dată, comisese o greșeală. În nerăbdarea sa, distrusese toate etapele. Totuși, se jurase să n-o grăbească. Dar ceva fusese mai tare ca el.

– Eu nu caut să petrec o noapte de dragoste cu tine, reluă el. Ceea ce vreau, este să dorm în fiecare seară cu tine în brațe. Să te văd în fiecare dimineață, când mă scol.

Ea lăsă încetișor capul în jos.

– Nu mă simt pregătită să trăiesc așa, James.

– Și când crezi că vei fi?

– Nu știu, suspină ea.

– Eu am răbdare, Colly. Sunt dispus să aștept.

– N-am dreptul să-ți cer așa ceva.

– Tu nu-mi ceri nimic, eu sunt cel ce îți propune. Cât timp ți-ar trebui? O lună? Un an?

Colly avu o ezitare.

– Aceasta... nu este o chestiune de timp, James. Nu pot să mă căsătoresc cu tine.

– De ce?

– Pentru că nu mă iubești cu adevărat.

– Dar... nu ți-am spus, de atâtea ori, că te iubesc?

– Am reflectat, James. Și cred că tu confunzi gratitudinea cu dragostea. Eu te-am ajutat și tu vrei să-mi fii recunoscător. Cum fac parte din noua ta viață cu J.J., ești incapabil să faci diferența.

James o privea blocat.

– Faci niște analize cel puțin curioase. Crede-mă, Colly, când te sărut nu simt nimic din ceea ce înseamnă gratitudine. Eu țin la tine și aș vrea să împărtășești viața mea și a fiului meu.

Ea făcu ochii mari.

– Tu... ai vorbit cu James Junior?

– Nu. Am preferat să-i anunțăm vestea împreună.

– Oh! sunt dezolată, James. Dacă m-aș fi gândit o singură clipă că vrei să mă ceri în căsătorie, nu m-aș fi purtat așa.

– După părerea ta, de ce am cumpărat această casă? Știam că îți place și cât era de aproape de aceea a părinților tăi. Îmi dau seama, acum, că era o trufie din partea mea, dar întotdeauna m-am gândit că vei veni să trăiești aici, cu noi

– Și nu ți-am spus, mereu, că este mai bine să fim doar prieteni?

– Nu suntem. E ceva mai mult între noi, o știi bine.

– Persist în ideea că tu confuzi gratitudinea cu dragostea.

– Această discuție este absurdă. Firește, îți sunt recunoscător. Datorită ție, mi-am redescoperit fiul, am înțeles cât de mult îl iubeam. Și am mai înțeles că, inconștient, mă abrutizam din cauza muncii mele pentru a-mi umple existența. Dar nu mai am nevoie de aceste artificii. Sunt gata să dau, să descopăr. Este adevărat că nu m-ai lăsat să înțeleg că aveai pentru mine sentimente profunde. Dar cred că te-ai atașat de noi, de mine și de James Junior.

– Chiar sunt, James.

– Nu îndeajuns, pe cât se pare.

El se exprima cu amărăciune și Colly nu dorea să-l vadă atât de rănit. Întinse mâna și-l mângâie pe obraz.

– Ești sigură că nu mă iubești, insistă el, cu un surâs dezarmant. Nici măcar puțin? Puțin, puțin de tot...

– Da, puțin de tot!

– Perfect, îmi este de-ajuns.

– Vrei să spui că speri în continuare?

– Da!

Și îi adresă o privire profundă, care avea darul să o facă să tremure și ea se îndreptă spre el și îl sărută pe obraz.

– Ești un om minunat!

– Nu prea cred!

Ea izbucni în râs, mulțumită să vadă risipindu-se neînțelegerea dintre ei. De asemenea, ușurată că îi mai dădea o șansă.

– Nu sunt de acord cu tot ce ai afirmat astă seară, continuă el, dar recunosc că mai sunt multe de rezolvat. Este curios. În trecut, femeile ar fi avut reticențe să întărească legăturile cu mine, pentru că aveam un copil. Dar niciodată nu m-am gândit că James Junior ar constitui o problemă.

Ea își mușcă buzele, dar era prea târziu. S-a exprimat foarte stângaci, și deja tristețea se instala în frumoșii ochi negri ai lui James.

– Eu nu eram, deci, pentru tine decât un tată rău, care nu știa să educe...

– Nu!... În fine, doar la început.

Colly avea o mină amărâtă, dar el nu simțea nici o dorință să o consoleze. El însuși era dărâmat de ceea ce auzise.

– James, spune ceva! spuse ea, cu o voce disperată.

Dar el o fixă cu o privire glacială.

De unde acest sentiment de trădare? Colly nu pretinsese, niciodată că îl iubește. În tot acest timp, el își imaginase că ținea la el, dar, în realitate, ea nu avea decât un singur obiectiv: să facă din el un tată adevărat, pentru ca James Junior să fie fericit.

– James, când am vorbit prima oară la telefon, am crezut că am de-a face cu unul dintre acei indivizi pentru care timpul costă bani. Și apoi, ai învățat să te cunoști și am descoperit în tine o veritabilă dimensiune umană. Și destulă tandrețe pentru a-l face fericit pe James Junior. Era suficient de a te pune pe un drum bun...

– Tu ai făcut acest lucru! Te-ai implicat în viața noastră și ne-ai manipulat până la sfârșit.

– Manipulat? repetă ea, stupefiată. Nici nu mi-a dat prin gând o astfel de idee. Dar de ce acest aer furios? Doar mi-ai spus că ești mulțumit de viața pe care o duci în prezent...

– Într-adevăr. Dar nici un moment nu ai luat în considerare sentimentele mele personale, nici chiar pe cele ale lui James Junior. Ești mulțumită să-ți urmărești mica ta idee, fără să te preocupe faptul că ne-am atașat de tine. Și acum, că totul e terminat, presupun că te va interesa alt caz, care va avea avantajul noutății. Ai visat măcar amărăciunea pe care o vom simți când ne vei părăsi?

Colly asculta, răvășită. El avea dreptate. Mama sa și Luz o puseseră în gardă cu privire la pericolul unei astfel de atitudini, dar refuzase să le asculte.

– Sunt... dezolată, James.

– Iată cine-mi pune balsam pe inimă!

– Eu te-am prevenit, totuși, că nu sunt pregătită pentru dragoste.

– Și eu nu neg acest lucru. Dar, condus de orgoliul meu stupid, m-am crezut capabil să-ți ofer o anumită siguranță.

– Poate într-o zi... Vei putea să mă ierți?

– Cândva, poate!

El o cuprinse de umeri, obligând-o să-l privească.

– Tu ai făcut tot posibilul pentru a învinge reticențele mele, dar vei reuși într-o zi să le înfrângi pe ale tale?

– Eu nu sunt sigură de mine, James. Acum, tu și James Junior sunteți puternici. Nu mai aveți nevoie de incertitudini.

– Noi avem nevoie de tine! Dacă eu am reușit să depășesc îndoielile mele, poți și tu să o faci.

Ea clătină din cap cu tristețe.

– Nu știu nimic... Cred că nu mai avem ce să ne spunem. E mai bine să plec.

– Da, du-te!

Când se ridică, el se așeză în fața ei.

– Dar înainte de a ne părăsi, vreau să iei cu tine un mic suvenir.

El o luă brusc în brațe și o sărută cu o aviditate brutală, în care se amestecau furia și pasiunea. Încă o dată, ea fu străbătută de amețeală și se agăță de el cu disperare. Dar sărutul lor dură doar câteva secunde.

– Mă iubești, Colly. Sunt sigur. O simt de fiecare dată când te iau în brațe.

El o respinse încet și cu privirea încețoșată de lacrimi, Colly plecă alergând.

***

A doua zi de dimineață, Colly se trezi târziu, abătută și cu capul cuprins de o teribilă migrenă. Imaginea pe care o

vedea în oglindă n-o încuraja deloc. Avea o mină tristă și ochii umflați.

Ceașca de ceai i se păru amară și nu reuși să se concentreze pe lectura jurnalului.

Se învârti în apartamentul său toată după-masa și, în sfârșit, o chemă pe Luz, invitând-o la masă. După ce puse receptorul în furcă, descoperi că dulapurile sale erau goale. Deoarece nu avea curaj să iasă pentru cumpărături, se decise să ia cina la restaurant.

Luz sosi în jurul orei nouăsprezece și o hărțui imediat cu întrebări. Când Colly îi povesti evenimentele care se desfășuraseră în ajun, tânăra cubaneză făcu ochii mari, plini de indignare.

– Mă întreb cum poate o fată atât de inteligentă ca tine să fie, câteodată, atât de idioată!

– Ești foarte amabilă, îi răspunse Colly sarcastic.

– Îl lași să plece fără să faci nimic?

– Trebuia.

– De ce?

– Pentru că... sunt incapabilă să mă implic într-o poveste de dragoste.

Luz luă un aer istovit.

– E ridicol, și tu o știi prea bine!

– Luz, am nevoie de susținerea ta. Dacă ai venit pentru a-mi ține predici, mai bine pleacă. Eu îmi voi pregăti ceva să mănânc aici.

– Cu siguranță, nu vreau să te las singură, în starea în care ești! În plus, am refuzat o invitație, pentru a te ajuta să vezi lucrurile mai clar, deci nu se poate pune problema să mă dai afară.

– Mincinoaso! Știi foarte bine că Barry își înmormântează astă-seară viața de burlac.

– Nu-mi mai aduce aminte. Sper că amicii lui n-o să-l lase în brațele unei zeițe pe jumătate goală!

– Asta te preocupă?

Luz examina întrebarea.

– Da și nu. Am încredere în Barry, dar nu în prietenii săi.

– Mmm... încep să înțeleg.

– Și eu, la rândul meu, înțeleg că vrei să schimbi subiectul conversației. Dar n-o să mă duci! Sper să te fac să mă asculți până la sfârșitul acestei seri. Vino, să mergem la „Grădina Verde".

– Într-un restaurant italienesc? Credeam că ții regim.

– Chiar țin. Nu-mi voi comanda decât o salată.

Dar, o dată sosite la restaurant, mirosurile delicioase care veneau dinspre bucătărie le-au dat peste cap bunele intenții. Cu ardoare, își comandară amândouă fetucine cu brânză și frișcă proaspătă.

Când chelnerul dispăru, Luz reveni la discuția anterioară.

– Deci, James n-a apreciat manevrele tale?

– Dar n-am acționat decât în interesul lui și al lui James Junior.

– Tu știi bine că, ajutat de timp, ar fi ajuns la același rezultat cu fiul său. Acest tip are atâta tandrețe disponibilă.

– Într-adevăr.

– Era mânios?

– Furios. Dar, în același timp, întristat, decepționat.

Chelnerul puse în fața lor platoul cu paste aburinde și Luz începu să mănânce cu mare poftă, în timp ce Colly abia gusta din vârful buzelor.

– Bărbatul acesta te iubește, Colly, declară tânăra femeie după câteva secunde.

– Așa mi-a spus și el.

– Și tu îl iubești. Dar ți-e frică să recunoști.

– Nu asta mă înspăimântă. Mai bine zis... dragostea în sine.

Luz ridică din umeri.

– Pentru că n-ai iubit niciodată. Până acum n-ai avut decât două sau trei dragoste trecătoare. Nu într-atât încât să-ți pierzi capul și iată că te ia valul!

– Te felicit pentru analogie. Și îți amintesc că știu să înot. De altfel, tu mi-ai dat lecții de înot.

Luz fusese uluită, descoperind că prietena sa trăise atâta timp fără să știe să înoate. Îi era frică de apă și părinții nu vruseseră s-o oblige să-și înfrângă frica. Atunci, tânăra cubaneză se hotărâse să intervină și Colly se regăsise într-o piscină, sub conducerea instructoarei improvizate.

Luz râse, rememorând scenele.

– Tu simțeai o mare plăcere atâta timp cât erai sigură pe picioarele tale. Îți amintești ziua în care ai plonjat?

– Eram îngrozită.

– Era gata să-l înec pe sărmanul instructor de înot care sărise în ajutorul tău. Să știi, draga mea, că ne regăsim în aceeași situație. Dar, de data aceasta, în loc să-l lași pe James să te ajute să scoți capul din apă, tu ai hotărât să te duci singură la fund.

– Ce vorbăreață ești, astă seară! spuse Colly cu asprime.

Ea o privi gânditoare pe prietena sa și continuă:

– De unde știi că, într-o dimineață, nu te vei trezi cu regretul că te-ai căsătorit cu Barry?

Luz stătu o clipă pe gânduri și surâse.

– Pentru că, de fiecare dată când îl văd, simt că mă lasă picioarele.

Colly pufni în râs.

– Perfect! La altceva nu te-ai gândit?

– Acum, îmi este destul atât.

– Serios, Luz?

Aceasta scoase un mic suspin.

– Nu-mi este ușor să-ți explic, dar vreau să încerc. Stau aici cu tine, dar simplul fapt că mă gândesc la el, mă umple de bucurie. Numai perspectivele de a împărtăși existența cu el mă emoționează mai presus de orice, de orice logică. Înțelegi ce vreau să spun?

Colly își aminti de săruturile fierbinți și curios, simți o crampă în stomac.

– Da, înțeleg.

– Să înțeleg, deci, că ești îndrăgostită, spuse Luz, triumfătoare! Ei bine, ce intenționezi să faci de aici înainte?

– Nimic.

Luz făcu ochii mari, stupefiată.

– De ce?

– Pentru că nu sunt sigură că va dura.

– Și de unde ai această certitudine? Dragostea este imprevizibilă...

– Ceea ce spui este foarte romantic, observă Colly, visătoare.

– Ascultă-ți inima, mergi pe drumul pe care ți-l arată aceasta.

– Așa spunea și mama mea.

– Ei bine, urmează-i sfaturile. Și pe ale mele, de asemenea.

Colly înghiți în sec.

– Aș dori să plecăm, acum.

– Nu fi copil, Colly.

– Și te-aș mai ruga un lucru, Luz: să nu-mi mai vorbești niciodată despre acest lucru. În numele prieteniei noastre. Îmi promiți?

Luz o privi cu un aer solemn.

– Îți promit. Dacă într-adevăr este ceea ce dorești.

– Da!

Capitolul 10

Săptămânile trecură și Colly n-a făcut nimic pentru a încerca să se împace cu James. După toate evidențele, îl evita. Acum, Brigit îl întovărășea zilnic pe James Junior la școală și venea să-l ia după-amiază. Pretextând că este „destul de disponibilă" asigura ea însăși permanența la întâlnirile cu părinții.

Tânăra femeie se zbătea în aceleași contradicții, străduindu-se ca stările sale sufletești să nu se simtă la Shady Dell. Doar Luz era la curent cu ceea ce o frământa, dar Colly se abținea să abordeze acest subiect.

Ea îl asculta, în același timp, pe James Junior cu o atenție susținută de fiecare dată când acesta vorbea despre tatăl său. Copilul o întreba, adesea, de ce nu mai vine în vizită și ea invoca fel de fel de scuze, mai mult sau mai puțin credibile.

El nu înceta să-și arate afecțiunea față de ea și de fiecare dată când micuțul o îmbrățișa simțea o strângere de inimă.

Era conștientă că a comis o teribilă eroare, dar se temea să nu agraveze mai mult situația, încercând să o remedieze.

Veni și iunie, cu lungile sale zile însorite. Colly nu-și amintea să mai fi fost atât de tristă la sosirea verii.

Anul școlar se aprobia de sfârșit și bineînțeles se apropia și serbarea de acordare a diplomelor. De la inaugurarea lui Shady Dell, Colly instaurase acest ritual, inspirat din cel al marilor școli și profita de această ocazie pentru a organiza o mică reprezentație cu elevii săi.

Ceremonia urma să aibă loc într-o săptămână. Mai erau doar câteva zile și-l va vedea pe James pentru ultima oară. În sfârșit, cei doi Townsend vor dispărea pentru totdeauna din viața sa. Dar în loc să o liniștească, această perspectivă o făcea tot mai nefericită.

Fiecare elev de la Shady Dell, dacă dorea, putea să participe la spectacolele de sfârșit de an. Unii dintre ei aleseseră să recite poezii, alții să cânte, alții să joace o piesă de teatru. Repetițiile se desfășurau în localul școlii și copiii se comportau ca niște adevărați profesioniști. Luz și Colly conduceau mica lor trupă cu o mână de maestru, pregătind în același timp și costumele pentru scenă.

În sfârșit, sosi și seara cea mare. Rândurile de scaune fuseseră dispuse în sala de jocuri, unde trona și un podium miniatural și o stație de emisie. Experiența îi demonstrase lui Colly că un microfon juca un rol capital în seara reprezentației. Intimidați de asistență, performanțele micuților se limitau uneori la câteva șoapte.

Colly decise să poarte, în acea seară, rochia de dantelă crem pe care i-o oferise James, cu ocazia Crăciunului. Ei nu se vor mai revedea niciodată și ea ținea să-i demonstreze cât de mult apreciase darul lui.

Aștepta sosirea lui, primindu-i pe părinți, dar nu sosise până când trebuise să se retragă în culise, unde elevii dădeau semne de nervozitate.

Sub conducerea lui Luz, corul avu o prestație perfectă, care fu viu aplaudată. Ca în fiecare an, unii părinți aduseseră o cameră video pentru a imortaliza talentul progeniturilor lor.

Urmară, apoi, „poeții în iarbă“ să urce pe scenă. Fiecare recita câteva versuri din compozițiile lor, unii sărind cuvintele, sau bâlbâindu-se, alții cu o siguranță care demonstrau calități de oratori de necontestat. James Junior se situa în această din urmă categorie și Colly, fu încă o dată stupefiată de progresele uimitoare ale copilului.

Mica piesă de teatru repurtă un succes incontestabil și Colly îi ajută pe tinerii actori stângaci în costumele lor să părăsească scena. Fu momentul în care James apăru, în fundalul școlii. Ea avu deodată impresia că inima încetează să bată, dar cum momentul acordării diplomelor se apropia, fu forțată să-și revină.

Era încă, la rândul său, pe scenă, pentru a-și ține discursul care încheia anul școlar.

– Țin, înainte de orice, să vă mulțumesc tuturor, pentru participarea activă la viața de la Shady Dell, începu ea, cu

vocea sa frumoasă care avea puterea de a captiva asistența. În câteva minute copiii își vor primi diplomele de sfârșit de studii – în ceea ce ne privește pentru că sper ca studiile lor să nu se oprească la stadiul de școală maternală!

Această glumă fu salutată prin râsete.

– Ei au făcut, în tot cazul, primii lor pași în această carieră, urmă ea. Un pas important, decisiv. El a demonstrat că un copil a dobândit cunoștințe în maternală ca la universități și sunt gata să susțin această teză. În acest an, elevii au învățat regulile vieții în societate. De asemenea, au învățat să fie autonomi și să-și folosească inteligența pentru a rezolva orice problemă. Curiozitatea și nevoia lor de a descoperi lumea au căpătat un nou elan. Ei au o nouă perspectivă asupra vieții. A-i conduce pe elevi de-a lungul anului a constituit și pentru mine o bogată experiență. Vă mulțumesc că mi-ați încredințat ceea ce aveți mai scump, pe copii, și că mi-ați permis să-i cunosc, acesta fiind cel mai frumos dar pe care puteați să mi-l faceți.

Discursul a fost urmat de aplauze călduroase și Colly se înclină, cu un nod în gât. Era întotdeauna emoționată la ceremonii și mai ales în această seară.

Acordurile pianului răsunară în sală în timp ce Luz urca pe scenă cu o grămadă de diplome, legate cu o panglică roșie. Ea îi chemă pe copii, unul câte unul pentru a le înmâna diplomele care încununau succesul acestui prim an din viața lor școlară.

Când sosi rândul lui James Junior, Colly surâse și privirea ei poposi asupra lui James. Așezat alături de Brigit, avea ochii fixați pe scenă.

Uitând tot ce o înconjura, privi această față frumoasă și, deodată, avu impresia că i se înmuiau picioarele – faimosul simptom descris de Luz... Aceste ultime săptămâni fuseseră triste, pline de încercări, ca o iarnă fără de sfârșit.

James se întoarse atunci spre ea și îndoielile i se risipiră pe loc. Cum a putut să refuze dragostea ce i se oferea? Cum a putut să-și ascundă că îl iubea? De frică? Dar, frică de ce? Dragostea nu dădea oricui forța necesară de a înfrânge obstacolele?

Și, totuși, nu era prea târziu...

James o sorbea din priviri. Colly era magnifică în ceea ce James Junior denumise „rochia de mireasă". Dar nu era soția sa. Din el se dagaja o tristețe profundă. Ar fi trebuit să facă mai multe eforturi ca să o rețină. Mândria îl împiedicase, în ultimul timp, să se manifeste. Și în seara serbării, în loc să acorde atenție digresiunilor sale psihologice, a trebuit să facă eforturi să-i urmărească ideile.

Dar ea îl rănise și, orbit de durere, nu reacționase cu inteligență. După ce reflectase mult timp, știa acum că trebuia să întreprindă ceva, nu importă ce, pentru a evita ca ea să dispară pentru totdeauna din viața sa.

Privirile lor nu se puteau desprinde una de alta. Ultimul elev primi diploma, apoi se retrase la locul său. Luz îi aruncă o privire lui Colly care, într-o parte a scenei, părea

paralizată. Ea se decise, atunci, să ia situația în propriile mâini și, înlocuind-o pe directoarea de la Shady Dell, invită asistența să treacă în sala vecină unde se servea un cocteil.

Colly nu scotea un cuvânt.

– Trezește-te! șopti Luz, amuzându-se. Ora care urmează nu va fi ușoară și nu poți să faci față singură.

– El este aici...

– Te îndoiai că va veni, nu?

– Nu mă gândeam că-mi va fi atât de greu să-l revăd, Luz.

– Haide, vino!

Vorbind și râzând cu părinții, Luz o antrenă spre încăperea vecină pentru a da o mână de ajutor mamelor care serveau deja punciul. Luz o împinse pe Colly înaintea ei și o plasă în fața bufetului.

– Iată! Și acum, explică-mi ce ți-a venit, șopti ea, surâzând mereu persoanelor care întindeau paharele.

– De obicei, când văd un fost iubit, mă felicit că lucrurile nu au ajuns prea departe. Cu James, s-a petrecut invers.

– Ah, iată-te, în sfârșit! Colly, crede-mă, ești definitiv îndrăgostită de el.

– Taci! Te-ar putea auzi cineva.

– Tu, cel puțin așa sper! Să vedem, ce dorință ai când îl vezi? Să împarți patul cu el?

Colly aprobă, roșie în obraji.

– Și de a te trezi în fiecare dimineață în brațele lui?

– D..a.

– Să iei micul dejun împreună cu el, ar fi un mod delicios de a începe ziua, nu-i așa?

Colly aplecă încet capul, imaginându-și scenele pe care le evoca prietena sa.

– Ce minunat ar fi să-l chemi în timpul zilei, din oră în oră, doar pentru a-i auzi vocea?

Colly își impuse un surâs și umplu paharele goale care i se întindeau.

– Vom discuta mai târziu, șopti ea.

Ea părăsi bufetul și se plimbă, de la un grup la altul, pentru a discuta cu invitații. Cuvintele lui Luz îi răsunau tot timpul în urechi.

James era bărbatul cel mai minunat pe care l-a întâlnit vreodată. În sinea sa, știa că o aventură cu el nu i-ar fi fost de-ajuns. Ea ar fi continuat să-l iubească, fără voia ei.

Tresări când o văzu pe Luz îndreptându-se spre ea.

– Mărită-te cu el, ce dracu! Ai încredere în el. Și în tine.

Colly îi surâse.

– Da.

– Perfect. Dar păstrează acest cuvânt pentru ceremonialul căsătoriei.

James și Brigit se apropiară să o felicite pe Colly pentru calitatea spectacolului. Vorbiră împreună câteva minute, apoi o lăsară să-și vadă de ocupațiile sale.

Într-o asemenea stare sufletească, a trebuit totuși să-și joace rolul toată seara, glumind, dând sfaturi, ocupându-se de toți, mari și mici. Când găsi curajul de a-i vorbi lui James în particular, el dispăruse.

– Luz, l-ai văzut pe James?

– Tu... n-ai discutat cu el?

– Nu, nu încă.

– Formidabil. Tocmai acum au plecat!

– Nici nu și-a luat rămas-bun...

– După tot ce l-ai silit să îndure, nici nu mă mir!

Colly lupta împotriva panicii.

– Este, poate, un semn al destinului... murmură ea.

– Desigur. Nu ți-a mai rămas decât să alergi după el, frumoasa mea. Nu te neliniști, voi avea eu grijă să închid școala.

Instalându-se la volanul mașinii sale, Colly fu cuprinsă din nou de un val de incertitudine. Dacă James ținea încă la ea, el s-ar fi aranjat, fără îndoială, să fie împreună, în timpul serbării... Poate își schimbase părerea.

Nu, nu trebuie să ezite.

Ajungând în capătul aleii, decise să-i telefoneze pentru a-l avertiza de sosirea sa. Parcurse încă un kilometru și parcă în fața casei sale.

La telefon îi răspunse Brigit.

– Nu, domnul Townsend nu este acasă. Ne-a întovărășit, pe mine și pe James Junior, apoi a ieșit din nou. Dar cred că nu va întârzia. Vreți să-i lăsați un mesaj?

– Nu, mulțumesc Brigit. Nu este nevoie.

– Colly?

– Da?

– Vrei numărul de telefon din mașina lui?

– Mulțumesc, îl știu.

– Dacă reușești să-l întâlnești, spune-i să nu se grăbească să se întoarcă. Sunt atât de obosită, încât am să petrec noaptea aici.

Colly surâse.

– Perfect, Brigit.

Ea formă numărul de telefon al mașinii. James ridică receptorul la primul apel.

– Alo?

– James? Colly e la telefon.

– Ți-am recunoscut vocea.

– Eu... aș vrea să-ți vorbesc.

– Despre ce?

În aparență, nu prea era dispus să-i ușureze sarcina și ea îl înțelegea.

– În primul rând aș vrea să-ți spun că n-ai mai asigurat permanența la Shady Dell și, deci, îmi datorezi un număr de ore.

Încurcat, el izbucni în râs.

– Ai o propunere posibilă?

– Am putea discuta, dar neapărat în această seară.

– Mmmm... Colly mi-ar plăcea să fii mai clară de data asta, în motivațiile tale. În felul acesta, am evita ipotetic eșecurile.

Ea își mușcă buzele.

– Totul se rezumă la două fraze: te iubesc și vreau să mă căsătoresc cu tine.

Pe linia telefonică se făcu tăcere.

Când James reluă, în sfârșit, convorbirea, vocea lui era alterată.

– Ești sigură pe tine, Colly?

– Desigur. Oh, James, era să uit. Brigit m-a rugat să-ți transmit un mesaj.

El râse din nou, așteptând așa-zisul mesaj.

– Nu încerci din nou să mă manipulezi?

– Asta te sperie?

– Deloc. Voi fi la tine în câteva minute.

Ea închise telefonul cu o mână tremurătoare și respiră îndelung. Își aminti atunci una din primele lor conversații telefonice. Cea care declanșase prezența lui James la Shady Dell. Și surâse.

Clopoțelul de la ușa de la intrare o făcu să tresară.

– James! Ești tot atât de rapid ca lumina...

– Eram pe strada ta când m-ai sunat. Mă învârteam în cerc în jurul casei tale, căutând în minte mijlocul de a te convinge să te căsătorești cu mine.

Ea se repezi în brațele lui, râzând și plângând în același timp. James o strânse lângă el, apoi îi puse mâinile pe umeri și o privi fix.

– Aș putea să știu de unde acest brusc reviriment, mica mea, Colombine?

– James, eu... n-am cunoscut niciodată o primăvară atât de sinistră. Am realizat cât de mult țin la tine. Am înțeles, de asemenea, că temerile mele erau nejustificate și că este timpul să încetez de a practica politica struțului. Altfel spus, am crescut. Sunt femeie, acum. Femeia ta...

El îi luă cu blândețe buzele pe care i le întindea, murmurând:

– Colombina mea iubită... Nu-ți spusesem că sunt un bărbat răbdător?

Sfârșit